

Giới thiệu Ông Xã Quái Dị

Hòa vào làn sóng văn học hiện đại Trung Quốc, tác giả Tinh Chi Diệp đã giới thiệu đến với bạn đọc một truyện xuyên không khá thú vị. Dù không phải là một câu chuyện tình yêu quá suýt soát, cũng không phải là chuyện hài hước đến mức bỏ lăn ra cười nhưng đây là một mảnh tình nhỏ, một chút tự sự về tình yêu pha chút hóm hỉnh nhẹ nhàng. Đọc truyện Ông Xã Quái Dị có thể bạn sẽ có cái nhìn nhận khác về tình yêu, cách nhìn của một tác giả trẻ, một cô gái đủ "mạnh mẽ" trong tình yêu.

Truyện kể về cô gái Lâm Tiểu Doanh khá cá tính, thú vị, cô sống với mẹ và em gái Lâm Tiểu Thiên mới vừa năm tuổi. Cả gia đình đều trông chờ vào thu nhập của cô, mẹ thì đã yếu, em gái thì còn quá nhỏ, cô đành phải hi sinh mình vậy. Cô trao cho anh sự trong trắng quý giá nhất của mình, vậy mà anh lại vứt bỏ cô, đã vậy còn chơi trò mất tích.

Sáu năm sau, cô bị bắt đi xem mắt, chọn bậy chọn bạ lại chọn trúng một người đàn ông cực phẩm, nhưng sao thái độ người đàn ông này xấu xa quá vậy? Càng đáng chết hơn, gương mặt của anh ta sao lại giống y như anh ấy thế nhỉ? Có gì đáng ngờ đây. Vì muốn giải tỏa nghi ngờ, hai người bắt đầu cuộc sống ở chung tòi tẹt đây thú vị.

Ai nói phụ nữ theo đuổi đàn ông là chuyện dễ dàng chứ? Cho dù cô xài chiêu gì, tên đàn ông kia vẫn cứ thờ ơ, làm cho người ta nghi ngờ không biết anh ta có bị yếu sinh lý không nữa? Vì thế, người phụ nữ nào đó vất óc suy nghĩ, mỗi ngày phải tính xem phải ăn sạch anh ta như thế nào, rồi bắt anh ta chịu trách nhiệm, từ đó tiếp tục phát huy hơn nữa. Kết quả là, oa oa, cứu mạng với, anh ta lại là... xem ra là cô đang chịu phần thiệt cho mình, rốt cuộc đâu là cái kết cho truyện, cho tình yêu của bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Câu Rể Rùa Vàng

“Nhà họ Trình có ba cậu thiếu gia, người trên ảnh là cậu út nhà họ Trình, vẻ ngoài đẹp trai đến ngây ngất, chỉ có điều hơi có nhiều tai tiếng, nhìn đôi mắt đào hoa này biết ngay là người đa tình. Nghe nói bên cạnh cậu ba nhà họ Trình không có một phụ nữ nào, tám mươi phần trăm là gay. Còn cậu cả nhà họ Trình đó, vừa dịu dàng lại lắm tiền, mẹ chọn anh này vậy. Tiểu Thiên nè, cứ theo kế hoạch mà làm, đợi lát nữa Tiểu Doanh về thì biết phải làm gì rồi chứ?” Đầu tóc uốn xoắn, dáng người đầy đặn của Vu Mỹ Kim đang cầm tấm hình chụp lên cất tiếng cười.

Lâm Tiểu Thiên mới năm tuổi hùa theo: “Báo cáo mẹ, con đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mẹ già à, mẹ cũng đâu biết cậu cả nhà họ Trình lớn bé như thế nào, sao lại muốn gả chị cho anh ta vậy?”

“Đồ ngu, em trai đẹp trai như vậy, cậu cả tất nhiên cũng không tệ rồi. Vì hạnh phúc của gia đình chúng ta sau này, nhất định phải giúp Tiểu Doanh câu được con rùa vàng này. Đồ đặc chuẩn bị xong rồi, cho dù con bé không muốn, chúng ta cũng phải tạo cơ hội.” Vu Mỹ Kim tất nhiên đã tính toán trước, mà cũng chẳng biết trong hồ lô của bà bán thuốc gì.

Cả căn phòng tối đen, chỉ có ánh sáng lóe lên từ ngọn nến đặt ở trên bàn, trong ánh nến phản chiếu gương mặt cười như không cười của bà, Lâm Tiểu Thiên giật mình, mẹ già, sao mẹ giống như mấy bà phù thủy muốn nhanh chóng ăn thịt trẻ con vậy vậy vậy.

Thành phố S là thành phố không ngủ, đèn đuốc sáng rực, mọi quán bar đều ăn uống linh đình, đèn neon lấp lóe.

Ở trước cửa, bảo vệ đẩy một cái giá ra, thỉnh thoảng còn cảnh cáo. “Mau cút đi, ở đây không cần loại đàn bà không hiểu chuyện.”

“Các người có gì hay chứ, nói cho chúng bây biết, chị đây không làm nữa.” Cô gái vẫy tay, nổi giận đùng đùng quay người, đầu tóc xõa tung, bay phát phối trong làn gió để lộ ra đường cong xinh đẹp, đập lên gầy cao gót sải bước rời khỏi.

Gương mặt của cô gái được trang điểm đậm, chỗ hốc mắt tô đen, cho nên không nhìn thấy được sự cam chịu và nước mắt trong đôi mắt, đôi môi hồng đẹp để khê nhếch lên. Chỉ thất nghiệp thôi mà, có gì to tát đâu? Làm việc ở những nơi như vậy, nếu không biết bảo vệ chính mình, chịu thiệt biết tìm ai hả?

Lâm Tiểu Doanh ép mình phải mỉm cười, ở những thành phố lớn như thành phố S, không có bằng cấp thì khó mà tìm được việc. Hơn nữa cô còn có một người mẹ già và Tiểu Thiên tuổi còn nhỏ đang dài cổ chờ cô, còn phải đóng tiền nhà, tiền điện này nọ, cả người kiêm nhiều chức nhưng vẫn không thể lấp đầy cái lỗ không đáy này. Khó khăn lắm mới tìm được một công việc lương cao, nhưng chỉ vì cô không vàng lòi, cãi nhau với khách mà bị đuổi, đây là lỗi của cô sao?

Dưới cơn mưa của màn đêm, trong bầu không khí phảng phất mùi dạ lý hương, ở trên mặt đường còn có vài vũng nước, có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của ánh đèn neon nhiều màu, xen lẫn với nhau chiếu rọi trong màn đêm. Lúc này, có một chiếc Buick màu đỏ chạy lướt qua, bắn nước tung tóe, làm ướt cả người cô.

Lâm Tiểu Doanh lập tức gào to về phía chiếc Buick: “Có tiền thì hay lắm sao? Lái xe kiểu gì vậy, đừng để tôi tóm được đó.”

Trong giây lát, chiếc xe lùi lại, chỉ thấy người lái xe đi ra. “Xin lỗi vì đã làm nước bắn lên người cô.”

Tâm trạng của Lam Tiểu Doanh không tốt, chỉ xin lỗi thôi thì còn cần đến cảnh sát làm gì? Cô trừng mắt với tài xế, lạnh lùng nói: “Nói xin lỗi không bằng bồi thường tiền đi, quần áo của tôi rất đắt đó.”

Cô vừa dứt lời, tài xế ngẩn người vài giây, người phụ nữ kiêu ngạo ngang ngược này thật đáng khen ngợi nha.

“Sao nào? Đền không nổi sao? Vậy thì tôi đòi người ở trong xe vậy.” Nói vậy, cô sai bước về phía trước.

Ở trong chiếc Buick, người đàn ông híp đôi mắt dài lại, nhìn cô gái và tài xế đang giằng co với nhau qua kính chiếu hậu, rồi lại nhìn vào gương mặt của cô, trong đầu liền hiện lên vài chữ thô tục, loại đàn bà như vậy anh ghét nhất.

Đòi tầm mắt, người đàn ông nhìn đồng hồ, nói bên tai người tài xế gì đó, chỉ thấy tài xế móc tiền ra, rồi quay trở lại xe.

“Cậu Trình, làm trễ nải thời gian của cậu, thành thật xin lỗi.”

Người đàn ông khoanh hai tay lại, ý bảo tài xế lái xe, ánh mắt nhìn lướt qua vẻ mặt của người phụ nữ đang cầm tiền, trong cái nhìn tràn đầy vẻ chán ghét.

Nhìn thấy chiếc xe đi xa, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười tự giễu mình, cũng có lúc, cô yêu tiền cũng không phải lỗi của cô.

Điều chỉnh lại tâm trạng, chuẩn bị quay về khu chung cư Vĩnh Cảnh.

Răng rắc, đây là tiếng mở cửa, Vu Mỹ Kim và Lam Tiểu Thiên đã giữ sức để chờ phản công vỗ tay: “Tiến hành kế hoạch A thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kế Hoạch A

Vừa mở cửa ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của Lam Tiểu Thiên, cậu nhóc vây quanh giống như con chó Nhật, cảm động lép lênh trong tay. “Chào mừng chị hai về nhà, chị vất vả rồi, em giúp chị chuẩn bị nước tắm nha.”

Đôi mày thanh tú của Lam Tiểu Doanh nhíu lại, thằng nhóc này sao giống thái giám trong phi truyền hình vậy, hừ, tự đứng lại xum xoe nịnh bợ nhất định không phải chuyện tốt lành. “Nói đi, hôm nay lại gây chuyện gì nữa?”

Nhìn thấy gương mặt kia đang sắp lại gần, Lam Tiểu Thiên lùi về sau. “Chị à, mặc dù em đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng mỗi lần chị trang điểm như vậy, trái tim của em chịu không nổi đâu, chị vẫn nên đi rửa mặt sạch sẽ đi.”

Nghe những lời nói này, Lam Tiểu Doanh khinh bỉ, cóc nhẹ lên đầu cậu bé. “Chị đây hy sinh hình tượng vì ai hả? Em dám chê chị sao?”

Lam Tiểu Thiên nghiêng người cười hùa. “Vâng ạ, em sai rồi, chị là người vĩ đại nhất.”

Cho dù ở bên ngoài gặp nhiều uất ức và những chuyện không vui, nhưng chỉ cần về đến nhà, nhìn thấy Tiểu Thiên khỏe mạnh hoạt bát, cô có cực khổ hơn nữa cũng đáng.

Lam Tiểu Doanh vừa nghĩ vừa đi vào phòng tắm, nhưng bỗng chốc dừng lại. “Mẹ già đâu? Sao chị không thấy mẹ?”

Về mặt của tên nhóc kia cứng đờ, cười giả dối. “Mẹ già, mẹ, mẹ đi tắm nắng rồi.”

Lam Tiểu Thiên, nói dối còn lòi đuôi chuột, giống như chợt nghĩ đến điều gì đó, Lam Tiểu Doanh tức giận. “Các người không phải nghĩ ra chuyện kỳ quái gì nữa chứ?”

“Chị, chị đừng đi vào đó.” Lam Tiểu Thiên ôm lấy đùi của cô ngăn không cho cô vào.

Một đứa nhóc nhỏ xíu như vậy, lập tức bị cô xách đến ghế sofa, sau đó cô vội vã mở cửa phòng.

Một tiếng phanh lớn, làm cho người trong phòng sợ hãi, tay của Vu Mỹ Kim run rẩy, đổ rơi xuống giường.

“Mẹ, mẹ dám trộm trang sức của con!” Lam Tiểu Doanh thờ ơ hất xống thẳng đến giường, giật lại chiếc vòng ngọc tinh xảo kia lại trước.

Mặt Vu Mỹ Kim sụp xuống, hai tay chống nạnh nói: “Chỉ là một chiếc vòng ngọc bẻ thôi, sao con làm thấy ghê vậy? Đều nói con gái lớn rồi không nhờ

được quả không sai mà, năm đó mẹ cũng nói với con rồi, cái tên họ Bạch kia không nhờ được, không phải đã vứt bỏ con không thấy tâm hơi đâu nữa sao? Giữ lại cái vòng này làm quái gì! Nếu con nghe lời mẹ gả cho con trai của trưởng thôn, thì bây giờ nhà chúng ta đã hưởng phúc rồi. Đáng thương cho bà mẹ già này đã lớn tuổi rồi còn phải vất vả, ngày mai còn không biết có tiền mua gạo không đây.”

Nhắc đến chuyện cũ, gương mặt của Lam Tiểu Doanh trong chớp mắt trở nên tái xanh, biết rõ mẹ già luôn đề ý đến chiếc vòng ngọc này, bởi vì thấy nó chất lượng tốt có thể bán được nhiều tiền, mặc dù cô cũng tham tiền, nhưng chiếc vòng này rất có ý nghĩa với cô, nên cô mới không nỡ bán nó đi.

Lam Tiểu Doanh nhìn thoáng qua từ áp phích trên bàn, chợt nghĩ ra một ý. “Ồ đây con còn chút tiền, ngày mai ở trung tâm mua sắm ChengCheng của tập đoàn Trình thị tổ chức hoạt động Cosplay, người giành giải nhất sẽ được ba mươi ngàn, con sẽ chịu trách nhiệm chuyện đó. Còn về chiếc vòng ngọc này, mẹ đừng có mơ tưởng đến.” Cô nói xong, đeo chiếc vòng lên tay mình, rồi đẩy mạnh Vu Mỹ Kim ra ngoài.

Vu Mỹ Kim trừng mắt nhìn con gái, nhún nhún trong lòng. “Là con nói đó, nếu như không lấy được phần thưởng về, mẹ sẽ không khách sáo đâu.”

Cửa đóng ầm lại, Vu Mỹ Kim và Lam Tiểu Thiên vỗ tay. “Kế hoạch A thành công, ngày mai thực hiện tiếp kế hoạch B.”

Nhìn thấy mẹ già cười đến không khép miệng lại, Lam Tiểu Thiên đột nhiên có chút đồng cảm với chị hai nhà.

Cùng lúc đó, tại nhà lớn của nhà họ Trình.

“Bây giờ chúng tôi sẽ đưa đến cho quý khán giả những tin tức mới nhất: Gần đây có người tung tin, ở gần núi Bạch Vân có xuất hiện một sinh vật lạ, cụ thể như thế nào vẫn còn đang trong quá trình điều tra, nếu không có chuyện gì quan trọng, mong mọi người đừng lui đến vùng này, để tránh gặp chuyện không may……”

Chất lỏng óng ánh phản chiếu trong bóng tối, cả căn phòng chìm trong bóng tối, trên ghế sofa, có một người đàn ông đang nhú mồm, ra lệnh cho người bên cạnh. “Khinh Phong, phải ếm nhem tin này, đừng cho bọn nhà báo chạy đến núi Bạch Vân, sẵn tiện điều tra xem ai đã tung tin này.”

Nhận được mệnh lệnh, Khinh Phong vuốt cằm gật đầu, giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên lần thứ hai. “Phải cố gắng tìm ra chiếc vòng tay hồng ngọc, ngoài ra, chuyện này không được cho cậu chủ biết.”

“Vâng……”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mục Tiêu Xuất Hiện

Tập đoàn Trình thị là tập đoàn tài chính lớn nhất thành phố S, ở bên dưới có vô số công ty con, như về thương mại, thời trang, thực phẩm và văn bản, cái cần có đều có, không bao giờ đếm hết. Mà khu mua sắm ChengCheng là một trong những khu thương mại của tập đoàn đó, vì để nâng cao sự thu hút, cậu cả nhà họ Trình đã tự mình lên kế hoạch cho dự án này, trên thực tế nó thực sự đã thu hút rất nhiều người dân tham gia.

Ở đại sảnh của trung tâm mua sắm, Lam Tiểu Doanh xoa mái tóc dài đen nhánh ra sau lưng, không chút son phấn, hoàn toàn khác hẳn với gương mặt tối hôm qua. Lúc này đôi mắt cô sáng lấp lánh, gương mặt trái xoan, không thể nhìn ra nét kiêu kiêu và quyền rũ, có thể nhìn thấy hôm nay cô vô cùng giản dị mà xinh xắn.

Ánh mắt của Vu Mỹ Kim nhìn một lượt khắp người cô, rồi hài lòng gật đầu, lại nhìn thoáng qua chiếc vòng ở trên cổ tay cô, cười khịt coi thường. “Con vẫn còn đeo trên tay sao?”

“Trộm nhà khó phòng!” Người kia nói chuyện không nhanh cũng không chậm.

“Ày da, mẹ con là loại người đó sao?” Vu Mỹ Kim bày ra vẻ mặt uất ức.

“Mẹ không phải, mẹ chỉ có ý đồ trục lợi, thấy tiền sáng mắt, lòng tham không đáy, còn có……”

“Ngừng lại! Con dám nói mẹ như vậy à, mẹ không muốn sống nữa.” Chặn ngang lời con gái nói, còn tỏ ra uất ức hơn.

Lam Tiểu Doanh nhếch miệng, chỉ tay về phía kia. “Cây cột ở bên kia kìa, nếu mẹ thấy không đủ thì bên kia vẫn còn, mẹ yên tâm đi, bảo hiểm con cũng mua rồi.”

A a a a, Vu Mỹ Kim nghiêng răng trừng mắt liếc cô, con quỷ sứ có cần ác đến vậy không? Chẳng có tí thông cảm gì hết sao?

Lam Tiểu Thiên đứng sang một bên nhìn cười, cậu bé kéo gấu áo của Vu Mỹ Kim, ánh mắt hai người giao nhau.

“Được rồi, không thèm so đo với con, mẹ dẫn Tiểu Thiên đi thay quần áo, con ở đây hóng mát đi.” Nói xong, tay dắt theo thằng bé chạy như bay.

Lam Tiểu Doanh đành chịu lắc đầu, cầm theo một túi to đi đến phòng thay đồ.

Một mái tóc dài màu trắng, quần áo màu đỏ, trên tóc còn có hai cái tai đáng yêu, cô tạo hình thành Inuyasha, còn Lam Tiểu Thiên thì giả làm cô bé nhỏ nhắn, hai người kết hợp với nhau nhìn rất đẹp mắt.

Vu Mỹ Kim dắt cậu nhóc đến một chỗ khác, chờ đợi mục tiêu xuất hiện. “Áy, mục tiêu xuất hiện rồi kia.”

“Mẹ già à, làm sao mẹ biết người kia chính là cậu cả nhà họ Trình chứ?”

“Không nhìn thấy mấy tên trong khu mua sắm chào hỏi cậu ta rất lễ phép sao? Hơn nữa những người đứng bên cạnh cậu ta đều là quản lý cấp cao ở nơi này, đừng nói nhầm nữa, mau thực hiện kết hoạch đi.”

Lam Tiểu Thiên ra dấu Ok, tiện thể kéo cái áo dài thồn lòn chạy đến.

“Chú ơi”

Một cậu bé chạy đến trước mặt Trình Mộc Trì, làm mọi người xung quanh đều chú ý đến.

Lam Tiểu Thiên đi lên phía trước, giật nhẹ ống quần của anh ta, đôi mắt ướt đẫm nước mắt nhìn người đàn ông cao lớn kia. “Chú ơi, cháu không tìm được chị, chú có thể dẫn cháu đi tìm chị được không?”

Tầm mắt của Trình Mộc Trì hơi rũ xuống, ánh mắt điềm tĩnh nhìn nhóc con này một chút, có thể thấy rõ, anh ta không hề bức bối.

Những đứng bên cạnh bị thu hút bởi dáng vẻ đáng yêu của cậu bé, nhận thấy trong bầu không khí có gì đó kỳ lạ, liền muốn đi đến dẫn cậu bé đó đi.

Ở bên kia, Vu Mỹ Kim đẩy một chiếc xe đẩy hàng, lao nhanh xe đến gần bọn họ.

Trình Mộc Trì không suy nghĩ gì ôm Lam Tiểu Thiên qua một bên để tránh nguy hiểm, tiếp theo đó lại có người công nhân đẩy một chiếc xe đẩy hàng ở phía sau bọn họ, lúc này mang đến một chút lộn xộn.

“Chú à, xin chú đó, chú giúp cháu tìm chị đi mà.” Lam Tiểu Thiên ở trong lòng anh ta tiếp tục giả vờ.

Trình Mộc Trì quay đầu liếc nhìn cấp dưới một cái, nhìn thấy mọi người bối rối, lông mày nhíu lại, đánh phải dất nhóc con này rời khỏi.

Đó là hướng đến quần lễ tân, Lam Tiểu Thiên đoán người đàn ông này nhất định muốn phát thông báo tìm người, liền vội vàng nói. “Không được chú ơi, không thể phát thông báo tìm người được, sẽ ảnh hưởng đến lòng tự trọng của chị cháu đó, chị ấy vốn là người mù đường mà, chú ơi, chú dẫn cháu đi tìm chị cháu đi.”

Đối mặt với một đứa nhỏ cứ quẩn lầy không buông, Trình Mộc Trì đành phải phá lệ thỏa hiệp một lần. “Bên kia sao?”

Nghe như vậy, Lam Tiểu Thiên nín khóc mỉm cười. “Bên kia ạ.....”

Không chần chừ, bỏ cậu nhóc sang một bên, anh ta đi thẳng một mạch.

Lam Tiểu Thiên bĩu môi, người đàn ông này dám ném mình qua một bên, quay đầu nhìn mẹ già, thầm mứa máy tay chân khoe khoang chiến thắng với bà, sau đó chạy nhanh đuổi theo Trình Mộc Trì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp Gỡ

“Tiểu Doanh ơi, không xong rồi!” Vu Mỹ Kim xông thẳng vào trong phòng thay đổi, dáng vẻ hoảng hốt của bà làm mọi người chú ý.

Lúc này Lam Tiểu Doanh đã thay xong quần áo cosplay, cô lách qua mọi người. “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện lớn rồi, không thấy Tiểu Thiên rồi, con mau chạy đi tìm em đi, lỡ nó bị người bắt đi thì sẽ gay đó.”

Nghe xong, Lam Tiểu Doanh bình tĩnh nói: “Tiểu Thiên đã thành cáo già rồi, mẹ yên tâm đi.”

Khóe miệng của Vu Mỹ Kim co giật. “Mặc dù Tiểu Thiên không giống những đứa trẻ khác, nhưng thằng bé dù gì cũng là trẻ con, hơn nữa, đây không phải là cuộc thi sao? Không tìm được em, con muốn ra trận một mình à?”

Điều này là sự thật. “Con biết rồi, thằng bé mất tích ở chỗ nào?”

Vu Mỹ Kim đưa tay chỉ. “Chỗ đó, mẹ dẫn con kia.”

Lam Tiểu Doanh mặc trang phục cosplay chạy như bay trên hành lang rộng lớn mà gấp khúc, mái tóc dài xinh đẹp đen tuyền bay theo chiều gió, bởi vì quần áo kỳ lạ nên làm cho mọi người xung quanh chú ý, cô không để ý gì hết, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy em trai.

Ở chỗ rẽ, Trình Mộc Hằng và các cấp dưới đang đi đến hội trường cuộc thi, không chú ý có một cô gái đột ngột chạy ra, cho nên hai người đụng vào nhau.

Lúc anh ta đưa tay ra phía trước để làm tư thế phòng bị, nhưng lại để ngay trúng chỗ mềm mại của cô gái, đôi mắt sâu lắng của người đàn ông kia thoáng chốc có chút xấu hổ.

Lam Tiểu Doanh mở trừng mắt, không lưỡng lự mà cho một cú đấm vào gương mặt đẹp trai của anh ta. “Đây là quyền lợi, tôi sẽ tính sổ với anh sau.”

Trên gương mặt điển trai của Trình Mộc Hằng hiện lên năm dấu tay mờ nhạt, anh ta sững sờ đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp đang dần rời xa kia.

“Đáng đời, dám xâm sở con gái bà, hừ.” Vu Mỹ Kim phì nhở nói, rồi biến mất trước mặt vài người.

“Này, các người là loại người gì vậy? Thật mất dạy mà.” Quản lý hoàn hồn chửi bới um sùm.

“Xin lỗi, cậu cả, anh không sao chứ? Không ở đâu chạy ra hai mẹ con này.”

Tay Trình Mộc Hằng xoa hai má, đôi môi mỉm cười hình vòng cung, cho dù trước mặt loại người nào, anh ta mãi mãi vẫn trung ra nụ cười nho nhã. “Không sao đâu, có thể còn gặp lại cô ấy đấy.”

Quản lý đó chưa kịp hiểu gì, thì anh ta đã cất bước rời khỏi.

Lam Tiểu Doanh bình tĩnh hít một hơi, đẩy cửa phòng ra.

Vu Mỹ Kim tiện tay dám tám bảng VIP lên cửa, rồi gọi cô. “Mẹ qua bên kia tìm nha.”

Lam Tiểu Doanh xua tay không quay đầu lại, chỉ biết vào phòng gọi. “Tiểu Thiên, em ở đâu vậy?”

Ở bên kia, Lam Tiểu Thiên dẫn Trình Mộc Trì đến phòng thay quần áo. “Chú ơi, chú vào trong xem chị cháu có trong đó được không? Ở đây có chữ VIP, cháu không phải hội viên nên không vào được.”

Trình Mộc Trì đi ở phía trước dừng lại, quay đầu nhìn nhóc con bằng ánh mắt nghi ngờ, thằng nhóc này nhìn như vô hại, nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác bị đang bị gài bẫy, mặc dù không phải lần đầu tiên anh đến trung tâm mua sắm ChengCheng, nhưng sao anh lại không nhớ ở đây có xây phòng thay đồ VIP nhỉ. Ngay cả anh cũng cảm thấy buồn cười, mình từ bao giờ đã thích lo lắng cho người khác, để xem tên nhóc này muốn giở trò gì cũng hay. Vì vậy, đẩy cửa đi vào.

Lam Tiểu Thiên lập tức chạy đến chỗ Vu Mỹ Kim ở phòng bên cạnh. “Mẹ già, mẹ rất lợi hại nha, cách này mà mẹ cũng nghĩ ra.”

“Chứ sao, mẹ con là ai chứ. Xuyt, đừng nói chuyện, lần này Tiểu Doanh và cậu cả nhà họ Trình có thể gặp nhau rồi, ha ha.”

Lam Tiểu Thiên không muốn ngắt lời, nhưng cậu bé có chút nghi ngờ, không lẽ hai người họ vừa mới gặp thì có thể bén lửa sao? Nhìn mẹ già vui vẻ tung bừng như vậy, cậu cũng không muốn tạt một gáo nước lạnh vào, đành phải âm thầm cầu nguyện trong lòng: Ông trời phù hộ, nhất định phải để cho cậu cả nhà họ Trình kết chị hai của con nha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người Đàn Ông Không Ga Lãng

Thì ra nơi này là một phòng chứa đồ, rất dễ nhận ra bởi vì có một đồng hàng thứ phẩm chất ở đây. Trình Mộc Trì nhìn thoáng xung quanh một cái, phút chốc nghe thấy bên kia có tiếng gọi của một cô gái. Anh do dự bước đến, thì nhìn thấy có vài cái kệ hàng liên tục đổ xuống, anh bước nhanh qua đó.

Vừa đúng lúc Lam Tiểu Doanh vội vã xông ra, hai người không hẹn mà gặp, hơn nữa còn tông vào nhau.

Nhìn thấy kệ hàng ở phía sau cô gái sắp đổ xuống, mà khoảng cách quá gần không thể tránh được, Trình Mộc Trì bèn giữ chặt cái eo nhỏ của cô, kéo cô ngồi xồm xuống, nên kệ hàng rơi thẳng vào vách tường. Trong chớp mắt, bụi bay mù mịt, hai người đều bị đè dưới kệ hàng. Điều may mắn là, kệ hàng rơi vào vách tường lại tạo thành hình tam giác, cũng vì nhờ có sự phán đoán chính xác của Trình Mộc Trì mới có thể tránh khỏi bị thương.

Một kệ hàng to lớn che hết ánh sáng, cho nên chỗ của hai người liền biến thành một khoảng không đen tối.

Cô gái nằm ở trong lòng run rẩy, hai tay che mặt, dường như trước kia đã gặp phải chuyện đáng sợ giống như vậy.

Còn hai cánh tay của Trình Mộc Trì lại ôm lấy cô ra sức chống lên tường, khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần nhau, cho nên làm cho bầu không khí trở nên mờ ám.

Cả đời này của Lam Tiểu Doanh sợ nhất là thần lẫn, trời ạ, vừa nãy cô nhìn thấy một con thần lẫn bò trên kệ hàng, làm cô sợ quá, cái não to không thể kiểm soát được cơ thể cô, nên cả người tông vào kệ hàng, mới tạo nên cái cảnh trắng lẹ như thế này đây.

Chỉ đơn giản vài chữ đã làm cho Trình Mộc Trì ngẩn ra, hạ tầm mắt xuống, nhìn xuống gương mặt của cô gái, mặt dù không nhìn rõ, nhưng dường như có thể cảm nhận được đường nét của người kia.

“Chị ơi, chị có ở đó không?”

“Tiểu Doanh, đừng có hù mẹ nữa, các con có bị kệ hàng đè không?”

Ở bên ngoài vang lên tiếng kêu sốt rột của Vu Mỹ Kim và Lam Tiểu Thiên, tiếng đổ ầm lúc nãy làm cho hai người chú ý đến, nên mới vội vàng xông vào đây.

“Mẹ ơi, Tiểu Thiên, chúng con ở đây, hai người mau tìm người đến cứu con đi.” Lam Tiểu Doanh gào to.

“Được được được, con và cậu cả Trình cố gắng chịu đựng chút nha.”

Sột soạt, nghe thấy tiếng bọn họ rời khỏi, cô mới thoải mái thở ra.

Thoáng chốc, bầu không khí chợt trở nên lạnh lẽo, làm người ta đột nhiên phát run.

Đôi môi mỏng của Trình Mộc Trì khẽ mở, tràn ra một tiếng cười lạnh lẽo: “Thì ra, cô và thằng nhóc đó thông đồng với nhau, chỉ có một cái kế nhỏ nhoi này mà muốn bám víu vào Trình thị sao? Người phụ nữ ham hư vinh tôi đã thấy qua nhiều rồi.”

Nghe được một tràn những lời đầy châm chọc và khinh bỉ này, Lam Tiểu Doanh tức giận. “Trí tuồng tượng của anh quá phong phú rồi, một người không quan tâm bất cứ ai như tôi, nói tới chuyện trèo cao gì chứ? Hơn nữa, người phụ nữ có bản tính ham hư vinh, cố tình gặp gỡ là chuyện của anh.”

Ánh mắt lạnh thấu xương của người đàn ông giống như một lưỡi dao sắc bén, dường như có thể cắt xé người khác, chỉ có Lam Tiểu Doanh không biết, rốt cuộc tại sao anh ta nổi giận?

“Hơ, biết trước như vậy, không nên xem vào chuyện của người khác.” Trình Mộc Trì nhích nhẹ lưng, chống hai tay, cái kệ hơi nhích qua một chút, anh liền nép bên hông đi ra ngoài.

“Này, sao anh chẳng ga lăng chút nào vậy? Lại dám bỏ đi một mình.” Lam Tiểu Doanh lập tức đứng dậy theo.

Nhưng người đàn ông kia đã đi khuất khỏi tầm mắt, thì cái kệ lại nghiêng xuống chút nữa, làm hại cô đành phải ngồi xồm xuống mà đi.”

“Ây da, được cứu rồi sao? Thế cậu cả Trình đâu? Vẫn còn bên dưới cái kệ sao? Nhất định là cậu ta cứu con ra ngoài, con đó, sao lại để đối xử với cậu cả cao quý nhà họ Trình người ta như vậy.” Thái độ của Vu Mỹ Kim đầy quở trách, chẳng có chút gì cho thấy là đang quan tâm mình.

Lam Tiểu doanh tức giận nhìn chằm chằm bà và Lam Tiểu Thiên, rất chắc chắn nói: “Chính hai người giờ trò! Cái gì mà cậu cả nhà họ Trình, anh ta tự bỏ đi rồi.”

“À?” Hai người không thể tin được phát ra tiếng thờ dài.

Kéo tay của thằng bé, Lam Tiểu Doanh gào: “Mẹ à, mẹ đừng dạy hư Tiểu Thiên nữa, chúng ta đi tham gia buổi cosplay, tí nữa tốt nhất mẹ phải giải thích rõ ràng với con, nếu không một đồng tiền thưởng mẹ cũng đừng hòng lấy được.”

Chuyện gì thế này? Đây gọi là tiền mất tật mang sao? Vu Mỹ Kim thần thờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đẹp Trai Là Ưu Thế

Ở đại sảnh trung tâm mua sắm, cuộc thi cosplay được tổ chức sôi nổi, tạo hình cosplay với đủ mọi loại quần áo kỳ lạ, nhiều màu sắc khác nhau làm cho người xem hoa cả mắt.

Ở chỗ giám khảo, Trình Mộc Hàng cau mày lại, nhìn không ít người nhân vật cosplay, sao không nhìn thấy cô gái mặc quần áo phù thủy nhỉ? Không lẽ mình đoán nhầm rồi sao? Cô ấy không đến tham gia cuộc thi này sao?

Lúc này, có khói bay ra từ sân khấu, ánh ngọn tập trung lên chàng trai mặc quần áo học sinh màu trắng, bên trong vẻ đẹp trai có chứa nỗi u buồn, trong con người màu đỏ có sự ấm áp, lại có sự lạnh lẽo đầy kiêu ngạo, toát ra phẩm chất cao quý của quý tộc, bên trong vẻ xinh đẹp lại có một chút cô đơn lạnh lẽo.

Khi anh ta xuất hiện trên sân khấu, liền vang lên một tiếng thét chói tai và tiếng ồ lên, hơn nữa đó là tạo hình cosplay kỳ sĩ khát máu Jiulanshu, người đóng vai đó lại chính là Trình Mộc An cậu út của nhà họ Trình, nổi tiếng trong làng giải trí, không những có gương mặt đẹp trai ưu tú, mà còn có một đôi mắt đào hoa làm điều đứng không biết bao nhiêu tâm hồn của các cô gái.

Trình Mộc Hàng xoa trán, cái thằng quỷ này lại đến phá đám rồi, cậu ta không thể nhún nhường chút sao? Biết rõ cha không thích cậu ta làm diễn viên, còn cố ý làm trái lại. Nhưng không thể phủ nhận, vẻ ngoài của thằng em trai này quả thật rất xuất chúng, điều quan trọng nhất là, trong sự nghiệp thiếu đi một đối thủ cạnh tranh thôi.

“Mộc An, Mộc An, em yêu anh!” Tiếng hò hét liên tục bên dưới đám người, gần như muốn nhảy lên sân khấu.

Mái tóc ngắn bao bọc gương mặt đẹp trai của Trình Mộc An, anh khó xử nói: “Xin lỗi mọi người, hôm nay tôi đến làm giám khảo, mặc dù gương mặt điển trai và phong độ như tôi chắc chắn có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng tôi vẫn muốn dành cơ hội này cho người cần đến nó.”

Nói xong, đôi mắt đào hoa của Trình Mộc An nháy một cái, chớp mắt tàn sát một diện rộng, dưới sân khấu lại vang lên tiếng hò hét hăng hái.

Trình Mộc Hàng hết biết nói gì, tiếp theo đó cho người thông báo nhóm thí sinh tiếp theo.

Trình Mộc An vẫn chưa đi xuống sân khấu, thì Lam Tiểu Doanh đã dắt em trai đi lên, hai người chạm mặt nhau, anh ta ném một nụ hôn gió. “Người đẹp, cố lên nha!”

Lam Tiểu Doanh không thèm ngó đến, nhưng lúc đi ngang qua người anh ta nói một câu: “Tiểu Thiên, sau này em lớn lên nên khiêm tốn một chút nha, đẹp trai mà đầu rồng toét được gọi là bình hoa đó.”

Lam Tiểu Thiên che miệng cười: “Chị à, chị yên tâm, em mới không ngu tới vậy.”

Coi thường đến trắng trợn, cô gái này dám nói nghiêng nói xéo mà mắng người, giận, giận tới không thể kìm nén được, nhưng Trình Mộc An vẫn giữ nguyên phong độ đi xuống sân khấu, không thèm so đo với nhưng cô gái dốt nát và trẻ con là nguyên tác của anh, dù sao đẹp trai vẫn là ưu thế.

Ở trên sân khấu, tạo hình của cặp chị em nhìn là biết ngay, đúng là Inuyasha và cô gái trong sáng, hơn nữa còn có ánh đèn hỗ trợ, càng làm cho hai người họ nhìn rất lóa mắt và hấp dẫn.

Mắt của Trình Mộc Hàng sáng lên, cô ấy xuất hiện rồi, đoán không sai mà, nhìn đồ là biết ngay cô ấy đến dự thi.

Ở trên hành lang lầu hai, ánh mắt của Trình Mộc Trì cũng dừng lại trên người Lam Tiểu Doanh, ánh mắt phức tạp dường như có pha chút sắc bén, trong mắt lộ ra chút ghét bỏ, nhưng lại có chút rung động nói không nên lời.

Dường như cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng nào đó, Lam Tiểu Doanh nâng tầm mắt lên theo bản năng, xung quanh đều là người xem, vẫn chưa tìm được người nào đáng để cô phải để ý đến.

Lam Tiểu Thiên bước lên trước một bước, mở to đôi mắt trong sáng ngây thơ, nở nụ cười đáng yêu: “Em là Lam Tiểu Thiên, xin mọi người nhớ bình chọn cho chúng em một phiếu nha, cảm ơn mọi người.”

“Qua, bé con đáng yêu quá đi, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy Inuyasha đáng yêu đến vậy nha.”

“Đúng đó đúng đó, nhưng mà, người bên cạnh cậu bé đóng vai Kikyou, theo mình thấy đây là phiên bản Kagome của Kikyou nha, ha ha.”

Ở bên dưới, bắt đầu vang lên tiếng xôn xao.

Lam Tiểu Doanh không thèm để ý bĩu môi, tiện thể nháy mắt với em trai, ra dấu màn biểu diễn bắt đầu.

Lam Tiểu Thiên cười hi hi, nghiêm túc nói: “Dẫn ngựa đến đây, Kagome.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tổ Hợp Ăn Ý Nhất

Trên sân khấu, ánh đèn đột nhiên có hơi tối lại, khi chính thức bắt đầu mới biết, thì ra hai chị em họ biểu diễn kịch câm. Tất nhiên, mọi người ở dưới khán đài đều tò vò về kinh ngạc, theo dõi lâu như vậy, cũng chưa có một đội nào có dũng cảm tham gia cuộc thi như vậy.

Thể loại kịch câm, chính là diễn viên không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng hành động diễn tả, nhưng có thể phát ra tiếng khóc, tiếng cười, trong một số tình tiết còn có thể lồng tiếng để làm. Kịch câm chủ yếu diễn tả nghiêm túc về một đề tài hay một tình cảnh đơn giản nhưng đầy ẩn ý nghĩa. Biểu diễn kịch câm nhấn mạnh tính ẩn ý, động tác, biểu cảm có hơi cường điệu, tình tiết trong vở kịch không phức tạp, để lại một không gian tưởng tượng cho khán giả.

Mọi người chăm chú theo dõi, bàn tay của Lam Tiểu Thiên hơi nắm lại, biểu cảm châm biếm và liêu lỉnh.

Lam Tiểu Doanh giương cung, trong mắt đầy áp tức giận và nổi đau không muốn người khác biết được.

Tiếp theo đó, hình như cây cung vụt khỏi tay, bắn trúng Lam Tiểu Thiên, vói về mặt ngọc nhiên.

Trong lúc mơ màng, nước mắt từ khóe mắt của Lam Tiểu Doanh chảy xuống, sau đó cô ngồi xồm xuống đất.

Cả cảnh đó diễn ra chưa đến một phút, nhưng không biết tại sao lúc cô ấy bắn tên, dường như mọi người có thể nhìn thấy cây tên thực sự bắn trúng vào người của cậu bé kia. Cảnh đó vô cùng ấn tượng và sinh động, làm cho mọi người đều tròn mắt há mồm.

Bên trong đám người, Kinh Phong vốn đang đến tìm người, thì nhìn thoáng qua tay áo của cô gái kia lúc bắn tên phát lên trong chớp lát, anh nhìn thấy chiếc vòng ngọc màu trắng, giống như viên hồng ngọc mà Trình tổng đang tìm. Nếu đã xác định được mục tiêu, người làm việc cẩn thận như anh tất nhiên sẽ án binh bất động, tìm hiểu kỹ rồi mới quyết định.

Ở chỗ giám khảo, Trình Mộc An mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không cách nào phủ nhận hai người họ biểu diễn quá xuất sắc, nhìn thấy ánh mắt của anh cả nhìn cô gái kia không chớp mắt, liền trêu chọc: “Anh hai, xem ra giải quán quân đã có chủ rồi.”

Trình Mộc Hàng thu lại tầm mắt, trong ánh mắt thoáng hiện lên sự sùng sốt, phụ nữ trước giờ nhìn thấy anh đều tỏ ra dịu dàng, chỉ mình cô là đặc biệt nhất, lần đầu tiên nhìn thấy anh đã cho anh một cái tát.

Trình Mộc An tất nhiên nhìn ra được suy nghĩ cực nhỏ đó của anh hai. “Ồ, đúng rồi anh hai, hôm nay anh ba cũng đến trung tâm mua sắm đó, sao nào? Anh không biết sao? Xem ra anh vẫn chưa gặp anh ấy.”

Nhắc đến người này, vẻ mặt hờn của Trình Mộc Hàng vụt mất. “Cậu ấy đến rồi sao? Để anh đi xem thử, nơi này giao cho cậu.”

”Ok, không vấn đề gì, anh yên tâm đi, cô gái đó em sẽ giữ lại giúp anh hai.” Trình Mộc An nở nụ cười cực kỳ lảng lờ, lời lẽ vô cùng hài hước.

”Kawaii (dễ thương quá đi), mình rất muốn sờ lỗ tai của Inuyasha đó.”

”Mình cũng muốn lắm!”

Lam Tiểu Doanh và Lam Tiểu Thiên vui mừng mỉm cười, sau đó cô kéo thẳng bé đứng trước sân khấu. “Mọi người dừng ngay ngừng nha, ai muốn sờ thì đến đây sờ đi.”

Nghe như vậy, Lam Tiểu Thiên khinh thường cô, ánh mắt liếc nhìn những cô gái đang nhìn mình chăm chăm như hổ rình mồi, cậu bé đáng thương trốn ở phía sau cô, con gái đúng là hổ dữ mà.

”Nhưng mà, hí hí, mong mọi người ủng hộ một chút, có tiền thì bỏ tiền có sức thì bỏ sức.” Không biết Lam Tiểu Doanh lấy đâu ra một cái bịch ni lông, đưa cho em mình.

Lam Tiểu Thiên đỏ mặt hời, chị à, chị làm như vậy là muốn bán em sao sao sao. Nhưng, nhìn thấy tiền, liền cố gắng chịu đựng. “Các chị gái xin đẹp, làm ơn, ủng hộ em chút đi.”

Người trong ban giám khảo gần như hóa đá, chuyện gì đây? Cuộc thi còn chưa kết thúc sao? Sao lại trở nên như vậy?

Mặc dù hơi lố lăng, nhưng đây mới chính là cách làm của những kẻ keo kiệt, bất cứ lúc nào cũng không bỏ qua cơ hội kiếm tiền, đây chính là nguyên tắc của nhà họ Lam.

Trình Mộc An không nhịn được cười, tay chốc cảm, vô cùng hứng thú nhìn người ở trên sân khấu, thật thú vị nha.

“Cậu út, chuyện, chuyện này phải làm sao đây?”

“Xem cảnh sôi nổi đi, đợi lát nữa mới công bố kết quả, cảnh tượng vui vẻ như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy nha.”

Mọi người hóa đá lần nữa, được rồi, bọn họ thừa nhận mình out, không thể theo kịp những người trẻ tuổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Có Phải Là Anh Không?

Lúc Lam Tiểu Doanh ngược mắt lên lần nữa, vừa đúng lúc nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông lúc này, anh ta đứng trên lầu hai, mà đứng cách đó không xa, người vẫn cứ đi theo anh ta chính là Vu Mỹ Kim. Người mẹ già này lại muốn giờ trò quý gì đây? Mắt mắt còn chưa đủ nữa sao? Nếu không phải cô gần hỏi Tiểu Thiên, cô cũng không biết mình bị lừa, hai người này dám gán ghép cô với cậu cả nhà họ Trình.

Vừa định âm thầm cất bước rời khỏi, Trình Mộc An lại xuất hiện trên sân khấu, tỏ vẻ thân thiết khoát tay lên vai của cô. “Bây giờ tôi xin tuyên bố, người đoạt giải quán quân của cuộc thi cosplay chính là họ.”

Cô định lấy tay anh ta ra, nhưng vừa nghe thấy đoạt giải quán quân, Lam Tiểu Doanh bèn nhẫn nhịn.

Lúc cô nhìn qua lại, thì đã thấy Vu Mỹ Kim bay đến trước mặt người đàn ông kia, khoảng cách có hơi xa nên không thể nhìn rõ mặt mũi anh ta như thế nào, những thứ khác không nói đến, cô chỉ lo lắng người mẹ già này thích lo chuyện bao đồng chúc phúc vào người, nhưng cô không thể đi khỏi đây được, đành phải chờ thôi.

Ở đại sảnh của lầu hai, Trình Mộc Trì nhìn người ở đang đứng chặn ở trước mặt mình với vẻ chán ghét, màn biểu diễn lúc này trên sân khấu, đương nhiên anh cũng nhìn thấy hết rồi.

“Cậu cả Trình à, tôi là mẹ của Tiểu Doanh, tôi muốn nói lời xin lỗi với cậu, chuyện lúc này chỉ là hiểu lầm thôi, không liên quan gì đến con gái tôi hết, con bé vô tội, cậu ngàn vạn lần đừng trách lầm con bé nha.” Vu Mỹ Kim thân thiện nói lời xin lỗi, bà cũng không muốn con rể rửa vàng này chạy mất.

Ha, dám coi anh thành cậu cả Trình nha, thật buồn cười. Trình Mộc Trì nhún vai, phớt lờ loại người lòng tham không đáy này, ra dấu cho người đàn ông mặc áo đen đứng bên cạnh. “Hắc Vân, chỗ này giao cho anh.”

“Vâng, cậu Trình.” Hắc Vân là trợ lý riêng của Trình Mộc Trì, ôm hết những việc lớn nhỏ, bao gồm cả việc xử lý tất cả những gì anh chán ghét.

“Này, cậu, cậu muốn làm gì hả? Người tôi tìm cũng đâu phải cậu, buông ra, cậu cả Trình, cậu nghe tôi giải thích đi.” Vu Mỹ Kim đẩy tay Hắc Vân ra, vội vã hô lên.

Trình Mộc Trì giả điếc như không nghe thấy, bước ngay vào trong thang máy.

“Tôi nói anh, chuyện này là thế nào hả? Chớ ngoan không cản đường [1], hừ, sau này nếu con gái tôi gả cho cậu cả Trình, tôi sẽ lập tức sa thải người làm giống như cậu.” Vu Mỹ Kim không vui đẩy anh ra, tức anh ách xoay người đi, người gì mà chẳng có tình người gì hết, không bằng quay về xem cuộc thi tới đây rồi.

Gương mặt của Hắc Vân không hề thay đổi, vẫn bình tĩnh như cũ, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người Lam Tiểu Doanh, dường như có thể nhận ra, cậu Trình cũng có ý gì đó với cô gái này. Nhưng, anh chỉ là cấp dưới, không có quyền hỏi đến.

Ở bên kia, cuộc thi cosplay đang đọc diễn văn bế mạc, người đoạt giải quán quân là chị em Tiểu Doanh, một là được nhiều phiếu bầu nhất, hai là được giám khảo cho điểm cao nhất, có thể nói là tất cả đều đồng lòng.

Trình Mộc An nhìn thấy cô định kéo em trai rời khỏi, vội vàng chạy đến trước mặt hai người. “Hai người đợi chút, cầm được tiền rồi muốn chuẩn sao?”

“Nếu không thì sao? Không lẽ siêu sao Trình đây muốn mời chúng tôi dự tiệc sao?” Lam Tiểu Doanh không khách sáo trả lời lại.

“Đúng đó, người đẹp thật thông minh, sao nào? Có muốn vào cùng không, tôi mời.”

“Cám ơn nhé, vô công bắt thụ lộc [2].” Cô từ chối, thái độ của cô dành cho cậu chủ đa tình này đó là tránh càng xa càng tốt.

Gương mặt đen thui của Vu Mỹ Kim vừa nhìn thấy bọn họ trong nháy mắt liền nở hoa, người này không phải cậu út nhà họ Trình sao?

“Ây da, thì ra là cậu út nhà họ Trình nha.”

Trình Mộc An liếc sơ qua một cái, bà thím này nhìn là biết là loại mê trai rồi, vì vậy anh chưa chào hỏi gì thì đã chuồn thẳng.

“Ủa? Người này sao giống anh hai của mình thế, chả có chút tình người gì hết.” Vu Mỹ Kim oán hận, cục tức trong lòng vẫn chưa tiêu hết.

“Mẹ, mẹ còn nói như vậy được à? Lúc nãy rốt cuộc mẹ nói gì với người đàn ông kia hả? Đừng làm con mất mặt nữa, con đã nói con không thích loại đàn ông giống như công tử bột kia mà.”

“Mẹ biết ngay mà, trong lòng con vẫn nhớ thương cái thằng họ Bạch kia, thằng đó rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ? Mẹ mà gặp thằng đó mẹ nhất định sẽ đập nó tan tành. Con xem đi, cậu cả Trình nhà người ta đẹp trai nho nhã như vậy, có chỗ nào thua kém thằng Trần Thế Mỹ [3] kia.” Nói xong, bà bật điện thoại, đem tấm hình mình chụp lên ra.

Lam Tiểu Doanh vừa nhìn thấy, hai mắt tròn trắng lên, vài giây sau vội hỏi mẹ: “Mẹ, anh ta đâu? Mẹ nói đi, anh ta ở đâu hả?”

Vu Mỹ Kim hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ tay ra hướng cửa lớn. “Anh ta đi rồi.”

Vừa dứt lời, Lam Tiểu Thiên chạy như bay mất hút trước mặt bọn họ, có một tiếng vọng ở trong lòng vang lên: Người đàn ông kia có phải là Bạch Dã Kiều không? Có phải là anh không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mỗi Tình Đầu Của Cô

Sáu năm trước, khi Lam Tiểu Doanh vừa tròn mười tám tuổi, đang là học sinh cấp ba. Cô cũng khao khát có được một tình yêu nồng cháy như những cô gái đồng lứa khác. Đầu hạ năm đó, vào đúng mùa hoa phượng tím đang nở rộ, cô gặp được mỗi tình đầu trong cuộc đời mình, gặp được người con trai trong sáng kia, Bạch Dã Kiều.

Bạch Dã Kiều không phải bạn học cùng trường, anh ấy lớn hơn Lam Tiểu Doanh bốn tuổi, bởi vì mẹ anh Bạch Linh là người quản lý thư viện, cho nên anh ấy thường xuyên tìm một góc yên tĩnh nào đó trong đó thư viện đọc sách, anh ấy là người nói chuyện rất cẩn thận, thậm chí có chút quái gở, không có một người bạn nào.

Có một lần, cũng chính một lần đó, trong một cái góc đó hai người đã gặp nhau, từ cái nhìn đầu tiên, thì định mệnh đã an bài sự ràng buộc giữa hai người.

Có lúc, thích một người nào đó, có lẽ cũng chỉ vì một ánh mắt, không cần có bất kỳ lý do đặc biệt nào, trong hàng trăm ngàn người bạn sẽ gặp được người kia của mình.

Lam Tiểu Doanh cuốn hút Bạch Dã Kiều bởi sự nhiệt tình của cô, làm cho anh bước ra từ thế giới cô đơn của mình. Tất nhiên, những ngày tốt đẹp đó không dài.

Chạy ra khỏi trung tâm mua sắm, Lam Tiểu Doanh lòng nóng như lửa đốt dòm ngó xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Trình Mộc Tri, anh bước lên Buick màu đỏ, cô bất chấp những chiếc xe đang chạy về từ bốn phía, mà lập tức đuổi theo.

Nhưng, chiếc Buick màu đỏ đã khởi động máy, chạy đi trước mắt cô.

“Dã Kiều, Dã Kiều, dừng xe lại!” Cô gào to, làn váy dài bay phất phơ trong gió, chạy được vài bước, còi giày cao gót ra, tiếp tục chạy nhanh đuổi theo sau.

Từ kính chiếu hậu, một cô gái mặc trang phục pháp sư đang đuổi theo, không nghe rõ cô ấy đang gào thét điều gì, chỉ biết cô ấy đang đuổi theo xe.

“Cậu Trình, cô gái đó hình như đang.....”

“Tiếp tục lái xe.” Trình Mộc Tri chặn ngang lời của tài xế.

“Vâng.”

Hắc Vân ngồi ở ghế phụ liếc nhìn một cái, có lẽ lại là một người không biết tự lượng sức mình mà muốn bay lên làm phượng hoàng.

“Bạch Dã Kiều.....”

Chiếc Buick bỏ lại Lam Tiểu Doanh một quãng xa tít ở đằng sau, cô không còn chạy nổi nữa, lúc này thở hì hục, một tay đè ở phần bụng, chạy một quãng đường dài như vậy, phần bụng dưới có hơi đau, lòng bàn chân lại càng nóng rất hơn, nhưng không bằng nỗi đau ở trong lòng.

Cái cậu cả nhà họ Trình kia không thể nào là Bạch Dã Kiều, mặc dù gương mặt giống, nhưng thân phận hai người khác xa nhau, không có chút gì dính líu đến nhau, chắc do cô nghĩ quá nhiều rồi, cứ ngỡ gặp lại Bạch Dã Kiều, người đàn ông mất tích một kỳ lạ vào sáu năm trước.

Lam Tiểu Doanh phản chân lại rồi nở nụ cười mỉa mai, sao cô lại thế này nhỉ? Cho dù có đuổi kịp, nếu là Bạch Dã Kiều, nhìn thấy cô anh sẽ có thái độ như thế nào đây? Hay anh biết rất rõ cô đang đuổi theo ở phía sau vẫn không chịu dừng xe lại? Thở một hơi thật dài, lau đi nước mắt đọng lại ở khóe mi, hít một hơi thật sâu để ổn định lại cảm xúc.

Ở trước cửa trung tâm mua sắm, Trình Mộc Hàng nhìn Lam Tiểu Doanh đang đứng ở phía xa, cảnh vừa nãy anh nhìn thấy hết, không lẽ cô gái này biết Trình Mộc Trì sao? Giữa hai người họ?

Anh vừa nghĩ đến cô ta có liên quan đến em trai, Trình Mộc Hàng nắm chặt bàn tay lại, tất cả đường nét trên gương đều đan lại, vẻ mặt nghiêm túc mà lạnh lẽo.

Từ trước đến nay người anh luôn ghét cay ghét đắng chính là Trình Mộc Trì, từ ngày đầu tiên nó bước vào nhà họ Trình, thì ba đã không còn xem trọng mình như lúc trước. Điều quan trọng hơn nữa, bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ, không cần nghĩ cũng biết nó quay về chỉ muốn chiếm đoạt tài sản thôi.

Các đốt ngón tay phát lên tiếng răng rắc, Trình Mộc Hàng giữ lại những nghi ngờ trong lòng, kiên quyết quay người đi.

Còn Lam Tiểu Doanh, quay về trong trạng thái như người mất hồn, dưới ánh nắng mặt trời, con đường nhựa giống như một lò than, mà cô thì chẳng cảm giác được gì.

Vu Mỹ Kim thường nói, cô là đứa con gái vô cảm, yêu tiền hơn mạng, trong bụng toàn những ý nghĩ xấu xa. Nhưng nào có ai biết được, một Lam Tiểu Doanh yếu đuối và u sầu, trước giờ cô chỉ cất giấu ở bên trong.

“Chị ơi, chị sao vậy?”

“Tiểu Doanh, con không đuổi kịp cậu cả Trình sao?”

Quay trở lại cửa, Lam Tiểu Doanh cười to ha ha. “Con không sao đâu, chúng ta về nhà chúc mừng thôi, hôm nay kiếm được bọn tiền.” Nói xong, cô bỏ đi ngay lập tức.

Lam Tiểu Thiên và Vu Mỹ Kim nhìn nhau, khó hiểu, nhưng vẫn đuổi theo. “Đội với.....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gia Đình Sum Họp

Dịch: Thanh Dạ

Bây giờ tối, tại khu chung cư Vinh Cảnh, do hôm nay kiếm được bọn tiền, nên bữa tối của cả nhà Lam Tiểu Doanh phong phú hơn mọi ngày. Vừa đặt chén com xuống, thì ai nấy lo việc của mình.

Cửa phòng tắm mở ra, Lam Tiểu Thiên sừng sốt cầm khăn tắm bọc lấy người mình. “Chị à, em nói em có thể tự tắm được mà.”

Lam Tiểu Doanh ôm đống quần áo, nghi ngờ nhìn chăm chăm thằng em nhỏ đang đứng trước mặt. “Em quên lấy quần áo rồi nè, hay là để chị tắm cho em có vẻ hay hơn, sẵn tiết kiệm nước luôn.”

“Thì ra chị chỉ vì tiết kiệm tiền thôi.” Lam Tiểu Thiên trêu chọc, nhưng vẫn bọc khăn thật kín.

Càng có che giấu, càng thấy khả nghi, cô cất bước đến, ngồi xổm xuống, giặt khăn tắm ra.

Hơi nước bốc mù mịt làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt, rồi nhìn thấy trên làn da trắng trẻo của em trai có vài chỗ bầm tím, khóe mắt cô đỏ lên. “Chuyện gì thế này? Những vết bầm tím này từ đâu ra?”

Lam Tiểu Thiên không quan tâm mỉm cười. “Không có chuyện gì lớn đâu chị ơi, hôm nay ở trung tâm mua sắm, mấy bà chị đó bầu nheo, không đau chút nào đâu, chị à, chị đừng như vậy mà.”

Bỗng nhiên Lam Tiểu Doanh ôm cậu vào trong lòng, lòng đầy chua xót. “Xin lỗi em, là chị không tốt, em nhỏ như vậy, kiếm tiền vốn dĩ không phải là trách nhiệm của em.”

“Ai nói không phải trách nhiệm của em chứ? Em là người đàn ông duy nhất của nhà họ Lam, em muốn chị và mẹ già sống thoải mái một chút thôi.”

“Tiểu Thiên, em đúng là em bé ngoan, nếu mẹ già hiểu chuyện được một nửa như em thì hay rồi, chị cũng không cần phải lo lắng nhiều.” Buồng đưa em trai hiểu chuyện ra, cô cẩn thận thăm cho em mình.

“Mẹ già là người giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chị, chị đừng hy vọng quá nhiều.”

Nghe vậy, Lam Tiểu Doanh cười khúc khích, yêu thương vuốt cái đầu nhỏ bé của cậu. “Chị sẽ khiến hai người có cuộc sống tốt hơn.”

“Thật không chị? Vậy chị có nên suy nghĩ một chút về cậu cả Trình không?” Lam Tiểu Thiên gian xảo nhìn cô, nhìn thấy mặt cô đỏ sẫm, vội vàng che miệng lại, nhẹ nhàng dời tầm mắt qua chỗ khác. “Chị à, tối nay chị không đến quán bar làm sao?”

Nhắc đến chuyện này, mới nhớ đến mình bị sa thải rồi, không muốn để bọn họ lo lắng nên cô bèn nói: “Lát nữa chị sẽ đi, tí nữa em có nhiệm vụ trông chừng mẹ già, đừng để mẹ đi đánh bạc nữa đó.”

“Tuân lệnh!” Lam Tiểu Thiên nở nụ cười lúm đồng tiền tươi tắn, cả buồng tắm tràn ngập tiếng cười vui vẻ của bọn họ.

Biệt thự nhà họ Trình nằm ở trung tâm thành phố S, là một khu biệt thự lớn độc lập, hôm nay nhà họ Trình có cuộc họp gia đình nho nhỏ, ngày mười sáu mỗi tháng, không có gì hơn là gọi mấy đứa con về, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn kiểu Chân Âu lộng lẫy, rất tương xứng với bầu không khí cao quý và tao nhã, xem ra có vẻ rất đẹp mắt và vui vẻ.

Cậu út Trình Mộc An ở trong nhà là một kẻ dờ dại, chỉ cần có anh ta, bầu không khí sẽ không trở nên khó xử, cho dù cậu cả Trình Mộc Hàng và cậu ba Trình Mộc Trì ít khi xuất hiện cùng với nhau, cũng sẽ không tệ nhạt.

“Anh ba, hôm nay anh đến trung tâm mua sắm không nhìn thấy chứ, có hai chị em cực kỳ thú vị nha, làm em cười muốn bể bụng, từ trước đến giờ chưa từng thấy người nào mặt dày như vậy.” Trình Mộc An nói liên tu bất tận.

Trình Mộc Trì chỉ thờ ơ nói: “Những người hay chuyện không quan trọng, anh không có hứng thú.”

“Anh đừng nói như vậy chứ, thỉnh thoảng tiếp xúc với những người bình dân cũng vui mà. Giống như anh hai vậy đó, em có thể nhìn ra anh ấy rất có cảm tình với cái em kêu Lam, Lam Tiểu Doanh đó.”

Câu này vừa nói ra, cả cậu cả Trình và cậu ba Trình đều sững người một lúc.

“Ha, đúng y như em nói vậy, cô gái đó rất thú vị nha.” Dừng lại một chút, Trình Mộc Hàng không hề che giấu.

“Em nói mà, anh hai và em rất hiểu nhau nha. Anh ba, anh không thể vậy được, sẽ làm giảm đi rất nhiều thú vui trong cuộc sống đó.” Trình Mộc An tỏ vẻ đồng tình vô vai của anh.

“Các con đang nói chuyện gì vậy? Sao vui vẻ thế.” Ngay lúc này, Trình Tuyên đang ung dung đi một phụ nhân sang trọng quý phái đi xuống.

“Ba, mẹ...” Bầu không khí, bỗng trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Con Riêng

Dịch: Thanh Dạ

“Các con ngồi xuống đi, cứ tiếp tục nói chuyện, đừng vì ba mẹ đến mà ai cũng im lặng không nói.” Trình Tuyền nở nụ cười ôn hòa trên mặt, ngồi vào ghế cùng với người vợ Đồng Như.

“Ba, mẹ, lúc này chúng con đang nói về chuyện anh hai để ý một cô gái, chính là cô gái đã tham gia hoạt động cosplay ngày hôm nay đó, là một người rất thú vị, con thấy em trai cô ấy rất có tố chất làm một ngôi sao nhi đồng nha, giống như con trai của ba mẹ vậy, rất có cơ hội trở thành siêu sao đó.” Trình Mộc An nói riu rít, chỉ nghĩ sao nói vậy chứ anh không hề nhận ra bầu không khí lúc này đang bắt đầu thay đổi.

Thấy vậy, Đồng Như liền không vui nói: “Mộc An, con ít nhắc đến những chuyện trong giới nghệ sĩ trước mặt ba con đi.”

Trình Mộc An tươi cười, vội vàng chạy về chỗ mình ngồi, giả vờ như không có chuyện gì.

Đồng Như nhìn về phía con trai lớn, giọng điệu lạnh lùng nói: “Mộc Hằng, con là anh lớn trong nhà, đừng có hùa theo em trai làm bừa, con dâu nhà họ Trình chúng ta phải môn đăng hộ đối, những đứa con gái không ra gì ở bên ngoài, chơi thì được, chứ muốn vào làm dâu nhà này thì đừng có mộng tưởng, hơn nữa có chơi thì cũng đừng chơi quá trớn.”

Gương mặt của Trình Mộc Hằng trầm xuống, nhưng trong chớp mắt, anh lại nở nụ cười. “Mẹ yên tâm ạ, con biết chừng mực, đúng là không thể đặt cược mình vào một số phụ nữ, con sẽ không làm ra những việc làm mất mặt nhà họ Trình đâu.”

Trình Tuyền vỗ vào tay Đồng Như, cau mày lại. “Được rồi, bà đừng có vừa gặp thì trách mắng con cái.”

Àm một tiếng, Trình Mộc Trì đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua những người đang ngồi, rồi nói: “Tôi còn có việc, mọi người ăn cơm đi, tôi đi đây.”

Không đợi người lớn trả lời, Trình Mộc Trì đã sải bước bỏ đi trước mặt mọi người.

“Mộc Trì, ày, đứa con này.” Trình Tuyền buồn bã lắc đầu, thu lại ánh mắt cung chiêu, buổi sum họp gia đình này đều vì anh nên mới định ra, nhưng dường như lần nào cũng làm anh không vui, thực ra trong lòng ông hiểu rõ, Đồng Như không hề chấp nhận đứa con trai như anh.

“Đứa con này bị ông chiều riết hư, trong mắt đâu có những người lớn như chúng ta.” Đồng Như mĩa mai, sự chán ghét bà cố che giấu giờ lại hiện ra rõ ràng.

Gương mặt luôn hiền lành của Trình Tuyền càng ngày càng khó coi. “Như, lấy lại những lời chỉ gạ mắng chửi của bà đi, thái độ rõ ràng như vậy làm cho người không nhìn ra mới lạ.”

Trong lòng Đồng Như có chút hồi hộp, bà thừa nhận mình có chút cực đoan, nhưng thử hỏi xem, có người phụ nữ nào chịu đựng được chồng mình có con riêng với người phụ nữ khác ở ngoài chứ? Nếu không phải nhà họ Trình là một gia tộc lớn, có địa vị ở thành phố S, bà có cần phải chịu đựng sự sỉ nhục này không?”

“Tôi biết rồi.” Đồng Như nở nụ cười dịu dàng, bao nhiêu năm qua bà có thể giữ vững địa vị ở bên cạnh Trình Tuyền, thì tất nhiên bà không phải là chiếc đèn dầu đã cạn.

Trình Tuyền nở nụ cười gượng, ý bảo mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Rời khỏi nhà họ Trình, Trình Mộc Trì tự lái chiếc Buick chạy thẳng trên đường quốc lộ, mỗi lần đi ra ngoài anh đều dẫn theo Hắc Vân. Nhưng đêm nay anh lại giao nhiệm vụ đặc biệt cho Hắc Vân, bởi hôm nay ở trong trung tâm mua sắm Hắc Vân đã nhìn thấy bóng dáng của Kinh Phong. Hắc Vân và Kinh Phong là hai anh em, nhưng ai nấy đều có chủ của mình.

Kinh Phong là vệ sĩ bí mật bên cạnh ba Trình Tuyền, người này một khi xuất hiện, nhất định phải có chuyện gì đó. Trong lòng Trình Mộc Trì có chút quan tâm, nên mới cho người điều tra anh ta, nếu như anh ta vì chuyện kia, sẵn tiện để anh nghĩ cách đối phó.

Bầu trời đêm đầy sao, chạy xuyên ra con đường quốc lộ dài, uốn lượn theo dọc đường lớn, chiếc Buick chạy vào trung tâm, chạy chậm chậm lên cầu.

Nhà họ Trình, anh không thích chút nào, càng không thích những người gọi là người thân ở cùng với nhau, lúc rảnh rỗi anh thường giam mình trong biệt thự riêng.

Nghĩ đến những lời Trình Mộc Hằng nói lúc này, trong lòng chợt thấy buồn bực, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng người con gái hôm nay đã nhìn thấy ở trung tâm mua sắm.

Ánh mắt nhìn lướt qua kính chiếu hậu, lúc nhìn thấy một bóng dáng đó đang đi lên cầu, đôi mắt liền híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tình Cờ Gặp Lại

Dịch: Thanh Dạ

Dưới ánh đèn màu đỏ làm cho bóng dáng của Lam Tiểu Doanh kéo dài, cô vô tình đi dạo đến công viên bên dưới cầu vượt, quán bar không thể đến được rồi, bây giờ mà về nhà thế nào cũng bị nghi, đành phải một mình đi dạo ở bên ngoài.

Gió đêm thổi hiu hiu, trong lòng ngổn ngang, đêm mùa hè mặc dù không cảm thấy lạnh, nhưng vẫn làm cho cô không tự chủ ôm lấy đôi tay mình. Nghĩ đến Bạch Giả Kiều, nghĩ đến người đàn ông gặp hôm nay, trong lòng là sự mất mát và phiền muộn.

Ở trên cầu vượt, chiếc Buick màu đỏ chạy từ từ, ngang ngửa với tốc độ đi bộ của Lam Tiểu Doanh.

Ánh mắt của Trình Mộc Tri nhìn dáng người của cô qua cửa xe, nhưng cô không hề hay biết. Hoặc có lẽ, ngay cả anh cũng không biết, tại sao mình làm hành động như vậy.

Ánh mắt phức tạp trong chớp lại trở nên sắc bén, mắt Trình Mộc Tri híp lại, siết chặt vô lăng.

Lam Tiểu Doanh buồn bã chán nản bước đi, không biết nguy hiểm đang đến gần, cho đến khi người đàn ông ở phía sau cướp túi của cô, cô mới hoàn hồn lại.

“Ăn cướp, đứng lại.” Lam Tiểu Doanh gào to, tên thối tha đó dám cướp túi của mình, mắt tên đó có vấn đề không vậy, mình còn nghèo hơn tên đó nữa. Chẳng có chút đạo đức giang hồ gì hết.

Đuổi theo một đoạn, tên cướp thấy cô có một mình bèn đứng lại, trong tay còn có dao. “Nhỏ kia, tao thấy mày chán sống rồi phải không? Mày dám đuổi theo tao.”

“Mày cho rằng chị đây có một mình thôi sao? Nói cho mày biết, xung quanh đây đều là người của chị đây, chị cần chạy đây kêu lên một tiếng, thì mày tiêu tùng, biết điều thì trả đồ lại cho chị đây.” Cô đã quen thói nói dối không chớp mắt rồi, cho dù lời nói dối này chẳng có gì đáng tin cậy.

Tên cướp cười ha ha, con nhỏ này cho rằng mình đang đóng phim kiếm hiệp sao? Không ngờ con nhỏ nhìn xinh đẹp, thì ra cũng là đứa BC (giàu lòng dũng cảm).

Nhìn thấy tên cướp không thêm để ý đến, Lam Tiểu Doanh có hơi căng thẳng, âm thầm oán giận mình chỉ biết cho mình là ngon.

Ngay lúc tên cướp định bước về phía trước, thì tên đó đột nhiên đau đốn ngồi xồm xuống đất, con dao ở trong tay cũng rớt xuống luôn.

Lam Tiểu Doanh ngăn người, sau đó giật nhanh túi mình lại, còn đánh tên đó mấy cái. “Ai kêu mày đi ăn cướp, để coi mày sao này còn dám không? Chị đây báo cảnh sát bắt mày.”

Tên cướp ôm đầu gối, gấp rút đứng dậy, trừng mắt nhìn cô chằm chằm, trong lúc hoảng loạn nhìn thấy gương mặt lạnh lùng ma quỷ, sợ tới nỗi không nói lời nào liền co giò bỏ chạy.

Lam Tiểu Doanh đứng ở phía sau nhe nanh múa vuốt, trong lòng có hơi nghi ngờ, đang hấp tấp liếc một cái, hình như có vật gì đó rơi xuống thì phải? Cho nên cô quỳ xuống, mò mẫm một hồi ở dưới đất, cuối cùng cô phát hiện một cái bật lửa, lật qua lại nhìn một cái, trên cái bật lửa có khắc chữ Trình.

Dường như cô nhận ra điều gì đó, cô nâng nhanh mí mắt lên, nhìn thấy có một bóng người ở trên cầu vượt, đang quay người ngồi vào trong xe.

Là anh! Nhất định là anh.

Lam Tiểu Doanh chạy thật nhanh lên cầu thang, đuổi theo trước khi chiếc xe nổ máy.

“Đội đă!” Lần này, thật may, chiếc xe vẫn chưa chạy đi, cô thậm chí cảm thấy may mắn.

Nhưng, người đàn ông trong chiếc Buick lại không cho cô một cơ hội để bắt chuyện, nâng kính cửa xe lên, chuẩn bị chạy đi.

Lam Tiểu Doanh dùng sức vuốt xuống cửa xe đang dần nâng lên. “Đợi một chút, tôi chưa nói xong mà, là anh cứu tôi đúng không? Anh là Bạch Dã Kiều phải không?”

Trình Mộc Tri không có ý định trả lời câu hỏi của cô, nhưng lại vì hành động của cô gái không sợ chết này mà ngừng nâng cửa xe lên.

“Cô điên à?” Anh lạnh lùng quát cô một tiếng.

Bởi vì không nghe được câu trả lời, Lam Tiểu Doanh thọt tay vào cửa xe, cuối cùng cánh tay lại bị kẹp trúng mép cửa, làm cho cô đau đến cau mày lại.

Trình Mộc Tri vội vàng hạ kính xe xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú người xa lạ này, giống y như tảng núi băng.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo như băng của người đàn ông này, cả người Lam Tiểu Doanh run rẩy, Bạch Dã Kiều của cô sẽ không nhìn cô như vậy, cô thiếu tự

tin hỏi anh: “Anh, có phải là Bạch Dã Kiều của tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Con Nói Không Bán, Ai Dám Bán?

Dịch: Thanh Dạ

Trình Mộc Tri mỉm cười, sau đó bước ra từ chiếc Buick, đứng thẳng trước mặt cô gái đang đứng im. “Bạch Dã Kiều sao? Ha, sao nào, tôi nhìn giống người đàn ông của cô lắm sao? Hay là, cô đổi một cái cơ khác để bắt chuyện, có lẽ tôi sẽ dễ dàng chấp nhận hơn. Nhưng, đừng hạ thấp chỉ số thông minh của tôi.”

Mia mai, khinh miệt một cách trắng trợn, Lam Tiểu Doanh đẩy mạnh lồng ngực đang dần kề sát mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xin lỗi anh, tôi nhận nhầm người.” Sau đó, hoảng hốt lo sợ quay đầu, chạy thật xa khỏi tầm mắt người đàn ông này.

Trình Mộc Tri hài lòng nheo con mắt nguy hiểm lại, ngồi lên xe, bỏ đi không chút lưu luyến.

Còn Lam Tiểu Doanh, cuối cùng cũng không nén được quay đầu lại, nhìn thấy chiếc Buick khuất khỏi tầm mắt, nắm chặt chiếc bật lửa trong tay. Nếu không phải Bạch Dã Kiều, tại sao lại giúp cô? Nếu là anh, tại sao không dám nhìn nhận cô chứ?

Bực bội, ngẩn ngơ, chán nản, tất cả mọi cảm xúc dồn nén lại lòng, làm cho người ta càng thêm rối tung. Hít một hơi, Lam Tiểu Doanh đi về nhà, có lẽ lần sau sẽ có cơ hội hỏi rõ ràng hơn.

Quay trở lại khu chung cư Vinh Cảnh, Lam Tiểu Doanh giống như bong bóng bị xì hơi, về đến cửa nhà mình, điều chỉnh lại mọi cảm xúc, tỏ ra bình thường đi vào cửa.

Cô vừa mở cửa ra, Lam Tiểu Thiên mở to đôi mắt, chạy vội đến. “Chị ơi, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Giọng của em trai rất nhỏ, lại không che giấu được sự vui mừng của cậu, vì vậy Lam Tiểu Doanh nghi ngờ nói: “Lại xảy ra chuyện gì nữa? Đừng nói với chị mẹ già vừa đánh thắng nha, tiền thắng được cũng giống y như tiền đi vay mượn, sớm muộn gì cũng phải trả lại.”

“Không phải, không phải, chị à.” Lam Tiểu Thiên lắc đầu liên tục, kéo chị mình đến bên kia. “Chị xem kia, người đó đến tìm chị, hơn nữa còn mang nguyên cái va li sáng bóng đây tiền mặt.”

Nghe như vậy, Lam Tiểu Doanh nhìn qua, chỉ thấy mẹ già đang cười đến run rẩy, cô vội chạy vào.

“Này, anh là ai?”

“Ày da, Tiểu Doanh, con tỏ thái độ gì vậy hả? Cậu Kinh Phong đây muốn bàn chuyện mua bán với nhà chúng ta đó.” Vu Mỹ Kim kéo con gái ngồi xuống, chỉ vào người đàn ông mặc xường xám màu xanh thẫm, cười nói: “Cậu tiếp tục đi.”

Kinh Phong nhìn Lam Tiểu Doanh, xách cái va li lên, mở ra, bên trong quả thật có không ít tiền. “Cô Lam, ông chủ tôi vẫn đang tìm một chiếc vòng ngọc, vừa hay đó là chiếc vòng ngọc trên tay cô, cho nên tôi đến đây muốn hỏi mua nó, nếu như nhiều đây vẫn chưa đủ, tờ chi phiếu này tùy cô viết vào.”

Có lẽ, cả đời này bọn họ chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, đúng thật, tiền rất có sức hấp dẫn, mắt của Lam Tiểu Doanh cũng sáng lên lúc cái va li mở ra. Nhưng, đây là vật hẹn ước duy nhất Bạch Dã Kiều tặng cho cô, cho nên có nói thế nào cô cũng không bán.

“Xin lỗi anh, tôi không biết tại sao ông chủ anh lại để ý đến chiếc vòng ngọc này của tôi, nhưng tôi sẽ không bán, không phải về vấn đề tiền bạc, chỉ là chiếc vòng ngọc này với tôi là vô giá.” Chống lại sức hấp dẫn của tiền tệ, cô đau lòng kiên quyết từ chối.

Lời này vừa nói ra, không chỉ Kinh Phong, mà cả Lam Tiểu Thiên và Vu Mỹ Kim cũng vô cùng ngạc nhiên và khó hiểu.

Kinh Phong đã điều tra hoàn cảnh của gia đình họ rồi mới dứt khoát làm cuộc mua bán này, cho rằng chỉ cần có tiền là có thể giải quyết được, nhưng không ngờ cô gái này lại từ chối thẳng.

“Tiểu Doanh, con điều rồi sao? Nhiều tiền như vậy, chúng ta xài cả đời cũng không hết, con bán chiếc vòng đó đi.” Vu Mỹ Kim đương nhiên không chấp nhận, kỳ niệm có thể đổi thành cơm sao? Có thể không? Trong lòng bà gào thét.

“Con nói không bán, ai dám bán hả? Anh này, xin anh hãy về nói với ông chủ anh, tôi sẽ không bán chiếc vòng này.” Sao đó làm động tác tiễn khách, Lam Tiểu Doanh kiên quyết từ chối.

Kính Phong thấy thế, đành phải đứng dậy, Vu Mỹ Kim chạy nhanh đến đứng chặn ở trước mặt anh, tươi cười nói: “Cậu Kính Phong, tôi sẽ khuyên nhủ nó, cậu để danh thiếp lại đây đi, để tôi tiện bề liên lạc.”

Kính Phong để lại một tấm danh thiếp, vuốt cằm gật đầu, sau đó rời khỏi.

Đóng cửa lại, mặt Vu Mỹ Kim đen thui, gào rống. “Lam Tiểu Doanh, con cố tình có phải không? Đó là thần tài đó.”

Lam Tiểu Doanh không đếm xỉa đến, ngáp dài một cái. “Con đi ngủ đây.”

“Con, cái đứa chết tiệt này, suy nghĩ kỹ lại đi, vì cái tên họ Bạch kia, có đáng không hả? Ày, mẹ sắp tức chết rồi nè.”

“Mẹ già, mẹ đừng tức giận mà.” Lam Tiểu Thiên vô cùng khó xử.

Còn Lam Tiểu Doanh, sau khi đóng cửa lại buồn rầu vuốt ve chiếc vòng ngọc tiếc nuối khóc: “Hu hu, vì mày, tiền của tao không cánh mà bay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bị Bắt Cóc Sao?

Suốt nửa tháng, Lam Tiểu Doanh không thể nào chịu đựng nổi những lời căn nhắc của Vu Mỹ Kim, gần như mỗi một phút một giây, chỉ cần có cơ hội liền không ngừng la nhai trách mắng cô, lời khó nghe như thế nào cũng nói ra hết, chỉ thiếu điều chưa lấy dao kẻ lên cổ cô, bắt cô bán chiếc vòng ngọc.

Cho nên cô chịu hết nổi, đành phải bỏ nhà đi, còn tiếp tục ở đây lỡ tai có ngày sẽ hỏng mất, sức chịu đựng cũng mất hết rồi. Hơn nữa trong nửa tháng này, cô cũng không rảnh rồi, mỗi ngày đều nghe ngóng chuyện của nhà họ Trình.

Cô phát hiện, mặc dù nhà họ Trình có một sức ảnh hưởng rất lớn ở thành phố S này, nhưng có rất ít thông tin về cả gia đình đó, ngoài chủ tịch Trình Tuyên và cậu út Trình Mộc An ra, thì hai người con trai còn lại rất ít khi tiếp xúc với truyền thông, cho nên cũng không thể tìm hiểu được thông tin của cậu cả nhà họ Trình. Điều duy nhất làm được đó là đứng chờ ở trung tâm mua sắm, nhưng cũng không gặp anh ta.

Trong lúc cô thờ dài chán nản, thì có một chiếc xe màu đen dừng ở trước mặt, sau đó có vài người đi xuống, rồi bắt cô lên xe, hành động nhanh chóng gọn lẹ.

Cô bị bắt cóc sao? Chờ một lát, khi cô định lớn tiếng kêu cứu, thì miệng bị người ta bịt lại. “Cô đừng lên tiếng, chúng tôi sẽ không làm hại cô.”

Mặt mày những người đó rất dữ tợn, Lam Tiểu Doanh đành ngoan ngoãn gập đầu, cường bức không có, giật tiền càng không, a a a, sao cô lại xui xẻo vậy chứ? Xã hội thật xuống cấp mà.

Chiếc xe màu đen vừa đi, Hắc Vân từ bên góc đi ra, chặn chừ một hồi, mới bấm số của Trình Mộc Trì.

“Cậu Trình, xin lỗi cậu, bây giờ mới tra ra được hành tung của Kính Phong, hình như nửa tháng nay anh ta cố ý cho chúng ta chạy vòng vòng.”

“Ừ, thế mục tiêu của lão già là ai?” Giọng nói ở bên đầu bên kia hơi mang theo vẻ lười biếng.

“Là..... Lam Tiểu Doanh, Kính Phong đã bắt cô ta đi rồi.” Hắc Vân trả lời thật chi tiết.

Không nghe thấy bên kia trả lời, tính kiên nhẫn của Hắc Phong rất tốt, cho nên cũng không dám thúc dục.

Một hồi lâu, người đàn ông sau khi im lặng mới từ từ nói: “Bám theo!”

Hai chữ, âm vang rất đanh thép, cũng chỉ rõ hướng đi.

Ở bên kia, Lam Tiểu Doanh bị một người đàn ông lạ đưa vào trong một căn biệt thự, hai mắt cô bị bịt bằng một miếng vải đen, cho nên không biết mình đang ở chỗ nào, đành phải để bọn họ dắt đi.

Sau đó, miếng vải đeo được tháo xuống, ánh sáng chói chang làm cho đôi mắt bị vây trong bóng đen một thời gian dài tạm thời không thể nào chấp nhận được, Lam Tiểu Doanh phải lấy tay che mắt lại. Đợi đến khi thích ứng được, mới mở mắt ra nhìn.

Trời ạ, tất cả những thứ này là gì đây? Không thèm đếm xỉa với những người ở phía sau, cô chạy thẳng đến giá sách, hai mắt sáng lớn nhìn chiếc bình hoa cổ nằm ở trên giá.

Cô vươn tay chạm đến, cảm giác trơn bóng, miệng bình hoa rất lớn, cái cổ tinh tế, đi xuống chút là đường đẹp đẽ quyến rũ, cuối cùng dừng lại ở đường cong nhỏ phía đáy, đích thật là hình chữ S. Nhìn đáng vẻ thướt tha như vậy, nhìn vô cùng giống đường cong xinh đẹp của phụ nữ. Mặc dù cô không phải chuyên gia, nhưng cũng có thể nhìn ra được đây là những món đồ cổ vô giá.

Trong lúc cô đang ngẩn ngơ, thì có một tiếng cười trầm lắng từ từ cất lên. “Nếu cháu thích, cô thể cầm đi.”

“Ông nói thật chứ?” Lam Tiểu Doanh vui sướng quay đầu lại nhìn, trong chốc lát lại thay bằng sự ngạc nhiên trong lòng, cau mày lại, nói: “Tôi biết ông là ai, ông chính là đại gia Trình Tuyền giàu nhất thành phố S.”

“Ha ha, không sai, tôi dùng cách này mời cháu đến, trong lòng ta cũng có chút áy náy.” Trình Tuyền nói bằng giọng thân thiện, sau đó mời cô ngồi xuống.

“Không lẽ? Ông chính là người muốn mua chiếc vòng ngọc của tôi sao?” Lam Tiểu Doanh buột miệng nói ra, nghĩ lại thì cũng phải, người có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy thì ngoài đại gia thì còn có thể là ai.

“Cháu Lam rất thông minh, vậy ta cũng không vòng vo làm gì, chiếc vòng ngọc này có ý nghĩa rất quan trọng với ta, cho dù phải trả bất cứ giá nào, ta cũng không từ bỏ.”

Mặc dù thái độ của Trình Tuyền rất tốt, nhưng Lam Tiểu Doanh có thể nhìn ra, giọng điệu này rất kiêu ngạo, cô không để ý mỉm cười. “Vậy thì, ông hãy cho tôi một cái giá để tôi có lý do bán nó đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trên Đồi Này Có Người Nửa Thú Thật Sao?

Dịch: Thanh Dạ

Ông ra dấu cho cấp dưới ra khỏi phòng làm việc, khuôn mặt điềm tĩnh của ông đột nhiên trở nên nghiêm trọng, ánh mắt dò xét tỉ mỉ và sắc bén nhìn đến nỗi người khác không cách nào lẩn trốn. Làm cho Lam Tiểu Doanh phải giữ vững bình tĩnh hơn nữa, cũng vì khí thế đe dọa này ập đến. Cô nuốt nước bọt, chờ đợi người đàn ông kia lên tiếng.

“Nói ra tôi sợ làm cháu sợ, nếu tôi đoán không sai, chiếc vòng ngọc này là vật gia truyền của nhà họ Bạch. Cháu Lam đây vẫn còn chưa biết, mấy đời nhà họ Bạch đều bắt yêu trừ tà, từ thời cổ đại kéo dài đến nay, chỉ vì thời đại thay đổi, yêu ma trên đời đều bị hàng phục, cho nên hậu nhân của nhà họ Bạch mới dần dần tránh, đến thời đại của chúng ta đã không còn lại bao nhiêu người.” Trình Tuyền kể lại, rồi nhìn gương mặt ngạc nhiên và mê mẩn của cô.

“Chiếc vòng ngọc trên tay cháu, đúng là chiếc vòng hồng ngọc của nhà họ Bạch, là bảo vật truyền từ đời này sang đời khác, nó cũng có một ý nghĩa nữa, đây là vật có khả năng trấn áp thân lực của ma thú.”

“Đời đã! Tại sao chuyện che giấu kín như vậy mà ông có thể biết? Trên đời này đã không còn yêu ma, sao ông lại biết chiếc vòng của tôi làm được gì?” Những chuyện như thế này, Lam Tiểu doanh không hề tin, cái gì mà yêu ma quỷ quái, đều là những trò bịp bợm lừa người, ông già này chẳng qua chỉ muốn lừa gạt để hồng chiếm chiếc vòng thôi.

“Tôi và nhà họ Bạch cũng coi như quen biết nhau, tất nhiên sẽ biết bí mật này. Tại sao tôi cần chiếc vòng ngọc này, là bởi vì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại ma thú biến dị, được gọi là người nửa thú. Bọn chúng không những có được suy nghĩ và chỉ số thông minh như con người, hơn nữa còn có được sức mạnh thần kỳ của ma thú, nếu chúng tiếp tục tồn tại trên thế giới này, đây là một mối họa ngầm với chúng ta, cho nên ta phải tìm chiếc vòng ngọc này về, dùng để trấn áp người nửa thú.” Trình Tuyền cho rằng cô gái nhỏ đã thấu hiểu được sự thật này, ông thậm chí còn cho rằng, nhà họ Bạch cho cô gái chiếc vòng này, chắc chắn sẽ nói cho cô nghe sự thật này, nhưng hậu quả về chuyện liên quan đến việc ma thú thường hay tới lui ở thời hiện đại, ông cũng không muốn nói rõ.

Im lặng một hồi lâu, Lam Tiểu Doanh muốn bật cười, người nửa thú sao? Ôi trời ơi, trên thế giới này còn có người nửa thú sao? Không ngờ rằng một đại gia giàu sụ của thành phố S lại có sức tưởng tượng đến vậy, cô nhìn ông bằng ánh mắt đồng cảm, không nỡ vạch trần sự ảo tưởng của ông.

“Không thể không nói, chủ tịch Trình đây thật là có lòng lo trước nỗi lo của thiên hạ, làm cho tôi rất kính trọng nha.”

Nghe như vậy, Trình Tuyền nở nụ cười. “Nói như vậy, cháu bằng lòng đưa chiếc vòng ngọc cho ta sao?”

Lam Tiểu Doanh cười hùa theo. “Được thì cũng được, nhưng mà, tôi muốn gặp cậu cả nhà họ Trình, có một số việc phải hỏi cho rõ ràng.”

Trình Tuyền cau mày lại, cô gái này tìm Trình Mộc Hàng làm gì? Mặc kệ chuyện gì, ông vẫn đồng ý. “Được, tôi sẽ cho người dẫn cháu qua đó.”

“Thật sao? Cảm ơn ông chủ tịch Trình, ông nhất định sẽ được vạn sự như ý.” Lam Tiểu Doanh vô cùng phấn khởi, không nghĩ đến ông già này dễ lừa như vậy, vừa có thể rời khỏi cái này quý quái này, lại có thể nhìn thấy người đàn ông giống Dã Kiều, ha ha, cô thông minh quá đi, càng ngày càng thấy phục mình.

Lúc Lam Tiểu Doanh đi và về giống nhau, đều bị che mắt bằng vải đen, cho đến khi đến biệt thự riêng của Trình Mộc Hàng, miếng vải đen mới được tháo ra.

Mấy cái đuôi bám theo của Hắc Vân cũng canh chừng ở cách biệt thự không xa, nhìn thấy sắp hoàng hôn, nên lấy điện thoại ra.

“Cậu Trình, cô Lam đã ra khỏi địa bàn của chủ tịch Trình, nhưng, cô ấy lại đến biệt thự của cậu cả. ...”

Nghe như vậy, hô hấp của người đàn ông ngừng lại, trong phút chốc giống như không hề tức giận. Anh đoán không sai, ông già kia quả nhiên vì chiếc vòng hồng ngọc của nhà họ Bạch.

Hắc Vân vẫn luôn chờ đợi người đàn ông ra lệnh, một hồi lâu mới nghe thấy anh cất tiếng nói lạnh nhạt. “Không cần phải theo nữa, mặc kệ cô ta.”

“Vâng. ...”

Sau khi cúp điện thoại, Trình Mộc Trì nằm trên chiếc ghế sofa bập bênh nắm hai mắt lại, mái tóc che khuất lông mày của anh, mười ngón tay dè lên, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Ánh chiều tà chiếu lên người anh, pha trộn lại với nhau khó mà có thể diễn tả được nỗi cô đơn và đau buồn, người con gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dê Vào Miệng Cọp

Dịch: Thanh Dạ

Biệt thự của Trình Mộc Hàng được thiết kế theo phong cách hiện đại, sử dụng nội thất màu sáng, kết hợp với màu trắng đen và xám với nhau. Thêm vào đó còn sử dụng kính thủy tinh, làm cho không gian càng thêm thông thoáng hơn.

Ở trong phòng ngủ, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo tắm, người phụ nữ ở trên giường đã trần như nhộng chờ người đàn ông lâm hạnh, trong phòng tràn ngập sắc xuân, vô cùng thơ mộng.

“Anh Hàng, người ta chờ anh lâu lắm rồi nha.” Người phụ nữ nũng nịu trách móc.

Khỏe miệng của Trình Mộc Hàng cong lên, trong ánh mắt ngoài ham muốn, còn có sự khinh miệt, anh nhanh chân bước đến giường, cúi người hôn người phụ nữ không thể chờ đợi được nữa kia.

“Cậu hai, bên ngoài có một cô họ Lam tìm cậu.” Tiếng gõ cửa vang lên không đúng lúc, quản gia đứng do một hồi lâu mới dám báo.

Trình Mộc Hàng ghét nhất là lúc làm chuyện tốt đẹp thì bị người khác quấy rầy, cái miệng của người phụ nữ ở dưới người vênh lên. “Anh Hàng à, người đó là ai vậy? Niềm vui mới sao?”

Người đàn ông đứng dậy không tiếc thương gì, lạnh lùng liếc cô ta một cái, không trả lời, chỉ hỏi: “Cô Lam nào vậy?”

Người ở bên ngoài cửa cung kính trả lời: “Cô ấy gọi là Lam Tiểu Doanh, cô ấy đã chờ cậu một lúc rồi, cậu có muốn gặp cô ấy không?”

Trình Mộc Hàng liền nhớ đến, là cô gái trong buổi biểu diễn cosplay, nửa tháng nay do quá bận rộn, suýt chút nữa đã quên mất người này rồi, bây giờ nghe nhắc đến cô ấy, chợt thấy tràn trề sức sống.

Mở cửa ra, thân nhiên nói: “Tiền cô ta đi”. Cô ta, ở đây chính là người phụ nữ ở trên giường.

“Vâng!”

Ở trong phòng khách, lúc này Lam Tiểu Doanh có chút lo lắng không yên, tưởng tượng đến lúc gặp người kia, trái tim tự dưng đập mạnh thành thịch, cô hít sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Một luồng hơi thở thoáng mát của người đàn ông phả đến từ phía sau, hai cánh tay của Trình Mộc Hàng để trên ghế sofa, cả người gần như dựa sát vào cô gái. “Đề em chờ lâu rồi.”

Lam Tiểu Doanh bị những lời nói ngọt ngào bất thình lình này làm hết hồn, cô đứng dậy ngay, kết quả là cái đầu đập vào cằm dưới của người đàn ông.

“Xin lỗi anh, xin lỗi anh, có làm anh đau không?” Cô vòng qua ghế sofa, gấp gáp hỏi han.

“Mỗi lần gặp mặt em Lam, đều rất đặc biệt nha.” Trình Mộc Hàng mỉm cười, tiện thể giương mắt lên nhìn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lam Tiểu Doanh lại ngạc nhiên, nói: “Sao lại là anh?”

Người ông cười híp mắt, nói: “Tại sao không thể là tôi? Không lẽ em Lam đây cho rằng tôi là ai?”

“Anh là cậu cả nhà họ Trình sao?” Lam Tiểu Doanh nửa tin nửa ngờ, muốn làm rõ thân phận của anh.

Ánh mắt của Trình Mộc Hàng lập tức nóng rực, gật đầu thừa nhận.

“Đáng chết, mẹ già ngay cả ai là cậu cả Trình của nhận lầm, vậy mà còn muốn để mình đi câu rử rùa vàng.” Lam Tiểu Doanh rửa thầm.

Những lời này lại lọt vào tai của Trình Mộc Hàng, thông minh anh tức nhiên có thể nghe hiểu được nghĩa gì, thì ra mẹ của cô gái này muốn tác hợp cho bọn họ, chỉ là nhìn nhầm đối tượng, bị Trình Mộc Trì chen chân đến trước thôi.

“Ha ha, thật ngại quá, tôi nghĩ tôi tìm nhầm người rồi, quấy rầy anh rồi, xin lỗi, chào anh nha.” Lam Tiểu Doanh cúi đầu ỉu xiu, nhấc chân lên chuẩn bị bỏ đi.

Nhưng, người đàn ông ở phía sau bất thình lình lên tiếng: “Em Lam cho rằng chỗ của Trình Mộc Hàng tôi, em muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?”

Nghe vậy, dừng bước lại, Lam Tiểu Doanh quay đầu lại nhìn. “Vậy, cậu cả Trình đây muốn thế nào? Tôi cũng đã nói, tôi nhận nhầm người mà.”

Người đàn ông cất bước đến gần, đề thẳng cô lên cột nhà, suồng sã đánh giá cơ thể của cô. “Ồ lại đây, với tôi.”

Lam Tiểu Doanh không khách sáo cho anh một cái tát. “Tôi không muốn là hạng phụ nữ anh muốn.”

Trình Mộc Hàng liếm môi, anh tự nhận mình có khuynh hướng thích ngược đãi, vươn tay giữ chặt cổ tay của cô gái. “Em đánh tôi hai lần, món nợ này phải tính sao đây?”

“Chuyện này là do anh tự chuốc lấy, không thể trách tôi.” Nhìn người đàn ông, có hơi giãy dụa.

“Nếu, tôi nói, tôi biết rõ người em đang tìm là ai, mọi chuyện liên quan đến cậu ta, em không muốn biết sao?”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Lam Tiểu Doanh bình tĩnh lại trong chớp mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông. “Anh biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Hiện Tượng Kỳ Lạ

Buông lỏng kìm hãm với cô gái, Trình Mộc Hàng tạo nhã ý mời cô ngồi xuống, rồi bảo người giúp việc mang lên một chai rượu Everclear của Mỹ, nghe nói loại rượu này có nồng độ cồn cao đến 95%, điều này Lam Tiểu Doanh không biết rõ lắm.

Người giúp việc rót rượu vào hai cái ly cho hai người họ, Trình Mộc Hàng chỉ cười không nói chuyện, Lam Tiểu Doanh không có thời gian dây dưa với anh, cho nên không nghĩ gì uống sạch một hơi. Cuối cùng, không thích ứng được cho nên ho tới tấp.

Người đàn ông bước đi tạo nhã, đi đến phía sau cô, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, cái tay kia còn dịu dàng vuốt ve, tựa như nâng niu một tấm lụa trên tay, làm cho người ta yêu thích không cách nào buông ra.

Lam Tiểu Doanh cảnh giác đứng dậy, nhìn anh với vẻ đề phòng, hỏi: “Bây giờ anh nói được chưa?”

Ánh mắt sắc nhọn của Trình Mộc Hàng theo sát, khóe miệng khinh thường cong lên, nói: “Nó là em ba của tôi Trình Mộc Trì, nhưng mà, nó là con riêng của ba tôi là vợ bé, chỉ là đứa con riêng ngoài dã thú thôi.”

Không biết tại sao, giọng điệu của anh ta làm cho Lam Tiểu Doanh thấy khó chịu, nói: “Vậy sao? Thì là cậu ba nhà họ Trình, trên các tin thời sự hình như

nói cậu ba nhà họ Trình là một người rất biết nhìn xa trông rộng, mới nhậm chức không bao lâu đã phá được mấy vụ án lớn, là đối tượng mà rất nhiều phụ nữ đổ xô chạy theo nha.”

Nghe như vậy, Trình Mộc Hàng không vui, tay giữ chặt cằm dưới của cô gái, nói: “Em và nó có quan hệ gì hả? Nói cho em biết, nó không thích phụ nữ đâu.”

Đẩy tay anh ra, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười dịu dàng, nói: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu cả Trình nhỉ?”

Nói xong, lập tức đi ngang qua người anh. Nhưng bước chân phút chốc lão đảo, đầu óc bắt đầu trở nên mơ màng, cả người như mằm nhũn, đáng chết, chẳng lẽ cô dễ bị say rượu đến vậy ư.

Trình Mộc Hàng cời áo ra, ôm cô áo đi đến phòng ngủ.

“Đồ khốn, anh làm vậy là phạm pháp....”

“Hơ, chính cô tự mình dâng đến cửa, chỉ cần cô trở thành người phụ nữ của tôi, xem cô còn bén nhọn giống gai hoa hồng hay không? Tôi rất mong chờ nha.” Trong quan niệm của Trình Mộc Hàng, chỉ cần nam nữ xảy ra quan hệ với nhau, cô gái này tự nhiên sẽ quán quýt lấy anh thôi, những cô gái như vậy anh thấy nhiều rồi, cho nên cô gái này anh cũng không cho là ngoại lệ.

Chiếc giường lớn mềm mại, đột nhiên chịu một sức nặng giòn mà lún xuống, người đàn ông liếc nhìn cô gái từ trên, nói: “Tôi biết rõ em thích tiền.” Dứt lời, lấy từ trong ngăn kéo đen một cái thẻ màu đen, ném lên người cô.

Lam Tiểu Doanh nhìn xuống khó hiểu, cô thích tiền, nhưng không đến mức vì tiền mà bán rẻ cơ thể mình. Nani (なに: gì chứ), cậu cả Trình là tên cận bã trong đám đàn ông, là cực phẩm trong cận bã.

Nhìn thoáng qua đầu giường thấy có một cái bình hoa, lúc người đàn ông đề lên, thỏa thích hôn cổ của cô, cô cố gắng dùng sức với lấy bình hoa.

Nhưng, lúc cô với được chuẩn bị nện xuống, thì bị tay của Trình Mộc Hàng giữ được, trong lúc lôi kéo bình hoa rớt xuống bên góc, trong chốc lát vỡ nát.

Trong lúc lộn xộn, tay của Lam Tiểu Doanh bị Trình Mộc Hàng vút qua bên góc, cổ tay bị mảnh thủy tinh cắt trúng, máu đỏ tươi theo miệng vết thương chảy ra.

Chuyện kỳ lạ xảy ra, dòng máu đỏ tươi kia vừa chảy đến đúng chỗ đeo chiếc vòng ngọc, máu tươi được chiếc vòng ngọc hấp thu. Chính là trong lúc hai người họ còn giằng dụa, không có phát hiện ra hiện tượng kỳ lạ này.

Trời càng ngày càng tối, bên ngoài cửa sổ mây đen tụ lại, một tia sét đánh xuống, gió thổi ào ạt, đánh mạnh thổi vào, phá vỡ cửa thủy tinh thành từng mảnh. Tiếp theo đó, hiện lên một ánh sáng màu xanh đen, vô cùng chói mắt.

Trình Mộc Hàng lấy tay che mắt lại theo bản năng, cùng lúc đó, Lam Tiểu Doanh ở trên giường bị ánh sáng màu xanh đen đó bao lấy, biến mất trong chớp mắt.

Trình Mộc Hàng nhìn qua tay mình, nhìn thấy một con quái thú xuất hiện trước mắt, không, nói chính xác hơn là quái vật nửa người nửa thú, cơ thể của nó nằm sấp lên người Lam Tiểu Doanh.

Thì ra, hiện tượng mây trắng xuất hiện trên núi là có thật, trên thế giới này có quái thú....

Một mái tóc trắng bay phấp phới, ánh mắt màu lam của người nửa thú nhìn thẳng Trình Mộc Hàng, vươn cánh tay màu trắng, ngón tay dài để ngay giữa trán của anh.

Phút chốc, Trình Mộc Hàng hôn mê. Còn người nửa thú, mang theo Lam Tiểu Doanh biến mất ngoài cửa sổ, sau khi con gió đi qua, tất cả mọi chuyện trở lại như cũ, dường như chưa có ai cũng chưa có chuyện gì xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Như Thật Như Giả

Dịch: Thanh Dạ

Trong lúc mơ màng, Lam Tiểu Doanh cảm giác mình đang nằm trên lưng thứ gì đó, lạnh lạnh, giống như vậy. Cô cố gắng mở mắt ra, thế nhưng đôi mắt lại

vô cùng đau nhức. Vỗ vện chỉ có vài giây, cô liền trở về căn phòng của mình, được đặt trên chiếc giường mềm mại, làn khói màu xanh đen kia dần dần biến mất.

Mở mắt ra, cô nhìn thấy người trước mắt, không, không phải là người, là thú sao? Hình như cũng không phải. Chớp mắt thật mạnh, tầm mắt cuối cùng cũng rõ ràng hơn.

Quần áo màu trắng bạch kim bay phất phơ kỳ ảo, người ở trước mặt cả người cứng đờ như khối băng, trắng xác không giống con người, hai đôi ngươi màu xanh mờ màng bao phủ một lớp sương mờ, đôi tai dài dựng thẳng hai bên mái tóc, vì vậy làm ăng thêm chút lằng lo. Gương mặt lạnh lùng, không thấy được chút biểu cảm, mặc dù kỳ lạ, nhưng đáng vẻ lại cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn xuống dưới, đúng là quái vật nửa người nửa thú, trên người còn có vảy cá, tấm vảy trong suốt như thủy tinh, thỉnh thoảng còn lấp lánh ánh chớp.

Người nửa thú! Lam Tiểu Doanh mở to hai mắt, trong đầu lại nhớ đến một loại sinh vật khác mà Trình Tuyền nói. Trời ạ, cô nhất định đang nằm mơ, nhất định là vậy.

Người nửa thú nhìn chằm chằm cổ tay đang đeo chiếc vòng ngọc màu đỏ của cô gái, đôi lông mày lạnh lẽo nhú lên, vươn đôi tay mảnh khảnh ra lần nữa, nhấn vào giữ trán cô, Lam Tiểu doanh lại hôn mê lần nữa.

Trong bầu không khí vượn vãi hơi thở lạnh lẽo, khoe môi người nửa thú cong lên, trong miệng thốt ra những âm thanh lúc có lúc không, lại không cách nào biết rõ người đó nói gì. ...

Thời gian một phút một giây trôi qua rất nhanh, ngọn đèn ở phòng khác bị người khác bật lên, Vu Mỹ Kim co người ngã trên sàn ở phòng khách, về mặt không vui.

Lam Tiểu Thiên chông mông ngồi xuống, sau đó bóp chân cho bà: “Mẹ già, mẹ vất vả rồi.”

“Có hơi sức thì khuyên chị con bán chiếc vòng ngọc đi, chúng ta cần gì phải mệt như vậy?” Vu Mỹ Kim đẩy tay cậu ra, nhắc đến chuyện này lại nghiêng răng, muốn bỏ đầu con bé kia ra xem trong đầu chứa gì.

Lam Tiểu Thiên liềm im bất, ánh mắt tránh né, nhìn thấy phòng chị mình sáng đèn, mừng lớn nói: “Mẹ già, hình như chị về rồi đó.”

“Con nhỏ đó còn dám về sao?” Vu Mỹ Kim từ dưới đất đứng dậy, tức anh ách xông vào phòng, kéo Lam Tiểu Doanh dậy.

“Ây da, mẹ, mẹ làm gì vậy? Con mệt chết đi được, không để cho người ta ngủ hả?” Lam Tiểu Doanh bị đánh thức trừng mắt.

“Còn biết về nhà hả? Cho rằng để lại chút tiền là có thể bỏ đi à, mau chóng bán chiếc vòng đi, nếu không mẹ về Tiểu Thiên có nước ra đường ăn xin.”

Lại là vấn đề này, Lam Tiểu Doanh bức bối tại lại, nói: “Muốn đi thì đi, tùy ý mẹ.”

Vu Mỹ Kim tức giận dậm chân, Lam Tiểu Thiên đành chịu lắc đầu, hey, cái cảnh này đến khi nào mới chấm dứt? Không có tiền chuyện gì cũng không làm được, nhất là có một người siêu cấp như mẹ.

Tiếng ồn ào, cho đến khi Vu Mỹ Kim mệt mới dừng lại.

Lúc này, Lam Tiểu Doanh ngồi trên ban công, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, cô quay trở về nhà như thế nào chứ? Hôm qua gặp Trình Tuyền xong đã xảy ra chuyện gì? Tại sao một chút ấn tượng cũng không có nhỉ? Kỳ lạ thật.

Nhưng mà, vòng ngọc, cô không định bán cho Trình Tuyền, gì mà người nửa thú, hơ, chỉ là trò bịp bợm trẻ con. Ngày mai lại là một ngày mới, phải cố gắng kiếm thêm tiền thôi.

Còn về Trình Mộc Hằng, sau khi tỉnh lại nhìn thấy bình hoa bị vỡ bên giường, cũng giống như cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra, cũng không nhớ đã gặp ai. Nhưng, trực giác lờ mờ đoán được, một phần ký ức dường như bị ai đó lấy đi.

Điều này lại cho anh hơi nhú mày lại, chìm trong suy nghĩ của mình rất lâu. Cho dù như thế nào, anh cũng phải tìm cách giải mã bí ẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Gặp Trắc Trở

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi gặp phải chuyện này, bình an vô sự trôi qua được vài ngày. Hôm nay đến lượt Lam Tiểu Doanh được nghỉ, cô bèn tự mình đưa Tiểu Thiên đi học.

Vừa đến cửa trường, hình như chủ nhiệm đứng đợi rất lâu rồi, nhìn thấy cô vội vàng đi đến, nói: “Cô Lam, xin lỗi cô, Tiểu Thiên bị cho thôi học rồi.”

Nghe như vậy, Lam Tiểu Doanh ngạc nhiên hỏi: “Tại sao? Có phải Tiểu Thiên nhà tôi mắc phải lỗi gì ở trường không?”

Lam Tiểu Thiên uất ức, vội vàng phản bác: “Em không có, cô giáo, cô hiểu rõ hơn em mà.”

Cô giáo áy náy nói: “Không phải vậy đâu, biết nói sao đây, nhà trường vừa nhận được thông báo, nói hộ khẩu của em Tiểu Thiên có vấn đề, nhà trường không thể nhận một em học sinh không rõ lai lịch, cho nên đành phải cho em ấy thôi học.”

Hộ khẩu sao? Lam Tiểu Doanh có chút bối rối, cả nhà cô từ nông thôn chuyển lên, lúc đầu bán nhà cũ và đất ở quê, muốn chuyển hộ khẩu lên thành phố S cần rất nhiều tiền. Mẹ già nói đi cửa sau là được, cuối cùng tốn không ít tiền cũng không có được hộ khẩu của ba người, cho nên mới kéo dài chuyện này. Lúc vừa mới đến thành phố S chỉ qua loa làm đại cái tạm trú cho xong. Không ngờ, chuyện này cũng bị tra ra.

“Cô à, có thể dàn xếp một chút không? Hộ khẩu của Tiểu Thiên phải một tháng nữa mới có.”

“Xin lỗi cô, chuyện này chúng tôi không thể tự mình giải quyết được, không bằng để Tiểu Thiên nghỉ ngơi ở nhà đi, đợi khi nào có hộ khẩu mới quay trở lại trường, tôi còn có việc, không thể nói nhiều hơn.” Cô giáo luống cuống chào tạm biệt, rồi vội vã bỏ đi.

Lam Tiểu Doanh nói gì cũng không có cơ hội, cô đành chịu thở dài, sao lại trở thành thế này chứ?

Lam Tiểu Thiên kéo gấu áo của cô, nhe hàm răng nanh ra: “Chị, không sao đâu, không đi học cũng hay, em có thể giúp chị kiếm tiền.”

Dịu dàng xoa đầu cậu nhóc, Lam Tiểu Doanh nắm tay cậu, nói: “Chị dẫn em đi tìm mẹ già, mặc dù hôm nay được nghỉ, chị vẫn phải ra ngoài kiếm tiền.”

“Vâng, em đến chỗ mẹ già, nơi đó cũng sẽ có nhiều khách lắm.” Cậu nhóc cười híp mắt, giống như không thể đi học là một chuyện không hề trong lòng.

Nói về Vu Mỹ Kim, bà phụ bán trong một quán ăn của người bạn cùng thôn, hai chị em Lam Tiểu Doanh vừa đến, thì nhìn thấy bà đang ủ rũ rồi một chỗ.

“Mẹ già, chuyện gì vậy? Hôm nay không bán sao?”

“Bán gì nữa chứ? Mỹ Phụng nói, người khác ra giá cao mua, nên bà ấy sang tiệm rồi.” Một người một khi gặp xui xẻo, môi hồ rãnh sẽ lạnh thôi.

Lam Tiểu Doanh nghỉ ngơi, khu vực này không sầm uất, cho dù muốn phát triển, cũng không thể kiếm lại vốn ban đầu, làm ăn nhỏ còn được, chỗ như vậy cũng bị thu mua à. “Là ai thu mua vậy?”

“Còn có thể là ai? Tập đoàn Trình thị đó, bọn họ rảnh rồi không có việc gì xài tiền chơi chúng ta còn biết phải làm sao nữa?”

Tập đoàn Trình thị sao? Đáng nghi thật, có điều kỳ lạ. Lam Tiểu Doanh vừa nhớ tới, cái nhà trẻ kia là của tập đoàn Trình thị.

“Ây, đi thôi, về nhà gặm cơm vậy, mấy ngày này không có cách nào khác, ai kiu người kia sống chết không chịu bán cái vòng ngọc.” Vu Mỹ Kim nắm tay Lam Tiểu Thiên, mặc kệ con gái bỏ đi ngay.

Lam Tiểu Thiên ném cho chị ánh mắt thông cảm, rồi nhìn tay chị, sau đó theo mẹ già về nhà.

Lam Tiểu Doanh cực chán nản, than thở, bây giờ thay đổi chiến thuật rồi, không còn cảm râm nữa.

Sau đó, chỗ cô đang làm cũng xảy ra chuyện tương tự, làm cho sự nghi ngờ càng tăng lên.

Đến buổi tối, Lam Tiểu Doanh đến quán coffee ở tả ngạn sông, cô không thể tin được, ngay cả bên tả ngạn sông cũng bị thu mua.

Ngay cả công việc ở quán bar cũng mất, cô dựa vào quan hệ nhờ vả, khó khăn lắm mới tìm được một công việc ở một quán coffee lớn. Vì cô mới tốt nghiệp mười hai, cho nên chỉ có thể làm công việc bán thời gian. Mỗi buổi tối chỉ làm hai tiếng, lương cũng được kha khá.

Cô vừa mở đầy kính của quán coffee, vội vàng đến tủ quần áo, nói: “Vi Vi, tôi đến rồi.”

Một cô gái mặc đồ phục vụ đến, ngẩng gương mặt đỏ bừng lên, nói với vẻ xin lỗi: “Tiểu Doanh, xin lỗi nha, quản lý nói, cô không thể tiếp tục làm ở đây nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chịu Thua

Dịch: Thanh Dạ

Lam Tiểu Doanh ngừng động tác thay quần áo, cứng nhắc mang quần áo trả về chỗ cũ, ánh mắt lạnh lùng nói: “Vi Vi, cô nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô gái tên Vi Vi mở to hai đôi mắt long lanh, kéo tay cô, hỏi với vẻ quan tâm: “Tiểu Doanh, có phải cô chọc trúng người nào rồi phải không? Hôm nay tôi nghe có người nói với quản lý, nhất định phải sa thải cô, nếu không phải cuốn gói đi thay cô.”

“Có nhìn thấy dáng dấp người đó như thế nào không?” Nếu như cô biết được người đó là ai, nhất định phải bắt người đó cho cô một lý do nghe thuyết phục.

“Làm một người đàn ông mặc đồ kỳ lạ, thời đại bây giờ còn có người mặc sườn xám nam theo hình rồng nữa? Đáng vẻ nhìn được, nhưng gương mặt lạnh lẽo, hình như có nghe nhắc đến Trình thị.”

Nghe Vi Vi miêu tả như vậy, Lam Tiểu doanh nheo mắt lại, từ trong ánh mắt lộ ra sự căm phẫn. Cô biết ngay chuyện này có vấn đề mà. Do tên cấp dưới của Trình Tuyền ra tay, gọi là Kinh Phong. Thời tiết nóng nực mà còn mặc nguyên bộ sườn xám nam, mặc kín vậy có gì hay ho chứ? Cắt tóc ngắn rồi để che một bên mắt, nhìn là biết người kỳ lạ rồi. Hey, không phải lừa ông già kia không bán vòng ngọc rồi sao, có cần phải đuổi giết đến cùng đường vậy không? Khốn thật, Lam Tiểu Doanh nổi giận rồi.

“Tiểu Doanh, cô, cô sao lại cười?” Hơn nữa, nụ cười rất đáng sợ, Vi Vi nghĩ mà sợ nhìn cô chăm chăm, cả người run lên một cái.

“Không có chuyện gì, tôi về trước đây, cảm ơn cô Vi Vi.” Chào tạm biệt xong, cô chạy như bay ra ngoài.

“Alo, mẹ già, mẹ mau gửi cho con dây số của tên kia đi.”

Nghe xong lời đó, Vu Mỹ Kim ngờ ra: “Dây số nào?”

“Kinh Phong đó, đừng giả bộ ngờ ngẩn với con, gửi ngay bây giờ, rất khẩn cấp.”

Nghe giọng gào thét của con gái, bà mới từ từ lấy cái danh thiếp ở trong túi ra, rồi gửi dây số đó cho con gái.

Sau khi nhận được, Lam Tiểu Doanh liếc lạc với Kinh Phong ngay, không đến năm phút, một chiếc xe màu đen tới, cô lập tức lên xe.

“Mẹ già, chúng ta làm như vậy, chị không vui đâu.” Lam Tiểu Thiên vừa cắn hạt dưa vừa tràn trề đồng cảm.

“Thằng nhóc con này, như vậy mới giải quyết được, mẹ nói con biết, chị con là người mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng, con vẫn không tin như vậy thì không nổi nó à.” Vừa nghĩ đến tờ tiền màu trắng có thể chui vào túi, tâm trạng Vu Mỹ Kim cực tốt.

“Ây, chị thật đáng thương.”

Lần này đến trước mặt Trình Tuyền, đối mặt với ánh mắt nham hiểm trên gương mặt hiền hậu, Lam Tiểu Doanh không còn có thái độ như lúc đầu, cô tức anh ách đập bàn, nói: “Tôi cho rằng ông là người tốt, nhưng ông lại dám chèn ép tôi như vậy, ông không cảm thấy hèn hạ sao? Ông là người có thân phận gì hả?”

Trình Tuyền coi như không có việc gì mà lau chiếc bình cổ trong tay, ngoài mặt cười như bên trong lại không. “Cô Lam nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu?”

“Đừng đùa giỡn với tôi, không phải chỉ vì một chiếc vòng ngọc sao? Ông dám ngấm ngầm giở trò với tôi. Hơ, chọc tức tôi, chúng nó sẽ vỡ làm đôi.” Cho rằng như vậy cô sẽ chịu thua phải không? Ông này đúng là cáo già mà.

Buông bình hoa xuống, Trình Tuyền nhìn cô với ánh mắt vô tội, vẫn mỉm cười, nói: “Cô sẽ không làm vậy, bởi vì chiếc vòng ngọc rất quan trọng với cô, cô làm sao có thể phá hủy nó.”

Giọng điệu gần như chắc chắn, có người có khả năng này, cho dù mặt mũi nhả nhặn ông hòa, cũng làm cho bạn có một sự kích động vô hình bên trong.

Lam Tiểu Doanh chắc chắn, mình bị chọc tức muốn chết, cô tức giận nói: “Được, ông thắng, vòng ngọc tôi bán cho ông. Tốt nhất cho tôi mấy cái thẻ đen, tôi phải bòn rút ông nghèo mạc, hừ.”

Vừa dứt lời, lòng mảy Trình Tuyền thả lỏng ra, trong lòng nghĩ cô gái này thật thú vị, chẳng trách nhà họ Bạch lại tặng chiếc vòng ngọc màu đỏ quý giá đó cho cô.

Lam Tiểu Doanh tức anh ách tháo chiếc vòng ngọc ra, nhưng, không biết tại sao, cho dù cô vận như thế nào, chiếc vòng ngọc vẫn không vận ra. Cho dù

tay cô vẫn đến vừa đỏ vừa rát, chiếc vòng ngọc vẫn như cũ.

Cô sắp khóc lên rồi, sao lại không thể vụn ra vậy vậy vậy.

Về mặt của Trình Tuyền thay đổi trong chốc lát, khinh ngạc và khiếp sợ, nhưng chỉ trong giây lát, lại mỉm cười trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vệ Sĩ

Dịch: Thanh Dạ

Lam Tiểu Doanh nhìn cô tay bị hồng lên do vụn nắn bằng ánh mắt thương xót, cô giống như một trái bong bóng xì hơi, giương đôi mắt trong veo như nước, nói với vẻ đau khổ: “Đây, ông cũng thấy rồi, không phải tôi không bán, mà sự thật là tôi không thể tháo chiếc vòng ra được, không lẽ ông muốn lấy dao chặt đứt tay tôi sao? Sau này tôi còn phải gả cho người ta, không thể làm người tàn tật được, như vậy giá trị con người sẽ bị hạ thấp đó.”

Giọng điệu mặc dù mang vẻ tội nghiệp, nói thì nói thế, nhưng Lam Tiểu Doanh lại cảm thấy may mắn, vì cô có thể bảo vệ được chiếc vòng Bạch Dã Kiều tặng cho cô.

Nhưng suy nghĩ bé tí này làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt gian xảo của Trình Tuyền, vì vậy, trong lòng ông ta có đã có dự tính của mình: “Nếu tháo không ra, vậy thì thôi đi.”

“Trình tổng là người thấu tình đạt lý nha, chuyện lúc trước coi như xí xóa nhé?”

“Ha, cô đừng nóng vội. Tôi có một cách có thể vụn cả đôi đường, không cần chặt tay cô, mà tôi cũng có được thứ mình muốn.”

Trên thế giới này còn có chuyện tốt đẹp đến vậy sao? Lam Tiểu Doanh cười ha ha hỏi: “Vậy là cách gì?”

“Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ làm vệ sĩ con trai tôi.”

Tôm khô sao? Vệ sĩ hử? Có làm không vậy trời? Một người đàn ông to lớn còn cần đến một cô gái yếu đuối như cô bảo vệ sao?

Nhìn thấy vẻ mặt cô thay đổi, Trình Tuyền mỉm cười giải thích: “Dòng máu trong người đứa con trai thứ hai Trình Mộc Tri của tôi, có năng lượng mà ma thú muốn, vốn dĩ tôi muốn mua chiếc vòng ngọc này cho nó phòng thân, nhưng cô không thể tháo nó ra, vậy tôi đành phải để cô ở bên cạnh bảo vệ nó. Có cô ở đó, người nửa thú sẽ không xuất hiện quấy rầy nó.”

Lại là người nửa thú, Lam Tiểu Doanh đang cố gắng tiêu hóa những lời nói vô căn cứ này, theo ý của Trình Tuyền, hóa ra con trai ông ta là Đường Tăng à? Nếu không những thứ ma quỷ kia làm sao có thể tìm đến tận cửa chứ? Nhưng mà nếu làm như vậy có thể làm cho tâm lý của ông ta ổn định, vậy phải cô mà làm thôi. Hơn nữa, ở bên cạnh bảo vệ cậu ba họ Trình không chừng có thể ăn chức uống chức, điều quan trọng hơn nữa, nghe nói cậu ba họ Trình là gay, như vậy sẽ không sợ anh ta có ý đồ đen tối với mình.

“Được thôi, tôi đồng ý.” Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cô cũng chấp nhận.

Trình Tuyền ra dấu bảo Kinh Phong đi vào, sau khi bàn giao với một số việc cho anh ta, rồi nhắc nhở một câu: “Cô Lam, Mộc Tri nhà tôi tính tình không được tốt lắm, hy vọng cô đừng chấp nhất nó.”

Lam Tiểu Doanh quay đầu mỉm cười, xua tay nói với ông: “Không sao không sao, cho dù anh ta có kỳ quái bao nhiêu, tôi vẫn có thể chịu đựng được.”

Câu này vừa nói ra, ngay cả khóe miệng của Kinh Phong cũng co quắp lại, đây đúng là một cô gái kỳ lạ.

Nhìn Lam Tiểu Doanh rời khỏi, lông mày Trình Tuyền cau lại, mười ngón tay đan vào nhau, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, chỉ mong làm như vậy có thể trấn áp được người nửa thú.

Rời khỏi biệt thự, Lam Tiểu Doanh ngồi trong xe của Kinh Phong, hỏi thăm: “Này, có phải chỗ này của nhà họ Trình đều có vấn đề không?”

Kinh Phong lạnh lùng liếc cô một cái, nói: “Cô đừng có bôi nhọ Trình tổng, ông ấy rất bình thường.”

Lam Tiểu Doanh không để bụng, miệng chu hình chữ “O”, rồi nói: “Vậy, cậu ba nhà họ Trình các anh trông như thế nào? Bây giờ anh dẫn tôi đến địa bàn của anh ta phải không? Tôi còn tưởng, phải gặp cậu cả nhà họ Trình của các anh trước đó.”

Bà vai của Kính Phong vô thức run nhẹ, cô ta nói gì nhỉ? Mấy ngày trước không phải mới gặp cậu cả sao? Quả nhiên, chuyện xảy ra ngày hôm đó, đều quên sạch rồi.”

Thấy mình bị làm lo, Lam Tiểu Doanh cũng không nói gì thêm, bây giờ vẫn còn một chuyện vướng víu: “Còn mẹ tôi và Tiểu Thiên.”

“Cô Lam cứ yên tâm, Trình tổng đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Vậy thì chẳng còn vấn đề gì, Lam Tiểu Doanh ngã người ra phía sau, xoa nhẹ cổ ay, lúc này dùng sức quá nhiều, bây giờ cổ tay đau chết đi được. Nhưng mà, như vậy cũng đáng. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, trên đường đầy những ánh đèn neon rực rỡ, lộng lẫy và sáng chói.

Thả trôi ánh mắt, cũng thả trôi suy nghĩ của cô bay xa.

Không biết xe chạy bao lâu, Lam Tiểu Doanh ngồi ở ghế sau mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, xe chạy vào trong cánh cửa sắt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cô Nói, Ai Yếu Đuối

Dịch: Thanh Dạ

Biệt thự của Trình Mộc Trì nằm ở vùng ngoại ô trên đỉnh núi Bạch Vân, đó là vùng đất lạnh với non sông nước biết. Sau khi cánh cửa sắt tự động mở ra, vừa vào cửa liền nhìn thấy một vòi phun nước, dòng nước phun nhỏ tán ra và rơi xuống giống như tiên nữ đang rải những cánh hoa, vòi phun nước chia làm nhiều tầng, nhất là vào ban đêm, cả vòi phun nước bởi vì có ánh đèn lung linh nhiều màu sắc, làm cho cảnh vật càng thêm nguy nga.

Men theo con đường lớn lót đá đi vào, cảnh vật ven đường còn tuyệt đẹp hơn, hai bên đường trồng phượng tím, những bông hoa màu tím nở sum sê thành từng chùm, giống như rơi vào chốn thần tiên. Lam Tiểu Doanh vừa mới tỉnh lại cũng bị cảnh vật ở bên ngoài cửa xe làm cho chấn động, từ sau khi rời khỏi trường học, đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy loại cây này nhỉ? Đang nhớ lại chuyện xưa, cho nên lúc này cô không hề phát hiện ra, cây phượng tím trồng ở hai bên đường chỉ là cây được mô phỏng lại.

Cuối cùng xe dừng ở bên ngoài cái hàng rào màu trắng, Kính Phong mở cửa ra, cô xách theo balô xuống xe.

Ngay lập tức, có một người đến tiếp đón. “Ngài Kính Phong, sao ngài lại đến đây?”

Bên dưới ngọn đèn, Lam Tiểu Doanh nhìn ra được khuôn mặt của người vừa đến, cảm thấy có chút quen mắt nhỉ?

Kính Phong và người đó đi qua một bên, chỉ nói đơn giản một chút, người nọ hiểu ngay lập tức.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Lam Tiểu Doanh giả vờ nhìn ngó xung quanh. Trong giây lát, hai mắt mở trừng, người đàn ông đó chính là người lái chiếc Buick màu đỏ tối hôm đó, sau đó người tài xế đó bắn nước tung tóe lên người cô. Trời ạ, không trùng hợp đến vậy chứ? Không lẽ người ngồi trong chiếc Buick màu đỏ lúc đó là cậu ba nhà họ Trình sao?

“Cô Lam, mời cô theo tôi.”

Lam Tiểu Doanh bối rối cười một tiếng, cũng may người kia không nhận ra. “Làm phiền chú rồi.”

“Không có chi đâu.”

Kính Phong thấy thế, bèn an tâm trở về báo cáo, điều duy nhất anh ta lo lắng, cậu Trình sau khi quay về biết trong biệt thự mình có thêm một cô gái, không biết sẽ có thái độ gì đây.

Vừa bước vào, đập vào mắt chính là phong cách trang trí lấy màu xanh nhạt làm chủ đạo, tươi mát thanh lịch, mang đến cho người ta cảm giác của một đứa con cưng, cả phong khách gần như chỉ có màu xanh lục đậm và nhạt, phối hợp thêm màu trắng của gia dụng và đèn treo, nhìn vô cùng giống nông thôn.

Điềm đạm mà thanh nhã, làm cho Lam Tiểu Doanh có nhiều ấn tượng tốt, chỉ ít người đàn ông sống trong môi trường như vậy hẳn là người có học thức

“Cô Lam đã nghe rõ chưa vậy?” Chú Lâm tài xế quay đầu hỏi.

Lam Tiểu Doanh lờ mờ, mỉm cười che giấu, nói: “Tôi hiểu rồi, ha ha.” Thực ra, cô chẳng hề nghe chú Lâm nói gì.

“Vậy tốt rồi, Trình tổng sắp xếp cô ở trong biệt thự của cậu Trình, cô nhớ rõ những gì tôi vừa nói.” Chú Lâm chỉ vào cái phòng đầu tiên ở khúc cua bên trái, nói xong liền rời đi.

Lam Tiểu Doanh thoải mái thở ra, cô dặm chân bước vào, sau khi mở cửa ra, cô do dự: “Rốt cuộc đâu mới là phòng của cô đây? Thôi kệ, căn này vậy.”

Bước nhanh vào trong, mở đèn ở đầu giường, đập vào tầm mắt vẫn là cách trang trí nhà nhận gián dị, không biết tại sao, nó luôn làm cho cô có cảm giác, chủ nhân nơi này là một người có nội tâm cô đơn. Ày, cô từ lúc nào lại có lòng đồng cảm tràn lan thế nhỉ? Vẫn là gọi điện thoại về nhà báo bình an mới quan trọng hơn.

Người nhận điện thoại là Lam Tiểu Thiên, nghe thấy giọng của em trai, lông mày của Lam Tiểu Doanh hơi giãn ra, nói: “Tiểu Thiên, chờ một thời gian chị sẽ nghĩ cách đón hai người đến đây, em phải nghe lời mẹ biết không? Đừng để cho mẹ gặp rắc rối nữa.”

“Vâng vâng, em biết rồi. Chị à, em sẽ nhớ chị đó. Đúng rồi, nhà của cậu Trình đẹp không chị? Có nhiều đồ ăn không vậy chị?”

“Đương nhiên là đẹp rồi, nhưng mà, một người đàn ông to xác cần một người con gái bảo vệ, ha ha, chắc chắn anh ta yếu đuối lắm.” Không thể nhịn cười được, cô ngồi xếp bằng trên giường cười đến cực kỳ mất hình tượng.

Lam Tiểu Thiên nghe vậy, cũng cười theo, cũng không quên nhắc nhở chị mình: “Chị à, ở ngoài không bằng nhà mình, chị đừng có lơ mờ gây tội với cậu Trình nha.”

“Được rồi, chị còn cần em nhắc sao? Ngày mai kêu mẹ dẫn em đi học, cứ vậy nha.” Sau khi cúp máy, Lam Tiểu Doanh mở túi đồ ăn vặt ra.

Phía sau, có một giọng nói lạnh lẽo cất lên. “Cô nói, ai yếu đuối hả?”

Ss, túi đồ ăn bị mở mạnh ra, bánh quy rơi rải rác trên chiếc giường đơn....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Là Cô

Dịch: Thanh Dạ

Giọng nói bất ngờ vang lên làm cho tay Lam Tiểu Doanh run rẩy, hậu quả là cái bánh quy hông mất rồi, bực bội thật, cô còn chưa ăn mà mà mà, thật lãng phí quá đi.

Quay đầu lại, trợn mắt nhìn kẻ đầu xỏ: “Anh....”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lam Tiểu Doanh khiếp sợ đến nói không nên lời, là anh ấy! Chính là anh ấy!

Nhìn dáng vẻ của cô gái kia, dễ dàng nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Trình Mộc Trì, nhưng chỉ trong chớp mắt, không cần nghĩ cũng có thể đoán ra là kiệt tác của ông già, ông lại dám đem con gái đưa đến đây.

Một giây sau, Lam Tiểu Doanh nhảy xuống giường, gần như không suy nghĩ gì mà nhào vào trong lòng người đàn ông, cất tiếng nghẹn ngào: “Bạch Dã Kiều, thì ra anh trốn ở đây, anh còn tính trốn em đến bao giờ hả? Anh cái tên khốn khiếp này....”

Cái ôm bất ngờ này làm cho cả người Trình Mộc Trì cứng đờ, cả người cứng ngắc đứng tại chỗ, con ngươi của anh co rút lại, hai tay ở hai bên lặng lẽ nắm chặt lại, cuối cùng, đôi môi mỏng cười mỉa: “Lại là cô, tôi nói chưa đủ rõ sao? Cô nhận nhầm người rồi.”

Giọng nói lạnh lùng đủ để cho Lam Tiểu Doanh tỉnh táo, cô vội vài rời khỏi lồng ngực của người đàn ông. “Anh, là cậu ba nhà họ Trình sao?”

Nói một cách khác, ngày tổ chức lễ hội cosplay bọn họ nhận nhầm người rồi, thật xấu hổ mà! Nhưng, nếu người đàn ông này tối nay ăn mặc không khác gì Bạch Dã Kiều, cô cũng sẽ không nhận nhầm người.”

Trình Mộc Trì bước đến gần, từ trên cao nhìn xuống: “Bản lĩnh cũng lớn nhỉ, không những tìm đến đây, mà còn tu hú chiếm tổ chim khách nữa ha.”

Lam Tiểu Doanh vô thức nâng mí mắt lên, quả nhiên cô đi nhầm chỗ rồi a a a.

Nhưng, cuối cùng anh có phải là Bạch Dã Kiều không? Cho dù như thế nào, cũng phải làm rõ mới được.

“Chính ba anh nhờ tôi làm vệ sĩ cho anh đó, còn chuyện tu hú chiếm tổ chim khách, xin lỗi anh nha, tôi lạc đường.” Lam Tiểu Doanh đè nén cảm xúc lại, tự biện hộ cho mình.

“Cút, tôi không cần.” Trình Mộc Tri gào thét, ai cho phép loại người như cô xuất hiện ở địa bàn của anh.

“Cậu Trình, thật ngại quá, nhận tiền của người ta rồi, phải làm đến nơi đến chốn chứ.” Nhìn người đàn ông tức giận, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười gió thoảng mây bay, rồi quay trở lại giường thu dọn đồ đạc.

Một tiếng hừ khinh miệt, Trình Mộc Tri đưa một tấm thẻ màu đen ra, nói với vẻ chán ghét: “Ông già có thể cho cô bao nhiêu, tôi sẽ cho cô gấp đôi, cô mau chóng cút khỏi tầm mắt tôi đi.”

Oa, cậu Trình nổi giận rồi, tuy trong lời nói của anh đầy vẻ châm chọc, nhưng Lam Tiểu Doanh lại nghe tai này rồi ra tai kia, thậm chí còn nói với vẻ thành thoi: “Quá muộn rồi, đây không phải là chuyện có thể giải quyết bằng tiền.”

Nói xong, cô gờ cái cổ tay sưng tấy của mình lên. “Ba của anh muốn chính là chiếc vòng ngọc này, nhưng bây giờ chiếc vòng ngọc này không tháo ra được, cũng đâu thể cắt bỏ bàn tay quý giá của tôi nhỉ?”

Nghe vậy, mặt Trình Mộc Tri biến sắc, anh nhìn chăm chăm cổ tay của Lam Tiểu Doanh, khuôn mặt điển trai dần phóng to ra, nắm lấy cổ tay của cô gái, cố ý muốn tháo chiếc vòng ngọc.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, trong lòng Lam Tiểu Doanh vẫn có chút run run, cho dù anh không phải Bạch Dã Kiều, nhưng vẫn bị khuôn mặt đó quyến rũ, hai má đỏ ửng lên, tim của đập nhanh hơn.

Quả nhiên, cho dù có làm thế nào cũng không thể tháo chiếc vòng ngọc ra, Trình Mộc Tri nhú mày, không lẽ.

“Đau quá, tôi đã nói không tháo được mà, cho nên, chỉ có thể cố mà ở bên cạnh anh thôi.” Lam Tiểu Doanh đánh tay anh, tên này cố ý phải không? Làm tay cô đau chết đi được.

“Anh cho rằng tôi muốn ở bên anh lắm sao? Tính tình xấu xa muốn chết.” Cô nói thầm.

Ánh mắt của Trình Mộc Tri vẫn lạnh lùng như trước, cuối cùng cũng không thêm nhìn cô mà tông cửa đi ra ngoài.

Trong lòng càng buồn bực hơn, ngoại trừ việc cái vòng ngọc không thể tháo xuống, đó chính là lẽ tẻ máu, chiếc vòng ngọc hoạt động lại, hơn nữa còn nhận chủ. Đây, không phải là chuyện đẹp gì.

Trình Mộc Tri chưa bao giờ nghĩ đến, mọi chuyện sẽ trở thành thế này, càng ngày càng tồi tệ hơn, bởi vì tương lai không thể nào dự đoán được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bị Ghét Rồi

Dịch: Thanh Dạ

Trước khi đến biệt thự, Kinh Phong được lệnh dẫn Lam Tiểu Doanh vào siêu thị dạo một vòng, mua những vật dụng hàng ngày, bao gồm cả quần áo, dù sao cô vẫn phải ở chỗ này một thời gian.

Bận rộn làm xong mọi thứ, lúc Lam Tiểu Doanh xem giờ, thì đã mười một giờ tối rồi. Cô phát hiện trong biệt thự một người giúp việc nữ cũng không có, ngay cả giúp việc nam cũng không. Cô buồn bực, cậu Trình này kỳ lạ thật, biệt thự lớn như vậy, không lẽ anh toàn tự thân vận động sao?

Sau khi phơi ra trải giường, cô tắm nước ấm xong liền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Trình Mộc Tri vẫn còn ngồi trên ghế sofa, vì vậy cô mỉm cười đi đến.

“Cậu Trình, phòng anh tôi đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, anh có thể trở về phòng ngủ rồi, tôi sẽ không làm tu hú cướp tổ chim khách đâu.”

Trình Mộc Tri không nhìn cô, mà ngay lúc cô ngồi xuống anh bỗng đứng dậy, vẻ mặt trông chớp mắt trở nên đen thui. “Ai cho phép cô ngồi bên cạnh tôi hả? Cái phòng đó dơ bẩn rồi, tôi không thèm.”

Ấy da, Lam Tiểu Doanh nhảy bén phát hiện, cậu Trình hình như rất ghét cô nha, có phải cô làm chuyện gì khiến người ta ghét không nhỉ? Nghĩ đến chuyện ngày hôm đó, mới tỉnh ra. “Nếu như cậu Trình còn vì chuyện ở lễ hội cosplay mà canh cánh trong lòng, vậy tôi xin lỗi nha, đó là ý kiến dở hơi của mẹ già và bé Thiên, tôi đảm bảo trước đó tôi không biết gì hết. Hơn nữa, mục tiêu của bọn họ là cậu hai Trình, chẳng qua nhận nhầm đối tượng thôi mà.”

Nghe đến đây, Trình Mộc Tri khinh thường mỉm cười, rồi giọng cảnh cáo hung dữ: “Đàn bà, cửa lớn nhà họ Trình không phải muốn vào là vào được đâu, cho dù anh hai tôi thích cô, cô cũng không có tư cách đó, bởi vì cô không xứng.”

“Cám ơn cậu Trình đã nhắc nhở nha, thứ nhất, tôi chẳng có hứng thú gì với những cậu ấm sống an nhàn sung sướng, thứ hai, trong lòng chị đây có người mình yêu rồi.” Lúc người đàn ông đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, Lam Tiểu Doanh xi mũi cười khi.

Đi được một bước, Trình Mộc Tri cúi gương mặt đẹp trai xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn người con gái đang gắt gồng. “Ờ, người đàn ông đó tên là Bạch Dã Kiêu à?”

Lam Tiểu Doanh nhảy khỏi ghế sofa, chạy nhanh đến trước mặt người đàn ông, mặc dù cô chỉ cao một mét sáu mươi mấy, nhưng ở trước mặt anh cô vẫn nhỏ bé, cô giận dữ nói: “Đừng cho rằng anh nhìn giống mối tình đầu của tôi, thì có thể không nể nang gì mà ở trước mặt tôi nói bậy bạ về anh ấy.”

Trên người cô mặc một chiếc váy ngủ, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo màu trắng bay phấp phới, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy phần ngực no tròn đầy đặn của cô, yết hầu của Trình Mộc Tri lên xuống, lạnh lẽo tiến đến gần cô.

Lam Tiểu Doanh lùi về sau theo bản năng, cuối cùng ngồi phịch xuống ghế sofa, còn hai tay của Trình Mộc Tri chống trên ghế sofa, vây cô trong vòng ngực, hơi thở nam tính phả trên mặt, là một mùi hương độc đáo, giống với mùi hương của một người nào đó, điều này làm cho cô thấy ngạc nhiên. Bởi vì lần trước không chú ý đến, cho nên lần này càng nghi ngờ thân phận của anh hơn.

Làn hơi lạnh phả nhẹ lên hai bên gò má của cô, làm cho cả người cô run rẩy, trong nháy mắt liền đỏ mặt.

“Anh, anh muốn làm gì.” Trôi ạ, giọng nói của cô sao vậy nè? Sao đột nhiên lại trở nên nhạy cảm vậy chứ, Lam Tiểu Doanh khinh bỉ chính mình.

Trình Mộc Tri nâng cằm dưới của cô lên, vẻ mặt đẹp trai hiện rõ góc cạnh càng tiến lại gần đôi môi hồng phấn của cô gái, nhìn thấy cô căng thẳng nhắm mắt lại, đột nhiên cười giễu: “Sự thật chứng minh, cô không thể cưỡng lại được gương mặt này của tôi, rõ ràng tôi không phải anh ta, nhưng cô vẫn kiểm soát không được mà run động với tôi à? Hừ, một người phụ nữ hai lòng.”

Cảm giác giống như bất thành linh bị người ta tạt một gáo nước lạnh, Lam Tiểu Doanh sững người vài giây, nâng đôi mắt nhìn ánh mắt hiện rõ sự chán ghét của người đàn ông, cô không giận mà còn cười, thậm chí còn vòng tay ôm lấy cổ của cậu Trình, giọng nói quyến rũ: “Ai kêu gương mặt anh giống Dã Kiêu nhà tôi.”

Trong bầu không khí quanh quẩn một cơn tức giận nho nhỏ, Trình Mộc Tri đẩy cô ra, không nể nang mà gầm lên: “Không biết liêm sỉ.”

Sau đó, tức giận bỏ đi thật nhanh.

Lam Tiểu Doanh nở nụ cười tinh nghịch, xem ra mình bị ghét rồi. Hơ, ai kêu anh ta trêu chọc người khác, cô chẳng qua chỉ ăn miếng trả miếng thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chung Sống Đây Tội Tệ

Dịch: Thanh Dạ

Ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng chói chiếu lên tấm màn che của cửa sổ thủy tinh, đập vào tầm mắt đó là hình ảnh hoa thực quỳ nở rộ, màu tím, màu hồng, màu đỏ, màu trắng, có thể nói là đủ màu sắc sắc sỡ, chúng đang đứng vững bên trong hàng rào màu trắng, tổ điểm thêm cho vẻ đẹp bên ngoài của căn nhà.

Lam Tiểu Doanh đã chuẩn bị bữa sáng từ sớm, sau một đêm suy nghĩ cặn kẽ, cô quyết định tìm cơ hội thăm dò Trình Mộc Tri, nếu như thói quen sinh hoạt của anh không khác gì Bạch Dã Kiêu, vậy nhất định có vấn đề.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội vàng chạy đến trước cửa phòng, tiếng răng rắc vang lên, cửa mở ra, Lam Tiểu Doanh mỉm cười cúi đầu. “Chào buổi

sáng, cậu Trình, tôi đã làm xong bữa sáng rồi, mời anh từ từ dùng.”

Trình Mộc Tri vừa mới thức dậy, ánh mắt có chút biếng nhác, bởi vì còn chưa tỉnh hẳn nên còn mơ màng, anh chỉ liếc nhìn cô gái như không có chuyện gì kia, kiểu ngạo không thèm ngó đến.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt Lam Tiểu Doanh cứng nhắc, bữu đôi môi anh đào màu hồng phấn, tính tình của người đàn này quá xấu xa, nhưng cô vẫn nhịn.

Đi đến bàn ăn, Trình Mộc Tri ngồi vào chiếc ghế làm bằng tre màu trắng, một tay chống cằm, lông mày chột rừ xuống.

Lam Tiểu Doanh ngồi đối diện với anh, vẫn nở nụ cười hiền hòa. “Không biết anh thích ăn món gì, cho nên tôi làm đại vài món, anh ăn đi, nguội rồi ăn không ngon đâu.” Nói xong, duyên dáng cầm đũa lên.

“Đúng là làm đại thật, nhìn là hết muốn ăn.” Giọng nói lạnh nhạt, trong trẻo, không hài lòng.

Đồ ăn đang được gấp bằng đũa trong phút chốc rớt xuống, Lam Tiểu Doanh nở một nụ cười nhẫn nhịn, đứng dậy đi đến bên người anh, đưa tay sờ lên trán của người đàn ông. “Anh sốt rồi hả, sao lại không muốn ăn vậy? Có cần tôi gọi bác sĩ giúp anh không?”

Hai người bất thành linh thân thiết với nhau, làm cho cả người Trình Mộc Tri cứng nhắc, hai mắt cũng mở to, tiếp đó là không nể tình mà đánh tay cô. “Đừng đụng vào tôi!”

Cô cũng không phải ruồi bọ, sao mỗi lần cô thân thiết một chút, thì người đàn ông này đều chán ghét đến vậy chứ? Đáng nghi thật nha. “Cậu Trình à, anh ghét tôi đến vậy sao? Nói sao thì bây giờ chúng ta cũng là bạn ở chung nhà với mà.”

Ném một cái liếc lạnh lùng, Trình Mộc Tri đi ngang qua cô, liếc cô bằng nửa con mắt. “Tôi nay khi quay trở về, tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“Ây da, anh giận sao? Tôi chỉ nói đùa thôi mà.” Lam Tiểu Doanh nhẫn nhịn nở nụ cười, cậu Trình chẳng lẽ không biết: mời thần thì dễ mà tiễn thì khó sao?

Trong chốc lát, Trình Mộc Tri thay quần áo xong, nhìn có vẻ phải đến công ty, lúc đi ra không nhìn thấy Lam Tiểu Doanh, tâm trạng coi như được thả lỏng một chút. Nhưng, khi anh đi đến bên chiếc xe, về mặt lại đen thui.

“Cậu Trình à, tôi đợi anh lâu lắm rồi đó.” Dưới ánh nắng mặt trời, Lam Tiểu Doanh thay một bộ đồ dành cho thư ký, chiếc áo sơ mi màu trắng công thêm chiếc váy ngắn màu đen, nhìn khiêm tốn và đoan trang. Cô còn làm tóc theo kiểu uốn lọn, còn trang điểm nhẹ, cho nên không làm mất đi vẻ đáng yêu.

Trình Mộc Tri không thể không thừa nhận, cô như vậy làm cho tim anh hơi khuấy động, che giấu vẻ ngẩn ngơ, giọng nói lạnh nhạt: “Cô làm vậy chi hả?”

Hơ? Biết rõ còn có ý hỏi, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười ngọt ngào, còn mở cửa xe cho anh. “Trình tổng bảo tôi nhất định phải dõi mắt theo anh, còn giám sát anh có ý gì, thì tôi nghĩ chắc cậu Trình đã biết.”

Bên kia, Hắc Vân mệt mỏi quay trở về sau một chuyến long đong, lúc nhìn thấy Lam Tiểu Doanh, anh ta giật mình một giây. “Cậu Trình...”

Trình Mộc Tri nhìn anh ta một cái, không nói lời nào, chỉ có ánh mắt giao nhau, anh ta lập tức hiểu chuyện, vì thế chỉ nói những điều cần nói, rồi ngồi thẳng vào ghế tài xế.

Trình Mộc Tri ngồi bên ghế phụ, Lam Tiểu Doanh lập tức chạy theo ngồi ở phía sau, cười nói. “Kính Phong, anh lái xe đi.”

Con người đen của Hắc Phong trầm xuống, sửa ngay. “Tôi tên là Hắc Vân.”

Gi? Anh không phải Kính Phong à, sao hai người lại giống nhau vậy chứ. “Ồ, anh và Kính Phong là hai anh em sinh đôi đúng không?”

Hắc Vân không nói, nhưng thái độ đã thể hiện rõ, coi như thừa nhận.

Thì ra anh em sinh đôi, chả trách ngay cả sở thích cũng giống nhau, thích mặc sườn xám chặt chẽ, mái tóc dài che đi một bên mắt, còn chỗ không giống đó là quần áo của Hắc Vân đều là màu đen. Lam Tiểu Doanh chợt nghĩ, Bạch Dã Kiều và Trình Mộc Tri có phải là anh em sinh đôi không nhỉ? Sau đó thất lạc nhau từ bé chăng?

Nhìn qua kính chiếu hậu, ánh mắt của Trình Mộc Tri dừng lại trên người cô vài giây, rồi dời tầm mắt ngay. “Lái xe!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tập Đoàn Trình Thị

Dịch: Thanh Dạ

Đi vào một con đường lớn lót toàn đá cẩm thạch, phong cảnh nhìn vào ban ngày lại là một dáng vẻ khác, Lam Tiểu Doanh nhìn chăm chăm những cây phượng tím bên ngoài cửa xe. “Đẹp quá đi, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ đẹp nguy nga của cây phượng tím đó, đẹp thật, ở trường cũ của cũng có loại cây này.”

Dời tầm mắt đi, cô nằm bò ra cái ghế dựa của Trình Mộc Tri. “Cậu Trình cũng thích phượng tím sao?”

Hai người ngồi ở đằng trước im lặng quá mức, trong xe chỉ có một mình cô lải nhải, cho dù hỏi cũng không hỏi ra được nguyên do, cho nên cô nhàm chán lê cái lưỡi của mình ra.

Phút chốc, chiếc xe thẳng gấp, cả người Lam Tiểu Doanh đổ về phía trước, đụng vào Trình Mộc Tri.

Trình Mộc Tri liếc cô một cái, Hắc Vân nhỏ giọng báo cáo. “Xin lỗi cậu Trình.”

Lại nhìn người con gái lỗ mãng kia, cậu Trình cũng đành chịu, người gái này không biết cài dây an toàn sao?

Lam Tiểu Doanh rất ám ức. “Hắc Vân, lần sau có thẳng gấp thì nhớ nhắc tôi một tiếng.”

“Cô Lam, xin cô hãy cài dây an toàn.” Lời nói đó của Hắc Vân, rất nhẹ nhàng từ tốn, cũng rất máy móc.

Núi Bạch Vân cách nội thành một đoạn đường rất xa, cũng may có đường cao tốc, cho nên chỉ mất nửa tiếng là có thể đến nơi.

Tòa cao ốc lớn ở trước mặt chính là tổng bộ của tập đoàn Trình thị, đầu não kinh tế chủ yếu của cả tập đoàn Trình thị đều xuất phát từ nơi này. So sánh từ trên xuống dưới, doanh nghiệp duy mô lớn như trung tâm thương mại Chengcheng cũng chỉ là cá nhỏ gặp cá lớn thôi.

Lam Tiểu Doanh vô cùng chấn động, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một công ty lớn đến vậy, hơn nữa mình còn là nhân viên của công ty này. Nghĩ lại, Trình tổng cho cô đặc quyền còn được hơn cái thẻ màu đen kia, ít nhất đã giúp cô đạt được giấc mộng vào làm việc một công ty lớn.

Theo sau Trình Mộc Tri và Hắc Vân, đón nhận cái nhìn chăm chăm của mọi người, thế mà Lam Tiểu Doanh không hề cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại còn hiện ngang kiêu ngạo, làm cho cô có chút khoái chí.

Đến thang máy, Trình Mộc Tri và Hắc Vân bước vào trước, không thêm đợi cô mà đóng thẳng cửa.

Tầng 59 nha! Nani (gì chứ), cậu Trình này thật sự quá ác độc mà mà mà mà. Lam Tiểu Doanh tức xì khói, ở đây chỉ có một cái thang máy, nhất định anh ta đang cố ý mà. Hừ, tầng 59 thôi mà, ai sợ ai chứ? Muốn ném cô đi sao, không có cửa đâu!

Lam Tiểu Doanh lập tức chạy lên cầu thang, xông lên trước với tiếng trống cổ vũ tinh thần đầy hăng hái.

Lúc đến tầng 59, cô đã thở hì hục, mệt! Không mệt không phải là người.

Không nhìn thấy nhân viên, cô thoáng nhìn thấy bên kia có phòng làm việc, vì thế lập tức tiến lên.

Chỉ là, còn chưa đi vào, đã bị một cô gái xinh đẹp chặn đường. “Cô này, phòng làm việc của cậu Trình cô không thể tùy tiện đi vào đâu.”

Lam Tiểu Doanh đón nhận ánh mắt khiêu khích của cô gái kia, biết rõ cô ta chắc chắn do tên kia điều đến để ngăn mình, cho nên cô tiện tay lấy một cái thẻ chứng minh trong túi ra. “Đây là thông báo điều động nhân sự của Trình tổng, mời cô xem qua.”

Không để ý cô gái chặn đường đi, Lam Tiểu Doanh đi ngang qua, đẩy mạnh cửa phòng ra. “Trình Mộc Tri, anh cố ý trêu tôi!”

Cả phòng làm việc chột im thinh thịch, mọi người đều bị người con gái đột ngột xuất hiện này làm giật mình.

Mặt Lam Tiểu Doanh cứng đờ, chuyện gì đây? Bọn họ đang họp sao?

“Ha ha..... mọi người tiếp tục đi, tôi, tôi sẽ quay lại sau.” Vội vã đóng cửa lại, Lam Tiểu Doanh hối hận, thật xấu hổ mà, mất hình tượng rồi còn gì?

Trình Mộc Tri thấy thế, trên gương mặt lạnh lùng lại hiện lên một nụ cười nho nhỏ, càng làm cho những người có mặt ở đây cảm thấy kinh khủng, thảng sáo có tuyết rơi nha.

Dựa vào tường, nhìn thấy dáng vẻ bận rộn của mọi người, hai mắt Lam Tiểu Doanh nở hoa, nhưng cô không hề quên mất nhiệm vụ của mình, chỉ có thể làm người hầu nhỏ của tên đàn ông kia, chẳng biết trọng dụng người tài gì hết.

Này thì đợi, nhưng đợi một lúc thật lâu, nhìn thấy tất cả nhân viên đều tan ca, cái chân mạng giày cao gót của Lam Tiểu Doanh đau không chịu nổi, sau cùng đành phải cởi giày ra ngồi xuống tiếp tục chờ đợi, cô không thể tin được, cậu Trình lại có thể đột nhiên biến mất.

“Là cô sao?” Đột nhiên, có một giọng nói vui sướng của đàn ông vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Gặp Lại

Dịch: Thanh Dạ

Lúc vừa mới lên đây, anh nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp đứng dựa vào tường, quan sát sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt người con gái, thật thú vị nha. Lúc trước có nhận được tin, người con gái này vào ở trong biệt thự của Trình Mộc Trì, làm cho anh nghi ngờ, không nghĩ rằng lại là cô.

“A, thì ra là anh!” Lam Tiểu Doanh cuối cùng cũng nhớ ra anh là người nào, chính là cái tên có bàn tay không đứng đắn ở cuộc thi cosplay đây mà.

Trình Mộc Hàng nhếch môi cười, nụ cười như gió xuân. “Thì ra cô vẫn nhớ tôi nha.”

Lam Tiểu Doanh hơi cúi người, nhanh chóng mang giày cao gót vào, mà cảnh đẹp bên trong cũng vì thế hơi lộ ra ngoài, làm cho ánh mắt của người đàn ông thay đổi.

“Đương nhiên nhớ rõ rồi, nợ nần của chúng ta còn chưa tính xong mà.” Cô khoanh hai tay lại, không khách sáo liếc nhìn.

“Ha ha, đúng vậy, bằng không, tôi mời cô ăn cơm trưa, xem như là trả nợ cho cô, cô thấy thế nào?”

Nhìn cách ăn mặc của người đàn ông này, chắc hẳn cũng là người có nhiều tiền, dù sao cô cũng đói bụng. “Được thôi, vậy anh cũng phải chuẩn bị tâm lý đi nha, dạ dày tôi lớn lắm đó, hơn nữa còn phải là những món đắt tiền.”

Trình Mộc Hàng bật cười, càng có hứng thú với cô hơn, đặc biệt là cô còn có liên quan đến thằng con riêng kia, càng làm anh để ý hơn nữa.

Cho nên, không hề nói tiếng chào nào với Trình Mộc Trì, Lam Tiểu Doanh liền đi theo anh ta.

Vài giây sau, cửa phòng làm việc mở ra.

Trình Mộc Trì quét mắt nhìn một vòng không thấy bóng dáng của Lam Tiểu Doanh, cho rằng cô thấy khó nên đã rút lui, mục đích coi như đã đạt được.

Nhưng, thư ký đi đến, mỉm cười nói. “Cậu Trình, cậu tìm ai vậy? Lúc này tôi nhìn thấy cô gái kia đi theo cậu Hàng rồi.”

Trình Mộc Trì sững sốt, trong ánh mắt lập tức có sự khác thường, không nhìn cô ta mà sai bước bỏ đi.

Hắc Vân vội vã theo sau, hai người đi vào thang máy, anh ta chậm rãi nói. “Cậu Trình à, người cậu dặn tìm vẫn chưa tìm ra, hành tung của cô ta rất thất thường.”

Bầu không khí trong thang máy lạnh lẽo, Trình Mộc Trì dường như không nghe thấy lời anh ta nói, chỉ thờ ơ nói. “Hắc Vân, tôi đói rồi.”

Ngay lập tức, Hắc Vân hiểu được ý anh. “Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Gần tập đoàn Trình thị có một nhà hàng mang đậm phong cách Trung Quốc, tên là Vọng Tương viên, chủ quán là một người phụ nữ tự lập hơn 30 tuổi và đã ly hôn, tự mình nghĩ ra nhiều cho các món ăn độc đáo về cả màu sắc và mùi vị, vì vậy rất được đánh giá cao.

Trong một căn phòng VIP, Vương Tương mặc một bộ sườn xám được cách điệu ở phần ngực tự mình đến đón tiếp. “Cậu Hàng, đã lâu không gặp cậu rồi đó, đến cùng với bạn gái sao? Cô gái này nhìn thật trong sáng nha.”

Trình Mộc Hàng mỉm cười không nói, còn Lam Tiểu Doanh, mở to hai đôi mắt sáng trong. “Bà chủ à, nhìn người không thể nhìn về bề ngoài nha, tôi cũng phải không thô trắng giấy đâu. Hơn nữa, tôi và anh ta chỉ có quan hệ chủ nợ thôi.”

“Ha ha, cô gái thú vị thật, mời hai người gọi món.” Câu nói trước đó chính là nói để cho Trình Mộc Hàng nghe, sau đó Vương Tương đưa menu đến trước mặt Lam Tiểu Doanh.

“Cám ơn cô, ở đây món nào đặc nhất mà ngon nhất vậy?” Cô nở nụ cười trong trẻo.

Vương Tương nhìn người đàn ông một cái, hiểu ý. “Hai vị chờ một chút, tôi sẽ chuẩn bị ngay.”

Trình Mộc Hàng mỉm cười nói. “Vương Tương có ấn tượng rất tốt với cô đó.”

“Vậy sao? Điều đó chứng tỏ tôi dễ thương ai nhìn cũng thích.”

Cười khúc khích, Trình Mộc Hàng không thể nhịn được mà cười thành tiếng, một tay chống cằm, ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu nhìn người con gái trước mặt. “Đúng là vậy, tôi bị cô hấp dẫn rồi...” Cho nên, hứng thú trong anh đã bị cô khơi mào rồi.

Những từ ngữ khen ngợi như thế này, Lam Tiểu Doanh nghe riết thành thói quen, mặc dù cô không phải là một cô gái đẹp nhất nhì, nhưng cô chắc chắn là một cô gái có vẻ đẹp đặc sắc.

Không được bao lâu, Vương Tương cho người mang một loạt món ăn lên, quét mắt nhìn vào, làm cho người ta thèm đến chảy nước dãi.

Vì đều là món ăn Trung Quốc, cho nên Lam Tiểu doanh liền cảm thấy lên. “Tôi không khách sáo đâu nha.”

Trình Mộc Hàng làm hành động mời dùng, thuận tiện giúp cô châm một ly rượu Mao Đài 53°. Rượu có chất lượng tinh khiết, màu vàng nhạt, tỏa ra mùi hương thơm ngát, làm người khác say mê. “Cô nếu thử loại rượu Mao Đài này đi, Vương Tương tự tay ủ đó.”

Lam Tiểu Doanh nhận lấy ly rượu, còn chưa uống, thì một bóng dáng dần dần đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tụ Hạp Tại Vọng Tương Viên

Dịch: Thanh Dạ Bóng dáng đó bước đi chậm rãi đến trước mặt Trình Mộc Hàng, nhả nhận cong đôi môi lên, đôi ngươi màu hổ phách xinh đẹp mà trong sáng. “Anh hai, anh đến tổng bộ sao không nói với em một tiếng vậy?”

Trình Mộc Hàng ngồi bên cạnh Lam Tiểu Doanh, mặc dù không nói chuyện với cô, nhưng khí thế của bọn họ đủ để nói lên mối quan hệ là gì.

“Anh hai sao?!” Lam Tiểu Doanh ngạc nhiên bỏ ly rượu xuống, nghi ngờ hỏi: “Anh là cậu cả nhà họ Trình à?”

Trình Mộc Hàng mỉm cười, coi như thừa nhận, ánh mắt hơi có chút tức giận và không vui, cái tên này lại dám tìm đến tận đây. Hơ, nhưng mà như vậy không phải đã chứng minh nó có chút quan tâm đến Lam Tiểu Doanh sao?

“Um sùm nầy giờ thì ra toàn là người nhà với nhau, nhưng nhìn như thế nào cũng thấy anh em nhà mấy anh không giống nhau vậy.” Lam Tiểu Doanh vô thức nói ra một câu, làm cho cả người Trình Mộc Trì cứng nhắc.

Trình Mộc Hàng nở nụ cười hứng thú. “Đúng vậy, chúng tôi chẳng giống nhau chút nào. Em ba, em nói phải không?”

Cuối cùng, có người nào đó chẳng qua chỉ là con riêng của kẻ thứ ba thôi, mặc dù bên ngoài sáng loáng, nhưng trong lòng dơ bẩn không chịu nổi. Điều này, chính là chỗ thua kém của Trình Mộc Trì.

Trình Mộc Trì mỉm cười, không hề để ý mà vuốt cằm, ánh mắt lại nhìn Lam Tiểu Doanh, thậm chí còn vươn tay sờ vai cô, nói với giọng vô cùng thân thiết. “Để em đợi lâu rồi.”

Người đàn ông nói một câu dịu dàng, làm cho những uất ức trước đó của cô trôi đi sạch sẽ, đối diện với gương mặt giống với Bạch Dã Kiều, quả nhiên Lam Tiểu Doanh không thể cưỡng lại được.

Hai má hơi đỏ ửng lên, cô giống như một cô dâu nhỏ hạ mi mắt xuống. “Không sao đâu, tôi không so đo với anh, nhưng mà...”

Nói xong lại ngẩng khuôn mặt trắng tinh lên, ngọt ngào cảnh cáo: “Nhưng mà, không có lần sau đâu nhé.”

Ánh mắt của Trình Mộc Trì chưa bao giờ dịu dàng như vậy, ngay cả khóe môi cũng vô thức cong lên, giống như cô là báu vật của anh.

Điều này làm cho Trình Mộc Hàng vô cùng ngạc nhiên, bàn tay ở dưới bàn vô thức nắm chặt lại, nó có ý khoe khoang mối quan hệ của bọn họ đây mà? Hừ, cứ đợi đó, ai thắng ai thua, vẫn còn chưa biết.

“Cậu Trình từ xa đến đây, quả là hiếm thấy nha.” Vương Tương nghe được tin này, nói cậu ba nhà họ Trình cũng đến Vọng Tương viên của cô ta, làm cô ta vô cùng ngạc nhiên.

Nghe vậy, Trình Mộc Trì chỉ thần nhiên liếc một cái, vẫn lạnh lùng như cũ.

Vương Tương nở nụ cười. “Phục vụ đâu, giúp cậu Trình chuẩn bị một bộ bát đĩa, tiện thể lấy rượu Mai Lan Xuân tôi ủ nhiều năm ra đây.”

Nghe thấy thế, Trình Một Hàng có chút bức bối, hiếm khi thấy Vương Tương tiếp đón một người nồng nhiệt như vậy. Rượu Mai Lan Xuân uống vào dịu dàng sáng khoái thoải mái, không say sau khi uống, không cay, không đau đầu, không nóng bức. Đặc điểm của rượu này là hài hòa, tự nhiên, dịu nhẹ, là một trong những báu vật đáng quý trong tất cả các loại rượu trắng, không nghĩ đến cô ta lại dám lấy loại rượu Mai Lan Xuân quý giá này ra tiếp đãi thẳng con riêng kia.

Sau khi chuẩn bị xong, Vương Tương tự mình thay mặt mọi người châm một ly rượu, cạn trước rồi mời rượu sau.

“Bà chủ Vương quá khách sáo rồi, ly này đến lượt tôi.” Trình Một Hàng mời lại một ly.

Mặc dù chỉ nhấp một ngụm nhỏ loại rượu cực phẩm này, nhưng vẫn bị mùi vị của nó làm cho hấp dẫn, quả nhiên khi uống vào cảm thấy rất thoải mái, không hề có cảm giác cay nồng. “Rượu ngon!”

Lời khen của cô, làm cho ánh mắt của Trình Một Hàng thay đổi, đôi lông mày thỉnh thoảng nhếch lên, cô gái này biết uống rượu sao?

Tâm trạng của Trình Một Hàng cực kỳ tồi tệ, bữa tiệc này vốn dĩ là cây cầu nhằm giúp quan hệ giữa anh ta và Lam Tiểu Doanh thân thiết hơn, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim [1]. Anh ta buồn bực uống một ngụm thật to, sau đó kiềm nén cảm xúc lại, giúp cô châm rượu. “Cô thích thì uống thêm vài ly đi.”

“Được thôi, khoản nợ lúc trước giữa chúng ta xóa sạch nha.” Lam Tiểu Doanh cũng không phải loại con gái bụng dạ hẹp hòi, lúc nào cần hào phóng thì cũng rất hào phóng.

Quay đầu lại nhìn, ấn tượng giữa trán của Trình Một Hàng càng sâu hơn, bọn họ dám tiếp tục uống rượu như uống nước lã, đã vậy còn cười đùa vui vẻ, giống như rất thân thiết với nhau vậy. Cô gái này, ghê gớm thật.

Ở bên kia, Hắc Vân nhìn thấy bọn họ qua bức rèm, sự sắp xếp của Trình tổng là muốn tốt cho cậu Trình, có lẽ sự tồn tại của Lam Tiểu Doanh chính là cọng cỏ cứu mạng cậu chủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Say Rượu

Dịch: Thanh Dạ

Lúc rời khỏi Vọng Tương viên, Lam Tiểu Doanh cũng đã ngà ngà say, ngoài miệng thì cứ la hét cô vẫn chưa có rượu, nhưng thật ra đã chẳng còn biết trời trăng mây gió gì nữa.

“Anh hai, cô ấy không cần phiền đến anh nữa.” Đẩy cô gái vào trong xe, Trình Một Hàng kiên quyết cắt ngang hành động đi của anh ta.

Trình Một Hàng mỉm cười để xua đi trạng thái cứng nhắc, nhìn người ngồi dựa ở ghế sau, ánh mắt hung ác và nham hiểm. “Nếu là báu vật, em ba phải giữ cho kỹ đó.”

Bất kể là loại con gái nào, Trình Một Hàng luôn có lòng tin biến cô thành người của mình, giống như những cô gái lúc trước luôn mồm nói yêu Trình Một Hàng vậy, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn bỏ lên giường của anh thôi.

Trình Một Hàng đến gần, nhẹ nhàng băng quơ, giọng điệu hơi miễn cưỡng. “Nếu anh dám đụng vào cô ấy, tôi đảm bảo nửa đời sau của anh hai, sẽ không hạnh phúc đâu.”

Dứt lời, xoay người thật nhanh, ngồi bên cạnh Lam Tiểu Doanh.

Hắc Vân không nhìn cậu hai nhà họ Trình, ngồi vào ghế tài xế, khởi động xe, vài người liền rời khỏi Vọng Tương viên.

Trình Một Hàng đứng lặng im ở cửa, nụ cười dần mất đi, cái thằng con riêng đó tuyên chiến rồi. Trong ánh mắt càng hiện rõ sự hung ác, cuối cùng nhún vai, quay người đi vào.

Bên trong xe, Lam Tiểu Doanh ngơ ngác dựa lưng vào ghế, bên cạnh mặc dù có thêm vài người, làm cho cô không thoải mái mà mở đôi mắt kèm nhèm mờ sương.

“Anh.....” Ủa, người này nhìn giống Bạch Dã Kiều lắm nha, Lam Tiểu Doanh vươn những ngón tay mảnh khảnh ra, cười hi hi sờ mặt Trình Mộc Tri. “Dã Kiều, anh gầy quá đi.”

Đôi mày của người đàn ông nhíu chặt lại, buồn bực nắm lấy tay cô. “Không uống được còn uống cho lắm.”

“Oa oa, anh hung dữ với em. Dã Kiều, trước đây anh chưa bao giờ hung dữ với em. Anh khôn khiếp, rời xa em sáu năm, anh có biết sáu năm nay em nhớ anh nhiều lắm không.....” Lam Tiểu Doanh đang cười hi hi, vậy mà giờ lại ghé vào lồng ngực của Trình Mộc Tri khóc lóc.

Trong đôi mắt của Trình Mộc Tri che phủ một lớp sương, hai cánh tay cứng nhắc đặt ở hai bên người cô, do dự xem có nên đẩy cô ra hay không, khóc ướt một mảng lớn như vậy, bản thật.

Lam Tiểu Doanh mở to hai đôi mắt nước mắt, đôi môi mang theo mùi rượu vô thức lướt qua đôi anh. Tiếp đó, không nén lòng nổi mà hôn lên đôi đang nhếch lên của người đàn ông.

Trình Mộc Tri lập tức đẩy cô ra, gương lạnh lẽo tắm tối nhuộm màu đỏ ửng, đáng chết mà, cô gái này dám dùng cách này để quyến rũ anh, đừng cho rằng anh sẽ thương hoa tiếc ngọc. Không thương tiếc gì mà đẩy Lam Tiểu Doanh qua một bên, giúp cô cài dây an toàn, anh chỉnh sửa quần áo ngay ngắn lại, mặt đen thui bảo Hắc Vân tăng tốc.

Hắc Vân ngồi ở ghế tài xế làm lơ như không thấy, anh ta tự động lái xe đến núi Bạch Vân, nhìn thấy cậu chủ không phản đối, trong lòng cũng thả lỏng đôi chút, dù sao anh ta cũng không biết rõ suy nghĩ của cậu Trình.

Lam Tiểu Doanh vẫn ngồi trong xe không yên, lúc thì bật cười, lúc thì bật khóc, về mặt này của cô, đây là lần đầu tiên Trình Mộc Tri nhìn thấy. Không biết trời xui đất khiến sao, trong lòng có hơi rung động. Nhưng trong chớp mắt, anh liền cảnh cáo mình không thể bị hấp dẫn.

Về đến biệt thự, Hắc Vân xuống xe trước, sau đó giúp bọn họ mở cửa xe, không chắc nên hỏi: “Cậu Trình, phải làm sao với cô Lam đây?”

Anh ta cho rằng Trình Mộc Tri chán ghét cô gái này, liền khinh thường cô, ai ngờ đây là lần đầu tiên anh ta thấy anh tự mình ôm Lam Tiểu Doanh vào nhà.

Cuối cùng ném cô lên giường, Trình Mộc Tri ngửi mùi rượu dính trên người mình, lồng mày cau lại.

Trước khi rời khỏi, Lam Tiểu Doanh từ trên giường ngã nhào xuống đất, thậm chí không có bất kỳ lời giải thích nào mà ôm đôi chân to của người đàn ông, nói: “Dã Kiều, anh đừng đi, anh đừng bỏ em đi có được không?”

Đẩy tay cô gái ra, Trình Mộc Tri lạnh lùng nói. “Tôi không phải Bạch Dã Kiều! Cô nghe rõ chưa?”

Phịch một tiếng, Lam Tiểu Doanh bị đẩy ngã trên giường, trước trán bị đập một cái, đau đến nỗi nước mắt chảy đầm đìa, cuối cùng khóc thét lên.

Đôi chân muốn bước đi chỉ vì tiếng khóc của cô mà dừng lại, cuối cùng không nhẫn tâm, quay đầu lại ôm eo bế cô dậy. “Gặp được cô, coi như tôi xui xẻo.....”

Ví như gặp được cô, là số kiếp, là số kiếp muôn đời cũng không thể tách rời, cũng bằng lòng chịu đựng.

Trình Mộc Tri ngay lúc này đây không bao giờ nghĩ đến, sẽ có một ngày, anh lại trở thành số kiếp lớn nhất trong cuộc đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh

Dịch: Thanh Dạ

Ban đêm, không biết vì nguyên nhân gì, cả người Lam Tiểu Doanh nóng như lửa đốt, nếu nói là do rượu, thì cũng không gặp phải loại phản ứng này. Ở cổ tay truyền đến sự đau đớn thấu tim, đau nhức lan rộng khắp cả người, mồ hôi tuôn ra ướt đầm hết áo ngủ của cô.

Cả người rã rời không có sức mà mở đôi mắt ra, cô nắm cổ tay, mơ màng nhìn thấy trên chiếc vòng ngọc hiện lên ánh sáng màu đỏ máu, máu huyết cả người dường như chuyển động, sục sôi, mỗi một dây thần kinh đều đau xé.

Xốc chấn lên, cô lao đảo xuống giường, mở cửa phòng đi thẳng ra ngoài. Không rõ cơ thể mình xảy ra thay đổi gì, chỉ muốn nhanh chóng dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy này. Cô nhớ rõ, phía sau biệt thự có một hồ sen.

Lúc này đang là mùa hè, hoa sen nở rộ dưới ánh trắng sáng vắng vắng, từng đóa sen, giống như tiên nữ mặc vũ y, cực kỳ xinh đẹp, tựa như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Một tiếng tùm vang lên, Lam Tiểu Doanh nhảy xuống hồ, làm nổi lên từng gợn sóng, phiêu du trong nước giống như một đóa sen trắng đến lóa mắt. Mái tóc tán ra, quần áo cũng lỏng lẻo, ánh sáng màu đỏ của chiếc vòng ngọc hiện ra trong sóng nước dập dềnh, tạo thành một bức tranh vô cùng quyến rũ.

Nhưng, cô rơi xuống nước không bắt được khúc gỗ đang trôi, cơ thể bắt đầu chìm xuống, khó thở, cả người chìm ở dưới đáy, ánh mắt càng trở nên mờ mịt.

Lúc này, ở chỗ những đóa sen giao nhau cách đó không xa, có một ánh sáng màu xanh nhanh chóng di chuyển đến phía trước, đến gần chỗ cô, ánh sáng màu xanh đó bao bọc mọi thứ xung quanh.

Nhìn thấy rồi, đó là một người đàn ông cực đẹp cực hấp dẫn, Lam Tiểu Doanh chợt tỉnh táo, sau đó hai mắt tròn tròn, trời ạ! Không phải là người! Là yêu quái, không phải! Là người nửa thú mà truyền thuyết nói đến, thì ra Trình Tuyên không hề nói xạo.....

Vừa mở miệng thì nước trong hồ tràn vào, cô tránh né, cho rằng mình sẽ trở thành món điểm tâm của người nửa thú, chỉ muốn tránh càng xa càng tốt. Cô vô cùng kinh ngạc, tại sao người nửa thú lại xuất hiện ở chỗ này chứ?

Sau khi đã tỉnh táo hơn, cô cố hết sức bơi đến bờ, nhanh chóng bỏ xa người nửa thú ở phía sau.

Nhìn bóng lưng của cô, trong ánh mắt màu xanh của người nửa thú có một tầng sương dày đang chuyển động, kèm thêm ánh sáng âm u, nó biến mất dưới đáy hồ.

Bước đi lao đảo nghiêng ngã suốt quãng đường chạy về biệt thự, vừa mới mở cửa ra, thì nhìn thấy Trình Mộc Tri đứng ở đó, cô nhào thẳng vào trong lòng người đàn ông, cả người ướt đầm, từng giọt nước nhiều xuống sàn nhà. “Tôi, tôi nhìn thấy rồi, người nửa thú.....”

Vạt áo của người đàn ông bị nắm đến nhăn nhúm, nhìn chăm chăm vào gương mặt tái xanh của cô, vờn tay lau những giọt nước trên mặt cô, không bao lâu lại lùi về sau, hỏi với vẻ lạnh nhạt. “Người nửa thú à? Hơ, cô sợ sao?”

Lam Tiểu Doanh gật đầu thật mạnh, cả khuôn mặt tái xanh. “Đương nhiên sợ rồi, tôi không thể trở thành điểm tâm của người nửa thú nha, thì ra, những điều ba anh nói là thật.”

Trình Mộc Tri đẩy cô ra, ánh mắt lạnh lẽo. “Nếu cô sợ như vậy, vậy thì ngày mai hãy nhanh chóng rời xa tôi đi, ở đây không phải nơi cô nên đến đâu.”

Nhìn bóng lưng kiên quyết của người đàn ông, Lam Tiểu Doanh đột ngột cất tiếng nói: “Nó đang chia mũi nhọn về phía anh đúng không? Trình tổng từng nói, trong máu của anh có một sức mạnh mà ma thú ao ước, cho nên người nửa thú đó sẽ làm hại anh?”

Lần này tận mắt nhìn thấy, Lam Tiểu Doanh coi như cũng tin rồi, cô càng hy vọng đây chỉ là một giấc mơ thôi, nhưng sợ hãi vẫn là sợ hãi, cô cũng không quên chiếc vòng ngọc có thể trấn áp ma thú.

Trình Mộc Tri không quay đầu lại, chỉ mỉm cười. “Không sai, cho nên cô tốt nhất nên cút càng xa càng tốt.”

“Tôi sẽ không đi, nếu anh đang gặp nguy hiểm, vậy, tôi sẽ bảo vệ anh.”

Anh ngăn người trong chốc lát, đứng nguyên tại chỗ giống như tảng đá, ánh mắt u buồn hơi liếc về phía người con gái ở sau lưng, ánh sáng của mặt trăng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô, dường như trong giây phút kia, anh thấy được sự kiên quyết không thể nghi ngờ của cô.

Phịch một tiếng, nói xong câu đó, cả người Lam Tiểu Doanh ngã xuống đất.

Trình Mộc Tri quay đầu lại, ôm cô vào trong lòng, bàn tay run rẩy xoa hai má lạnh lẽo của cô. “Ngay cả chính mình còn không bảo vệ được, còn ở đó khoe khoang.....”

Hắc Vân nghe thấy tiếng động kỳ lạ cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người ngồi trên đất, một người luôn không lười nhai như anh ta cũng chợt cất tiếng nói: “Cậu Trình, giữ cô Lam ở lại đi, có cô ấy ở đây, cuộc sống sẽ tốt hơn.”

Một hồi lâu, không đợi được câu trả lời, Trình Mộc Tri bế người đang ôm trong lòng quay trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Điều Tra

Dịch: Thanh Dạ

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại đầu của Lam Tiểu Doanh đau như búa bổ, quả nhiên say rượu chẳng có gì hay ho. Mang máng nhớ lại chuyện tối hôm qua, hình ảnh rời rạc, nhưng vẫn làm cho cô sợ hãi đến bật dậy. Vừa nghĩ đến người nửa thú, cả người cô chợt run lập cập, đáng sợ quá đi, đây là nơi quý quái gì mà lại có quái thú vậy.

Nhìn lại quần áo trên người mình, trong lúc hốt hoảng nghĩ lại, hình như tối hôm qua là cậu Trình thay cho cô thi phải? Chắc chắn, cái tên man show [1] đó. Nghĩ lại, cô nghi ngờ ghê, rõ ràng anh ta tỏ ra chán ghét, nhưng tại sao vẫn quan tâm đến vậy chứ? Không lẽ là anh sao? Cho dù như thế nào, phải nhanh chóng điều tra chuyện này.

Trở mình xuống giường, bất chấp đầu còn đau, Lam Tiểu Doanh mau chóng thay quần áo, sau đó vội vã chạy ra ngoài.

Vừa hay, nhìn thấy Trình Mộc Tri đang ngồi trên ghế sofa, nhàn nhã xem tivi.

“Thật ngại quá, tôi dậy trễ mất rồi, giờ tôi sẽ đến công ty với anh.”

Bất thành lời, người đàn ông tỏ ra không có việc gì nói: “Hôm nay nghỉ làm.”

Lam Tiểu Doanh đang bận rộn nãy giờ ngăn người, sau đó chán nản ngồi phịch xuống đất, nếu biết hôm nay được nghỉ, cô đã ngủ nhiều hơn chút rồi. Ủa? Cậu Trình nhượng bộ rồi sao? Tối hôm qua không phải còn muốn đuổi cô đi mà?

Từ đầu đến cuối, người đàn ông chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, nhưng đột nhiên Lam Tiểu Doanh cảm thấy, thực ra con người anh không lạnh lùng vô tình như vẻ bề ngoài.

“Vậy tôi đi làm bữa sáng đây, anh muốn ăn gì?”

“Tùy cô thôi.”

Có trời mới biết tùy cô thôi nó khó đến dường nào, nhưng nếu anh đã nói như vậy thì đừng có trách cô, he he.

Trình Mộc Tri nhìn cô đi vào nhà bếp, khoe miệng vô thức cong lên mà ngay cả anh cũng không biết. Mặc dù ánh mắt vẫn hờ hững như trước, nhưng không thể phủ nhận cảm giác chán ghét cô ở trong lòng đã giảm bớt.

Khoảng nửa tiếng sau, Lam Tiểu Doanh bụng chao cô nấu ra, trước khi ăn uống thuốc giảm đau, nó làm cho đầu cô bớt đau hơn, cho nên thoát nhìn tình thần cô cũng không tệ.

Trên người cô mặc một cái tạp dề, nhìn giống người phụ nữ nội trợ, vô cùng nhiệt tình đùn đẩy Trình Mộc Tri đến bàn ăn.

“Đừng có lạnh chanh.” Quả nhiên, Trình Mộc Tri đẩy tay cô ra, về mặt bực bội.

Biết rõ tính của anh, Lam Tiểu Doanh cũng không thèm để ý, cô chỉ vào cháo trong tô nói. “Anh nếm thử xem, đây là cháo điền viên khi sơ.”

Nguyên liệu chính của món cháo này là gạo, nước, dầu, nấm hương, cà rốt, bắp non, cải bông, muối, thịt gà và tiêu trắng. Đương nhiên, trong này còn nêm nếm một số gia vị, trộn lẫn với nhau khó có thể nhận ra. Cô nhớ rõ Bạch Dã Kiều khá dị ứng với thứ kia, nếu Trình Mộc Tri cũng như vậy, thế thì càng đáng nghi hơn.

Nhìn sơ qua cũng tạm ổn, trước giờ Trình Mộc Tri đều không ăn sáng ở nhà, biệt thự có rất ít người làm, cho nên lúc người làm đến quét dọn, thì cũng là lúc anh không có ở nhà.

Nhẹ nhàng cảm miệng lên, anh tao nhả míc một miếng, chậm rãi đưa vào trong miệng mình, chậm chậm nuốt xuống, cuối cùng nuốt xuống yết hầu. Mùi vị quả thật không tệ, chỉ là bên trong có mùi vị rất kỳ lạ.

Một giây sau, bàn tay nằm miết bỗng nhiên buông ra, cái miếng rơi xuống bàn.

Lam Tiểu Doanh ngồi một bên làm hồ rình mồi. “Cậu Trình, cậu sao vậy?”

Trình Mộc Tri ho khan đứng lên, cả gương mặt điển trai thoáng chốc đỏ lên, anh vội vàng cầm cái ly, một hơi uống sạch nước trong ly.

Không lẽ? Anh dị ứng với cà rốt sao? Cũng có thể nói anh giống y như Bạch Dã Kiều sao?

Đi vòng qua bàn ăn, tay của cô đặt ở trên lưng người đàn ông, vỗ nhẹ. “Anh bị dị ứng với cà rốt phải không?”

Trình Mộc Tri tức giận đẩy tay cô ra, đứng thẳng người, nhìn cô với vẻ lạnh lùng. “Ai nói với cô tôi bị dị ứng với cà rốt hả? Cô bỏ thêm tiêu trắng vào phải không?”

Hả? Thì ra anh bị dị ứng với tiêu trắng à? Nhưng mà, phản ứng của anh với Bạch Dã Kiều rất giống nha.....

“Lần sau tôi sẽ chú ý hơn, uống nhiều nước đi.” Lam Tiểu Doanh giả vờ nở một nụ cười, đành phải lạnh trí lấy giùm anh một ly nước.

“Không cần!” Anh chán ghét đẩy cô ra, cậu Trình lại không vui nữa rồi.

Còn Lam Tiểu Doanh, trong ánh mắt lóe lên một sự chiến đấu mạnh mẽ, kế hoạch lần này thất bại, vậy chỉ có thể ra đòn sát thủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bơi Trên Biển

Dịch: Thanh Dạ

Vào mùa hè, trời cao trong xanh, trời xanh đến nỗi ngay cả một áng mây cũng không có, nhớ đến hôm nay là chủ nhật, Lam Tiểu Doanh đang tính toán xem bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nhưng ngay lúc này đây, điện thoại lại đổ chuông, là một dãy số xa lạ, ngay lập tức cô nhớ đến chủ nhân dãy số này là ai.

“Alo, cậu Hằng.”

“Tiểu Lam, em tỉnh chưa? Hôm qua có chỗ nào không thoải mái không vậy?” Bên kia nói bằng giọng điệu rất quan tâm.

“Không sao cả, tôi làm gì yếu đuối đến thế chứ, cậu Hằng tìm tôi có chuyện gì vậy?” Cô cố ý chạy đến phòng khách nhận điện thoại, còn cố ý nói lớn tiếng, bởi vì Trình Mộc Tri đang ở trong phòng khách.

“Ừm, nếu không bận gì, chúng ta ra biển em thấy thế nào? Thành thạo bơi lội một chút cũng không tệ.”

“Biển sao? Được đó được đó, vâng vâng, ở đâu thế? Được rồi, lát nữa gặp nha.” Sau khi cúp máy, Lam Tiểu Doanh cười hí hửng đi đến trước mặt Trình Mộc Tri.

“Cậu Trình à, tôi và cậu Hằng ra biển bơi nha, anh có muốn đi cùng không? Mặc dù anh không thích bơi lội, vậy anh chở tôi đi một đoạn cũng không có gì quá đáng nhỉ? Anh cũng biết đó, ở chỗ này không dễ gọi xe tí nào, hơn nữa Hắc Vân đã ra ngoài từ sớm rồi, chú Lâm cũng chẳng thấy đâu.....” Cô mở to đôi mắt long lanh đáng thương, nũng nịu cầu xin.

Trình Mộc Tri khoan thai lật cuốn sách ở trong tay, hành động đó cũng thành thạo đầy tao nhã, ngay cả khi trước mặt là một con thỏ trắng nhỏ bé đáng yêu, anh cũng chẳng thèm ngước mắt lên nhìn.

Kiên nhẫn chờ đợi vài phút, cả người Lam Tiểu Doanh cứng đờ, gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười bắt đầu run rẩy, trong lòng thầm mắng mấy đời tổ tông của tên đó, lật gì mà lật, nếu không phải tên này giống Bạch Dã Kiêu, cô đã đập anh ta đến chết.

Trình Mộc Tri đóng sách lại, ngước mắt lên, ánh mắt cười như không cười, cất tiếng nói: “Đi thôi....”

Nghe vậy, mặt mày Lam Tiểu Doanh hớn hở. “Tôi đi thay quần áo.”

Nhìn thấy nụ cười lúm đồng tiền của người con gái, vẻ mặt Trình Mộc Tri sụp xuống, cô ta..... mong chờ ra ngoài với Trình Mộc Hằng đến vậy sao?

Lam Tiểu Doanh mặc một chiếc váy đi biển, mái tóc dài quấn lên, trên tóc còn cài một bông hoa màu hồng phấn, nhìn vào thấy rạng ngời. Làn váy xếp ly hình lá sen, giống cánh hoa màu trắng thuần khiết đẹp để rơi xuống. Cổ áo thiết kế hình chữ V dành cho mùa hè làm tôn lên vẻ đẹp thướt tha quyến rũ, tao nhã mà cao quý.

Ánh mắt quyến rũ của Trình Mộc Tri dừng lại trên người cô càng ngày càng lâu, ý thức được mình đang để ý một người quá mức, anh chán nản dời tầm mắt đi.

“Cậu Trình à, anh không ngại có thêm vài người nữa chứ?”

Đến biển, trời cao xanh thăm thẳm, nước biển xanh biếc, hòa với màu vàng của cát tạo nên một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp. Những cây dừa cao xanh um cao chót vót ở bên bờ biển, có hai ba tốp người từ những nơi khác đến tụ lại với nhau, sự sôi nổi trong lòng khó nén được cũng tăng vọt theo.

“Qua, biển rộng nhìn hùng vĩ quá đi.” Cất tiếng gào thét đó chính là Lam Tiểu Thiên, thằng bé chỉ mặc một chiếc quần bơi, bên hông còn có hình chú vịt nhỏ đang bơi lội, chân trần dẫm lên trên cát, vẻ mặt cực kỳ phấn khích.

Sau đó cậu bé quay đầu lại vẫy tay. “Mẹ già, chị, chị Vi Vi, chú, mọi người mau đến đây đi.”

Nhìn thấy người đang ngồi dưới cây dù che nắng, Vu Mỹ Kim hơn hờ chạy đến, chuyện này đối với bà là một chuyện cực kỳ tốt, không ngờ con gái lại không chịu thua kém đến vậy, không những quen biết cậu cả nhà họ Trình, mà ngay cả cậu ba cũng ở cùng với con bé, hí hí, tiền tài ngay trong tầm tay rồi.

So sánh từ trên xuống dưới, Vi Vi mang vẻ mặt ngượng ngùng và xinh đẹp dắt theo con gái, dù sao cậu chủ nhà họ Trình cũng tuấn tú và lịch sự, thân phận lại tôn quý đến thế.

Ngoài những người khác, thì vẻ mặt của cậu Trình và cậu Hàng không được tốt lắm, nhất là Trình Mộc Hàng, anh ta nghĩ như thế nào cũng không ngờ rằng Tiểu Doanh lại mang nhiều con ghê đến như vậy, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Còn về cái kẻ đầu xỏ Lam Tiểu Doanh kia, cười nhe răng đến híp cả mắt, trong ánh mắt sáng trong đó, nảy ra một sự mưu kế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lam Tiểu Doanh Là Sói Xám[1]

Dịch: Thanh Dạ

“Cậu Hàng, cậu Trình, mọi người chơi vui quá đi, chúng ta cũng cùng xuống bơi đi.” Lam Tiểu Doanh cười toe toét nói, đôi mắt sáng lấp lánh sống động nhìn chăm chăm bọn họ.

Trình Mộc Trì nằm ở trên võng, lấy tay che ánh sáng chói lóa ở xung quanh, anh im lặng không nói chuyện, thái độ cho thấy sự kiên quyết của anh.

Trình Mộc Hàng lén liếc một cái, khoe môi cong lên chế giễu: “Tiểu Doanh à, nếu em ba không muốn bơi, vậy hai chúng ta tự đi thôi.”

“Ừ, cũng hay, dù sao cái tính thích làm theo ý mình của cậu Trình tôi cũng quen rồi. Vi Vi, chúng ta đi thôi, không phải cậu luôn muốn học bơi sao?” Lam Tiểu Doanh kéo Vi Vi đang ngượng ngùng một cái, rồi theo Trình Mộc Hàng đi ra biển.

Nhìn qua khe tay, mắt Trình Mộc Trì híp lại, từ đằng xa nhìn theo bóng lưng đi rồi đi của bọn họ, đôi môi mím lại, trong lòng bài xích nơi có đồng người.

Nước biển trong xanh nổi từng gợn sóng, đập vào bờ rồi kéo ra từng làn cát trắng tinh, đi chân trần trên đó, cảm xúc kia càng mịn màng hơn, giống như tơ lụa.

Lam Tiểu Doanh hứng nước biển tạt vào người Trình Mộc Hàng và Vi Vi, một người cứng nhắc như Vi Vi cũng bị bầu không khí nà cuốn hút, cô ấy học theo cô đi vào trong nước, đôi mắt cười híp lại giống như ánh trăng non cong cong, trong sáng cuốn hút người khác.

Nhìn thấy bọn họ gia nhập đội, Vu Mỹ Kim kéo Lam Tiểu Thiên đến bên cạnh Trình Mộc Hàng, nói: “Cậu Hàng à, tính tình của Tiểu Doanh nhà chúng tôi không được tốt cho lắm, cậu đừng có chấp nhất nó nha.”

Trình Mộc Hàng nở một nụ cười ôn hòa. “Bác gái khách sáo rồi, Tiểu Doanh là một cô gái rất đặc biệt đó.”

“Ha ha, làm gì có chứ, cậu không biết đó chứ, đứa con gái này của tôi đáng yêu biết bao nhiêu, khi nào rảnh tôi sẽ kể cho cậu nghe những chuyện thú vị về nó.”

Lam Tiểu Doanh đương nhiên biết rõ mẹ già muốn làm gì, lần này cô lại thấy rất cảm ơn về xuất hiện của bà, ít nhất có thể giữ chân tên Trình Mộc Hàng này.

“Tiểu Thiên à, đừng quên chuyện chị giao cho em đó.” Cô ngồi xôm xuống, nói nhỏ bên tai cậu nhóc.

Lam Tiểu Thiên nhìn về phía Trình Mộc Trì đang nằm dưới dù che nắng, nhếch miệng nhe răng. “Chị, cứ giao cho em.”

Vừa dứt lời, cậu nhóc vênh mông chạy về phía đó.

Vi Vi khó hiểu, ngờ vực hỏi: “Tiểu Doanh à, sao Tiểu Thiên không bơi vậy?”

“À, mình kêu nó đi lấy nước trái cây rồi.”

Đột nhiên, ở trên bờ cát vang lên tiếng ồn ào và tiếng hét chói tai, đồng thời có vô số cô gái mặc bikini chạy đến.

“Mộc An Mộc An, anh đẹp trai quá đi! Chúng em yêu anh.”

Thì ra là cậu út nhà họ Trình, cậu ta trở lại bờ sau khi lướt sóng xong, thoáng chốc liền thú hút mọi người xung quanh.

“Là Trình Mộc An đó.” Vì Vi hơn hờ kéo Lam Tiểu Doanh, cô ấy giống y như mấy cô gái mới lớn, rất mê mẩn mấy ngôi sao.

Trình Mộc An đẹp trai phát tóc đang ướt, anh nhìn thấy Lam Tiểu Doanh trong đám người, vì thế bước đi mạnh mẽ đến trước mặt bọn họ.

“Hi, Lam Tiểu Doanh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Thoáng chốc xung quanh xuất hiện những ánh mắt sắc bén, không cần đoán cũng biết xảy ra chuyện gì, hiện tại Lam Tiểu Doanh chỉ nghĩ đến chuyện Trình Mộc Tri có phải là Bạch Dã Kiều hay không, làm gì có thời gian để ý đến ngôi sao lớn này.

“Tiểu Lam, cậu biết Mộc An sao?” Vì Vi vô cùng ngạc nhiên, không ngờ bạn tốt của mình lại quen biết ngôi sao lớn đến vậy, sau đó nghĩ lại, chẳng lẽ cậu Trình, cậu Hàng và Mộc An là anh em sao?

Ánh mắt Lam Tiểu Doanh sáng lên, Vì Vi thích Trình Mộc An như vậy, chỉ bằng cô tạo cơ hội cho cô ấy, cô cười hi hi kéo cô gái đang chìm trong ngạc nhiên đi đến. “Ngôi sao Mộc An, lại gặp anh rồi, tôi có thể nhờ anh giúp một chuyện được không?”

Dường như không ngờ đến cô sẽ nói chuyện khách sáo như vậy, Trình Mộc An hơi nghi ngờ, nhìn thấy cô đến cùng anh hai và anh ba, trong lòng chỉ để ý đến niềm vui khi “người đẹp mở lời”.

“Đây là Vì Vi bạn của tôi, anh có thể dạy cô ấy bơi được không? Xin anh đó, tôi còn phải hầu hạ anh ba của anh, con người của anh ta anh cũng biết rồi đó, cả người kỳ quặc khó hiểu.” Lam Tiểu Doanh nhìn anh ta với ánh mắt đáng thương.

Trình Mộc An buồn cười, anh ba nhà anh ta là người như thế nào anh ta làm sao không rõ chứ, giọng nói nhẹ nhàng, thoải mái đồng ý. “Ok, không thành vấn đề.”

Vì vậy, Lam Tiểu Doanh kéo Vì Vi đến trước mặt anh ta, sau đó nhìn cậu Hàng bị Vu Mỹ Kim bám dính, ngồi quay lại nhìn Lam Tiểu Thiên đang chuẩn bị kế hoạch, trong lòng vô cùng hài lòng.

Vì Vi buộc phải đi theo Trình Mộc An, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Lam Tiểu Doanh, cô ấy chẳng thấy cô đoán hoài gì hết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Nhìn thấy nụ cười của người bạn tốt, cô bất chợt run lên: có âm mưu, Lam Tiểu Doanh, cậu là đồ sói xám[1].

[1] Sói xám: nguyên tác là Hôi Thái lang – một nhân vật trong bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Trung Quốc – “Cừu vui vẻ và sói xám”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đuối Nước

Dịch: Thanh Dạ

Làn gió xuân mang theo hơi nóng của mặt trời hiu hiu thổi qua, mùi hương của nước biển bay trong không khí, ngồi che mát ở dưới cây dù, Trình Mộc Tri nắm mắt lại nghỉ ngơi, biết rõ có người đến gần, anh vẫn thờ ơ làm thinh. Cho đến khi, người đó dừng lại bên người anh.

Lam Tiểu Thiên tỉ mỉ đánh giá anh một phen, nghe nói người đàn ông này nhìn giống y như mối tình đầu Bạch Dã Kiều của chị, lúc này ở trên xe cậu liếc trộm vài cái, Lam Tiểu Doanh lại thấy chột dạ, nghĩ đến chuyện cậu và mẹ lừa anh ở cuộc thi cosplay thì người lại run lên.

“Nhìn tôi làm gì hả?” Chột, Trình Mộc Tri ở mắt ra, đôi mắt tập trung lên người cậu nhóc kia.

Trái tim nhỏ bé của Lam Tiểu Thiên run lên, cười xòa nói: “Hi hi, không có gì không có gì đâu, con, con khát nước, muốn uống nước trái cây.” Dứt lời, rồi rầm cầm lấy ly nước trái cây, sau đó, cổ ý bị vấp, cả người ngã về phía trước, nước trái cây trong ly liền bay thẳng lên áo của Trình Mộc Tri.

“Oa oa, con xin lỗi chú, con, con không có cố ý.” Đôi mắt Lam Tiểu Thiên kèm nhèm nước mắt, tay chân luống cuống muốn giúp anh lau sạch.

Đôi lông mày đẹp đẽ của Trình Mộc Tri cau lại, trong lòng không vui, lại nhẹ nhàng dời tay cậu bé đi. “Không cần đâu.”

Lam Tiểu Thiên chấp hai tay lại xin lỗi. “Xin lỗi chú, bằng không chú cởi áo ra, con giúp chú giặt sạch sẽ, làm như vậy mặc sẽ đỡ khó chịu hơn.”

Một người ưa thích sạch sẽ như Trình Mộc Trì, anh quả thật không thích cảm giác này, vì thế anh cởi áo ra.

Lam Tiểu Thiên đứng bên cạnh như hổ rình mồi mờ to đôi mắt, chỉ muốn nhìn xem sau lưng có vết bớt hình ngọn lửa hay không. Bởi vì Lam Tiểu Doanh nói với cậu, sau lưng Bạch Dã Kiều có một vết bớt hình ngọn lửa màu đỏ, nếu như cậu Trình cũng có, vậy hiển nhiên hai người họ là cùng một người.

Áo sau khi được cởi ra, Lam Tiểu Thiên ngạc nhiên, rồi rấm. Cậu Trình ơi cậu Trình, không lẽ cậu không sợ nóng sao? Thời tiết nóng bức như thế này, vậy mà bên trong còn mặc thêm một cái áo.

“Sao vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt khó mà tin được của cậu nhóc, Trình Mộc Trì có hơi nghi ngờ, vẻ mặt của thằng quý này buồn cười thật.

Lam Tiểu Thiên ủ rũ thất vọng, nở nụ cười yếu ớt rồi vẫy tay. “Không có ạ, để con báo chị con giúp chú giặt áo.” Dứt lời, chuồn ngay.

“Sao nào? Có nhìn thấy vết bớt không?” Lam Tiểu Doanh nấp ở một chỗ, hỏi thăm tình hình.

Lam Tiểu Thiên bĩu môi. “Chị à, tên đó rất kỳ lạ nha. Ra biển còn mặc cả đồng quần áo, nếu anh ta thật sự là Bạch Dã Kiều, em khuyên chị nên đá bay anh ta đi.” Tên nhóc rõ ràng đang cảm thấy mất hứng.

Lam Tiểu Doanh nhìn Trình Mộc Trì đang tiếp tục nằm ngủ, cái tên đó thật đáng giận mà. Xem ra, cô không tự mình ra tay không được mà. Nghĩ thế, đi đến bãi biển gần chỗ Trình Mộc Trì nhất, ngoái đầu lại, nói: “Tiểu Thiên, canh đứng thời cơ nha.”

Tiếp theo đó, bơi ra biển, thông minh như Lam Tiểu Thiên, lập tức chạy đến chỗ Trình Mộc Trì. “Chú ơi, không xong rồi, chị con bị đuối nước rồi!”

Nghe vậy, Trình Mộc Trì hé hé mắt ra, nhìn về phía Lam Tiểu Doanh, vừa nhìn là biết ngay cô đang giả vờ, mặc dù không biết cô gái này lại muốn gì, nhưng không có nghĩa anh không nhìn ra cô ta đang giả vờ.

“Chú ơi, chị con bị đuối nước thật đó, chú mau cứu chị con đi.”

Trình Mộc Trì làm ngơ, vẻ mặt cười như không cười nhìn hành động của thằng nhóc kia, rồi lại nhìn bên kia, nhìn thấy Lam Tiểu Doanh lạnh đến phát run.

Lam Tiểu Doanh ở trong nước đợi đến mắt kiên nhẫn, Trình Mộc Trì đáng chết, anh quả thật quá vô cảm rồi! Cô nghĩ lòng dạ người khác quá tốt đẹp rồi, oa oa oa, nếu đã như vậy, chỉ bằng quay về cho rồi, bất quá nghĩ cách khác vậy.

Nhưng vào lúc này, ở cổ tay lại truyền đến một cơn đau nhói tim, đau đớn làm cho cả người cô mất hết sức, không thể bơi về bờ. Đúng vậy, cơ thể không ngừng co giật, giống như có thứ gì đó đang kéo cô xuống dưới.

Trong nháy mắt bên trên mặt biển hiện lên một dãy ánh sáng màu đỏ, trái tim của Trình Mộc Trì chợt thấy đau đớn, nhìn lại chỗ Lam Tiểu Doanh bị đuối nước, anh mở trừng hai mắt, đứng dậy với tốc độ nhanh nhất, giống như chú cá nhảy vào trong nước biển. Bằng tốc độ đó, người trần mắt thịt gần như không thể nào nhìn rõ được.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vòng Ngọc Hiện Thân

Dịch: Thanh Dạ “Có người bị chết đuối rồi....” Trong tiếng ồn ào, không biết là ai cất tiếng, gây chú ý đến mọi người xung quanh.

Trình Mộc Hàng bị Vu Mỹ Kim quán lấy không dứt ra được, mặc dù không bằng lòng cho lắm, nhưng vẫn thuận lợi kéo được cô, ít nhất bây giờ cô vẫn là người hợp ý mình nhất, cũng đỡ hơn Trình Mộc Trì bị nghi ngờ là gay.

“Có người bị chết đuối rồi.” Vu Mỹ Kim quay đầu qua nhìn bên kia, chỉ thấy dáng vẻ sốt ruột của Lam Tiểu Thiên. “Áy, không hay rồi, không lẽ là Tiểu Doanh sao?”

Nghe như vậy, Trình Mộc Hàng nhìn qua chỗ đông người, sắc mặt thay đổi ngay lập tức, hơn nữa còn chạy nhanh qua đó.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Chạy đến chỗ đó, anh ta nhìn Lam Tiểu Thiên với vẻ mặt căng thẳng

Cậu nhóc chỉ có thể tiếp tục nói dối. “Chị em bị đuối nước, nhưng cậu Trình đã chạy ra cứu rồi.”

Nghe như vậy, Trình Mộc Hàng cau mày, hành động tiếp theo cũng là nhảy ngay xuống biển.

“Cậu Hàng à, anh phải cẩn thận đó, Tiểu Thiên, sao chị con lại bị đuối nước vậy?” Vu Mỹ Kim tất nhiên không tin rồi, Tiểu Doanh cũng không phải người không biết bơi, vì thế bà nhìn chằm chằm thẳng nhóc kia.

Lam Tiểu Thiên lo lắng không yên mà vịn vẹo hay ngón tay. “Cái đó, mẹ già à, thật ra thì...”

Vì vậy, tên nhóc đó đã kể hết mọi chuyện Lam Tiểu Doanh làm sao bị đuối nước cho bà nghe, nhưng cậu bé không hề nói về mối quan hệ giữa Trình Mộc Tri và Bạch Dã Kiều.

Bên dưới đáy biển trong vát, ánh sáng màu lam u ám loang lổ, đó chính là ánh sáng của mặt trời chiếu xuống, Lam Tiểu Doanh khó thở, trong miệng thờ ra bọt khí, cả người vẫy quanh trong bọt biển rồi từ từ chìm xuống. Chiếc vòng ngọc màu đỏ trên cổ tay phát ra tia sáng màu đỏ, ánh sáng kia dần tỏ ra, giống như đang cần nuốt.

Trình Mộc Tri bơi nhanh trong nước, rốt cuộc đã thấy được ánh sáng màu đỏ kia, liền nhanh chóng bơi đến chỗ Lam Tiểu Doanh.

Cùng lúc đó ở trên mặt biển, sóng đánh dữ dội, ngay cả trên trời cũng có mây đen giăng kín, thậm chí còn có thể thấy được tia chớp được che lấp bên trong những án mây. Sóng biển gào thét vỗ sóng vào bờ, sóng sau cao hơn sóng trước đánh sâu vào đất liền, làm cho những người ở trên bờ khiếp sợ, mọi người lũ lượt chạy về phía sau, chạy đến nơi an toàn.

Còn Trình Mộc Hàng chỉ bơi được một đoạn nhỏ, cảm thấy đó điều bất thường, sợ không thể bơi đến trước nữa, nên đành phải quay trở về bờ.

Ánh sáng dưới đáy biển dần bị thay thế bởi ánh sáng màu đỏ, đôi mắt của Lam Tiểu Doanh chán nản phai sắc, nỗi đau khổ khi chết đi gần như cướp mất đi ý thức của cô.

Lúc này, cuối cùng Trình Mộc Tri cũng bơi đến bên cô, vươn tay ra nắm lấy lưng áo của cô, về mặt căng thẳng cũng thả lỏng dần, tầm mắt dừng lại trên vòng ngọc, lạnh lùng cất tiếng nói. “Hong Ngọc, ra đây!”

Chiếc vòng ngọc trên cổ tay rung động, lại không có bất kỳ phản ứng gì, ngoài việc tăng thêm sự đau đớn cho Lam Tiểu Doanh ra, thì chẳng có bất kỳ hiện tượng kỳ lạ nào.

Trình Mộc Tri mím môi, ánh mắt sắc bén. “Hong Ngọc, rút ra đây, ta lấy thân phận là hậu nhân của nhà họ Bạch ra lệnh cho ngươi, nếu còn không hiện thân, ta sẽ hủy ngươi.”

Dứt lời, ánh sáng màu đỏ chói mắt, một người mặc áo đỏ xuất hiện trước mặt hai người, mái tóc dài phấp phới tán ra như những rọi tơ nhện, ở giữa trán có một nốt chu sa màu đỏ. Mặc dù là đàn ông, nhưng lại đẹp tuyệt trần. Tay áo của người mặc áo đỏ phẩy nhẹ, bay bổng tạo nên một tư thế tuyệt đẹp, thêm vào đó là gương mặt tinh xảo của anh ta, càng nhìn càng đẹp mắt.

Người đàn ông mặc áo đỏ cười mỉa. “Hậu nhân của nhà họ Bạch sao? Ha, ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách nói ngươi là hậu nhân của nhà họ Bạch sao? Vứt bỏ trách nhiệm vốn có của người nhà họ Bạch, còn dám vứt ta cho một phụ nữ tầm thường.”

Trình Mộc Tri không giải thích, chỉ trừng mắt với anh ta. “Những chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại, nhưng, cô ấy vô tội.”

Hồng Ngọc mỉm cười, ngoảnh tay lại, tầm mắt rơi xuống người phụ nữ mặt mày xanh xao nằm trong lòng Trình Mộc Tri. “Máu của cô ta làm ta thức tỉnh, cô ta lại không phải người nhà họ Bạch, vậy ta chỉ còn cách là nuốt chửng cô ta, Lúc trước khi ta bị nhà họ Bạch thu phục, ta chỉ bằng lòng trung thành với các ngươi, ngoài trừ lần đó ra người khác ta sẽ không thừa nhận.”

Bàn tay ôm lấy Lam Tiểu Doanh hơi nắm chặt lại, Trình Mộc Tri cất tiếng nói lạnh lẽo. “Cho nên, ý của ngươi là ngươi muốn cô ấy chết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thu Phục Hồng Ngọc

Hồng Ngọc nở nụ cười lạnh lẽo, bay đến gần Trình Mộc Tri, hành động vô cùng nhanh, ngón tay trắng nõn của hắn ta đặt trên cổ Lam Tiểu Doanh, nói: “Ta muốn giết cô ta, dễ như trở bàn tay.” Trình Mộc Tri đẩy tay của Hồng Ngọc ra, đối phương vẫn nhả nhận đứng trong nước. “Chắc chắn, thẹn quá hóa giận à, quả nhiên là hậu nhân của nhà họ Bạch, công lực không giảm chút nào.”

“Cho cô ấy thời gian, ta sẽ thừa nhận cô ấy.” Đền nén rung động trong trái tim, giọng điệu của Trình Mộc Tri có hơi yếu ớt.

Hồng Ngọc nhin không được cười to, muốn hắn thừa nhận cô gái bình thường này, là một chuyện vô cùng buồn cười. “Ngươi dựa vào đâu hả?”

“Ta không muốn cô ấy chết.” Chỉ đơn giản như vậy.

Hồng Ngọc không tỏ thái độ cười nhạo nữa, mà đứng đánh giá Lam Tiểu Doanh. “Được thôi, đánh thắng ta hẳn nói đi.”

Trình Mộc Tri đưa tay về một cái bong bóng hình tròn màu trắng, để Lam Tiểu Doanh bên trong. Sau đó, bơi đến chỗ Hồng Ngọc.

Một hồng một trắng chạy tán loạn dưới đáy biển, va chạm, làm cho lũ cá sợ hãi chạy trốn hết, nhìn không giống trận đấu của con người, không hề có khói lửa, mà chỉ những vết sáng chuyển động và nhảy múa.

Quần áo trên người Trình Mộc Tri bởi vì sự công kích của Hồng Ngọc nên tả tơi, trên người cũng có vài vết thương. Mà bộ áo đỏ trên người Hồng Ngọc cũng xem như lý lợm, mặc dù là bị công kích, nhưng chẳng mất sợi lông nào.

Lam Tiểu Doanh nằm bên trong bong bóng dần có lại ý thức, cô chống tay lên bong bóng ngồi dậy, kinh hoàng mở to mắt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy trời? Ánh sáng màu hồng và màu trắng kia là cái gì vậy?

Bùm một tiếng, Trình Mộc Tri bị đánh vào vách bong bóng, Lam Tiểu Doanh căng thẳng bước về phía trước, ngoài ý muốn nhìn thấy sau lưng anh có một cái bốt hình ngọn lửa, cô sững sờ đứng yên tại chỗ, đôi ngươi co lại, đôi môi mấp máy rất lâu lại không phát ra tiếng.

Nanh vuốt ma quỷ của Hồng Ngọc vuron về phía trước, nhìn thấy sắp sửa cắm vào trong lồng ngực của Trình Mộc Tri, Lam Tiểu doanh kinh hoàng thét lên: “Đừng mà!”

Đánh vỡ cái bong bóng, Lam Tiểu Doanh lách ra ngoài, ôm chặt lấy Trình Mộc Tri, cả người che chắn trước mặt anh, cái bong bóng bị đánh vỡ trong chớp mắt ngưng tụ lại, bao lấy hai người họ.

Trình Mộc Tri muốn đẩy cô ra, bởi vì Hồng Ngọc đã sắp sửa “ra tay!”

Ngay lúc quan trọng, Hồng Ngọc dừng tay lại, hẳn ta có chút hứng thú nhìn hai người. “Ngươi không sợ chết sao?”

Lời nói này, chính là hỏi Lam Tiểu Doanh, cô từ từ quay đầu lại, khó giấu sự sợ hãi trong lòng. “Ai không sợ chết chứ? Nhưng ta không thể để ngươi giết anh ấy.”

“Ta sẽ không giết ngươi, bởi vì mục tiêu của ta là ngươi, ta làm sao có thể chịu được một người bình thường như ngươi dùng máu tể ta chứ? Ta làm sao có thể chấp nhận ngươi là chủ nhân của ta?” Hồng Ngọc tỏ vẻ ghét bỏ, giống như một đời oanh liệt của hắn vừa bị hủy mất.

Lam Tiểu Doanh đoán ra được chút manh mối, cô nhìn chiếc vòng ngọc trên tay mình, cười to ha ha. “Ai muốn ngươi làm người hầu cho ta chứ? Cái tên quý tộc đỏ như ngươi, hừ, cùng lắm thì ta đập vỡ vòng ngọc, vậy ngươi được tự do rồi.” Nói xong, vô còn làm động tác muốn đập vỡ vòng ngọc.

Mặt Hồng Ngọc biến sắc, vội vàng ngăn lại. “Không cho phép ngươi đập vỡ vòng ngọc!”

Nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của hắn, Lam Tiểu Doanh có thể chắc chắn, chỉ cần tên đàn ông mặc áo đỏ này hiện thân, vậy chiếc vòng ngọc cũng chỉ là chiếc vòng ngọc bình thường, có thể đập bể.

Trình Mộc Tri không thể không bội phục, quả thật bụng dạ của người phụ nữ này thật xấu xa, còn bị cô làm hại.

“Ngươi nói không đập thì không đập sao? Nếu vậy không phải ta rất mất mặt sao? Như vậy đi, ngươi cho ta một lý do để ta không đập bể nó.”

Hồng Ngọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, người phụ nữ này, thật xấu xa mà, lại có thể nắm được điểm yếu của mình, hắn lạnh nhạt hừ một tiếng. “Lý do sao? Ngươi là chủ nhân của ta, ngươi nhân tâm lắm vậy sao?”

“Ồ? Bây giờ ngươi chịu thừa nhận ta là chủ nhân của ngươi sao?” Lần này cô có thể đảo ngược tình thế rồi.

Trình Mộc Tri đứng một bên nhẹ nhàng thở ra, nhìn dáng vẻ của Hồng Ngọc thật làm mất mặt của nhà họ Bạch mà, không thể phủ nhận vấn đề này Lam Tiểu Doanh thắng, hơn nữa sau này cũng không cần lo lắng cô bị Hồng Ngọc nuốt chửng.

“Vâng vâng vâng!” Hồng Ngọc bị ép nhận chủ, mặc dù khinh thường, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười không hề hay biết.

Trình Mộc Tri phẩy tay, ý bảo Hồng Ngọc quay trở về vòng ngọc, lúc này mới có thể làm lắng lại cơn giận của hắn.

Chờ ánh sáng màu hồng biến mất, Lam Tiểu Doanh mới vuron tay cho Trình Mộc Tri một cái tát, làm cho anh bỗng cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngả Bài

Dịch: Thanh Dạ

Một tia sét đánh xuống, cho dù ở dưới đáy biển vẫn nghe được tiếng sét đấm tai nhức óc đó, cái bong bóng trong phút chốc cũng tan biến không còn dấu vết, Trình Mộc Tri không cần phải tốn thời gian suy nghĩ, mà ngay lập tức giữ chặt eo của Lam Tiểu Doanh, nhắm mắt lại, niệm chú rồi biến mất trong phút chốc. Sau đó, hai người xuất hiện ở trên xe, bên ngoài đang mưa to tầm tã.

Lam Tiểu Doanh gần như vẫn chưa thể chấp nhận những điều bất ngờ vừa xảy đến, Trình Mộc Tri duỗi tay xuống ghế, buông ra người con gái trong lòng ra. Hai người đều ướt sũng, ngay cả trên tóc vẫn còn những giọt nước đang nhiều xuống, đáng vẻ bên ngoài vô cùng nhếch nhác.

Bên ngoài cửa xe tối tăm mịt mờ, mưa càng ngày càng lớn, tầm nhìn mờ nhạt, Trình Mộc Tri lấy một cái chăn ở bên dưới ghế ngồi ra, nhẹ nhàng đắp lên người cô, trong suốt quá trình đó anh đều im lặng, thậm chí cũng chưa từng hỏi tại sao lại đánh anh một cái tát.

Nhìn thấy Trình Mộc Tri khởi động xe chuẩn bị rời khỏi, Lam Tiểu Doanh đi về phía trước, ôm chặt anh từ phía sau, đầu vùi vào trong tấm lưng của người đàn ông, tiếng nói nghẹn ngào. “Tại sao anh lại gạt em chứ? Tại sao anh không thừa nhận anh là Bạch Dã Kiều chứ?”

Cả người Trình Mộc Tri cứng nhắc, khóe môi lạnh lùng nhếch lên. “Cô lại nữa rồi, cô muốn tôi nói bao nhiêu lần cô mới tin, tôi không phải Bạch Dã Kiều.”

Cảm giác được ngón tay của cô chọt vào lưng, anh cau mày lại, lập tức nghe thấy tiếng cười trong trẻo lạnh lùng mà lại ai oán của Lam Tiểu Doanh. “Anh không phải là Bạch Dã Kiều, vậy tại sao anh lại có vết bớt giống anh ấy chứ? Anh không phải là Bạch Dã Kiều, tại sao Hồng Ngọc lại nói hấn chỉ trung thành với người nhà họ Bạch hả? Anh không phải là Bạch Dã Kiều, tại sao lại lo lắng đến chuyện sống chết của tôi hả? Đến bây giờ anh còn muốn nói dối, anh coi tôi là con cóc, là đứa dẫn độn sao?”

Những giọt nước mắt ấm nóng từ trong khóe mắt chảy xuống, tay của cô nắm chặt lấy quần áo của người đàn ông, cả người không cách nào ngăn được mình phát run, bàn tay đang run rẩy đó còn mang theo sự bức tức mà cao lên người anh một đường, để lại vài vết cào trên đó.

Có thể nhìn ra, bây giờ cô vừa đau khổ vừa tức giận, cực kỳ khó thở, giống y như lúc trước, giờ nhanh vuốt ra giương oai trên người anh.

Hai người dán chặt vào nhau, quần áo bị ướt vì nước biển, cảm xúc này không phải tốt cho lắm.

Nghe thấy cô nói như vậy, Trình Mộc Tri biết mình có giải thích cũng vô ích, chuyện che giấu thân thế lúc trước cũng bị vạch trần. Bởi vì cô đã phát hiện ra rồi, nhưng với anh, Bạch Dã Kiều đã là quá khứ rồi.

“Bạch Dã Kiều của ngày xưa đã chết rồi, bây giờ tôi là Trình Mộc Tri.” Thật lâu sau đó, anh mới thản nhiên trả lời, tiếng nói như có như không.

Hai tay của Lam Tiểu Doanh buông lỏng ra, không nén được nước mắt, lại miễn cưỡng nở nụ cười. “Dã Kiều à, anh đừng giận với em nữa được không? Năm năm qua, anh vẫn luôn tìm kiếm anh, em rất nhớ anh, rất nhớ rất nhớ, em đợi anh sáu năm rồi, không phải để nghe anh nói những lời này....”

Tay của Trình Mộc Tri đặt trên bàn tay đang để trên lưng của cô, rồi nhẹ nhàng đi xuống, giống như muốn thoát ra. “Giữa hai chúng ta, từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm.....”

Nhìn thấy bàn tay sắp sửa buông ra, Lam Tiểu Doanh cắn chặt răng lại, ôm chặt anh. “Không phải, lúc đó chúng ta rất vui vẻ, làm sao có thể là sai lầm chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh quên em rồi sao? Hay anh có nỗi khổ gì đó? Không sao cả, anh cứ nói hết ra, chúng ta cùng nhau giải quyết.”

“Lam Tiểu Doanh, cô tỉnh lại đi, tôi không phải là Bạch Dã Kiều của ngày xưa nữa, hơn nữa, tôi cũng chưa từng yêu cô, năm đó chẳng qua chỉ là tuổi trẻ bông bột, khó trách khỏi sự cảm dỗ thôi.” Anh nói rất dứt khoát, không hề có chút đùa giỡn nào.

Lam Tiểu Doanh ngây người, lỗ tai thoáng chốc có tiếng ong ong, giống như không nghe thấy anh nói gì hết, anh vừa nói gì nhỉ? Anh trước giờ chưa từng yêu mình sao? Sao có thể chứ? Sao có thể như vậy.....

“Nếu anh chưa từng yêu em, vậy tại sao lại liều chết cứu em chứ? Rõ ràng trong lòng anh vẫn còn yêu em mà.”

Trình Mộc Tri cất tiếng cười, kiên quyết kéo hai tay của cô gái ra, quay đầu nhìn thẳng cô, ánh mắt xa lạ đó rất xa cách. “Lam Tiểu Doanh, trò bám đuôi với tôi, đã vô dụng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trời Cũng Đổ Mưa Như Thế Này

Dịch: Thanh Dạ

Tấm chăn đắp trên vai Lam Tiểu Doanh bởi vì cô khóc nức nở mà ướt xuống, làn váy dính cát trắng bị ngâm ướt dần trở nên trong suốt, dây thun cột tóc cũng không biết bị rơi lỏng từ lúc nào, mái tóc dài tựa như rong biển buông xuống bên vai, trông thật lộn xộn.

Cô gần như cắn nát cánh môi của mình, ôm chặt hai cánh tay, mỉm cười, bà vai không ngừng run rẩy. “Em từng vô số lần tưởng tượng cảnh tượng gặp lại anh, nhưng không hề nghĩ đến sẽ như vậy.....”

Trình Mộc Tri nhìn cô với vẻ mặt không hề thay đổi, hai cánh tay buông lỏng hai bên, bàn tay nắm chặt lại, anh rất bình tĩnh mà nhìn người con gái trước mặt.

Lam Tiểu Doanh ngẩng đầu lên, đôi mắt ảm đạm mờ mịt ngập tràn nước mắt, đôi môi cong lên, cô nức nở cất tiếng: “Em cho rằng khi chúng ta gặp lại nhau, chúng ta có thể chia sẻ lẫn nhau những vui buồn đau khổ trong sáu năm qua. Em cho rằng, anh sẽ giải thích hết mọi chuyện với em, chỉ cần anh giải thích, em sẽ tha thứ cho anh, tha thứ cho anh việc anh đã biến mất khỏi cuộc đời em trong suốt sáu năm qua. Nhưng, em sai rồi sao? Em không nên quá đề cao bản thân mình phải không? Gặp lại nhau, anh lại nói với em, anh chưa từng yêu em, ha.....”

Giọng nói yếu ớt chỉ nói được một nửa, Lam Tiểu Doanh chợt giống như đang nổi điên, đánh tới tấp vào lồng ngực của người đàn ông đứng trước mặt. “Anh là đồ khốn, đồ khốn! Em không thèm tin anh chưa từng yêu em..... Nói em bị đuổi mù cũng được, mặt dày bám đuôi cũng được, em không cho phép, không cho phép anh biến mất lần nữa.....”

Đôi mắt của Trình Mộc Tri híp lại, tính tình của Lam Tiểu Doanh anh hiểu rõ, nhưng những chuyện đã qua, anh không muốn nhớ lại lần nữa. “Đủ rồi!”

Đẩy mạnh người cô ra, nhưng cô lại nhanh chóng túm lấy anh, thế là hai người cũng nhau ngã xuống ghế, Trình Mộc Tri cũng vì thế mà đè lên người cô.

Tim đập nhanh trong chốc lát, rung động vẫn giống y như lúc trước, cảm giác này chưa từng thay đổi, nhưng tại sao hả? Tại sao anh lại thay đổi.....

Cắn chặt đôi môi, Lam Tiểu Doanh không kiềm nén được, nước mắt lại chảy xuống, bất chợt, cô đứng thẳng lên, ôm lấy cổ của người đàn ông, sau đó hôn lên môi anh.

Hai cánh đôi dán vào nhau, truyền đến đó là sự lãnh lẽo, là quyến luyến, cũng là sự theo đuổi và tổn thương lẫn nhau?

Trình Mộc Tri vốn muốn chống lại, lại không cách nào thoát khỏi sự quyến rũ của nụ hôn nồng cháy này, thở gấp hơn, hai cơ thể thân mật kháng khí với nhau, liềm mình quấn lấy nhau.

Chốc lát, hai đôi môi sưng đỏ tách ra, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười như hoa, nụ cười phức tạp không cách nào che giấu nỗi bi thương, ngón tay vẽ lên cơ thể người đàn ông, nói nhỏ: “Năm đó, trời cũng đổ mưa như thế này, nụ hôn của anh, rất dịu dàng.....”

Đôi mắt trầm xuống, trái tim của Trình Mộc Tri chợt thất lại, yết hầu chuyển động, muốn nói nhưng lại thôi.

Kỷ niệm, rất đẹp, nhưng bởi vì con người mà thay đổi.

Sáu năm trước, trời cũng đổ mưa như thế này, Bạch Dã Kiều vốn dĩ đang cùng Lam Tiểu Doanh gom góp những tiền bán thực vật, kết quả trời không chiều lòng người, trời đổ mưa to, hai người đành phải chạy đến nơi gần nhất để trú mưa, trùng hợp đó lại là ngôi nhà nhỏ bằng gỗ của Bạch Dã Kiều.

Ở bên ngoài căn nhà có một cây phương tím đang đua nhau nở rộ, bởi vì cơn mưa, mà những cánh hoa rơi rụng xuống đất.

Lúc rảnh rỗi Bạch Dã Kiều rất thích đọc sách, cho nên trong phòng của anh tràn ngập hơi thở của người tri thức, còn thường xuyên có mùi hương nhàn nhạt của hoa. Anh thích sạch sẽ, thích mặc quần áo màu trắng, căn nhà gỗ mặc dù đơn sơ, nhưng vẫn được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, trông rất giản dị mà cũng đầy tao nhã.

“Mất hứng quá đi, tự dưng lại đổ mưa, nhìn trời mưa kia, không biết tới khi nào mới tạnh mưa đây.” Lam Tiểu Doanh chán nản nói, cả người ướt nhẹp, chẳng thoải mái chút nào.

Một chiếc khăn quàng lên người cô, Bạch Dã Kiều trước giờ chỉ dành sự dịu dàng cho cô. “Cẩn thận kéo lạnh.”

Quay đầu lại, cô gái nở nụ cười thân thiện, đôi mi như cây liễu đầu xuân, đôi môi hồng như nụ hoa đang chờ nở, làm cho người ta không kiềm được mà muốn ngắt lấy, cô nhìn người con trai đang lau nước mưa cho mình, trong lòng chợt ấm áp.

Nhìn Bạch Dã Kiều vô cùng nghiêm túc, Lam Tiểu Doanh hôn trộm lên má anh một cái, giống như một con mèo tính quái, nở nụ cười ngây thơ mà người khác say mê.

Bạch Dã Kiều sùng sốt trong chốc lát, khước miệng nhếch lên, nhìn người con gái trước mắt bằng ánh mắt gọi tình chan chứa, lúc đó, trong mắt anh chỉ có cô.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tín Vật Hẹn Thề

Dịch: Thanh Dạ

Tiếng sấm không ngừng ầm vang, những giọt mưa đập vào cánh cửa sổ tạt vào trong phòng, còn có vài cánh hoa rơi rụng xuống mặt đất, những dấu vết thấm nước trên tấm thảm nhòe dần.

Hai cánh tay Bạch Dã Kiều nâng niu khuôn mặt của cô gái như đang nâng niu báu vật, dưới hàng mi lỏng lẻo, ánh mắt chăm chú dừng trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Ánh mắt si mê của Lam Tiểu Doanh nhìn theo, bàn tay theo đó đặt trên bàn tay của người đàn ông, từ từ tựa trán vào trong lồng ngực của anh. “Dã Kiều.....”

Nhận ra bầu không khí chợt trở nên quá mức mập mờ, trong chớp mắt Bạch Dã Kiều buông tay cô ra, lùi về sau một bước. “Xin lỗi em, anh, anh vào phòng tắm mở nước, em tắm trước đi, để khỏi bị cảm”

Bạch Dã Kiều lúng túng quay người, vừa bước lên một bước tính rồi khỏi thì bị cô giữ lại.

“Anh đừng đi..... Em sợ sấm sét.....”

Tim của Bạch Dã Kiều đập nhanh hơn, cả người hơi nóng lên, cổ họng lên rồi lại xuống, tư thế này làm cho anh có hơi không kiềm chế được. “Tiểu Doanh à, anh sợ..... Anh nhìn không được.....”

Cô vui đầu vào tấm lưng rộng của người đàn ông, e thẹn nói. “Ồ bên cạnh anh..... Em không sợ.....”

Hai mắt người đàn ông mở to, quay đầu lại nhìn, bế người con gái lên.

Không bao lâu, mưa tạnh dần, chỉ còn là cơn mưa phùn, bên ngoài tiếng gió thổi ào ào, còn có thể nghe thấy tiếng nước tí tách từ nóc nhà nhiều xuống, nghe thật vui tai.

Bên trong nhà, bốn phía đều ôn hòa, nụ hôn của người đàn ông giống như gió xuân tháng ba, ấm áp cả lòng người, không có cách nào chống lại vẻ đẹp của cô, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến khi cô thích ứng với mình.

Gương mặt của cô gái tựa cánh hoa đào, bởi vì e thẹn mà cả khuôn mặt đỏ bừng, lúc này cô giống như một cánh hoa chưa có ai đến hái, cô cũng dần nở rộ trong động tác không mấy lưu loát của người đàn ông.

Yêu thương cùng triền miên, lên rồi lại xuống, thoải mái nhấp nhô. Chìm đắm trong vẻ kiều diễm, từ lúc bắt đầu không thoải mái cho đến khi lên mây, cả hai đều dung hòa tình cảm cho nhau.

Sợ làm người con gái mình yêu thương đau, Bạch Dã Kiều vẫn luôn cẩn thận, trên trán đầy mồ hôi, nhiều xuống gò má của Lam Tiểu Doanh, làm cho mặt của hai người đều đỏ.

“Em đau không?” Anh hỏi, trong ánh mắt đầy vẻ thương xót.

Lam Tiểu Doanh bĩu môi, cười tới nỗi hai má càng đỏ hơn. “Anh nói xem có đau không?”

Bạch Dã Kiều dừng lại, cau mày lại, giống như đang suy nghĩ lời nói của cô, cuối cùng cúi người hôn lên trán cô. “Lần sau, sẽ không đau nữa.”

Lam Tiểu Doanh cười khúc khích, Bạch Dã Kiều ngây thơ thật đó, mặc dù đây cũng là lần đầu tiên của cô, nhưng về phương diện này, cô cũng không mù mờ đến nỗi không biết.

“Em là người con gái duy nhất cả đời này anh muốn bên nhau.”

Có lẽ, đây chính là lời tỏ tình dịu dàng êm tai nhất mà đời này Bạch Dã Kiều đã nói. Hiển nhiên, lời nói này làm cho lòng của Lam Tiểu Doanh ấm áp hơn.

Không biết trôi qua bao lâu, hai người mệt mỏi nhắm mắt ngủ. Cho đến khi trời tạnh mưa, ánh mặt trời chiếu vào, hai người mới luyện tiếu tỉnh dậy.

Lam Tiểu Doanh về theo đường nét tuần tú của người đàn ông, đôi môi nở nụ cười xinh đẹp, ánh mắt lơ đãng nhìn chiếc vòng ngọc ở đầu giường, tò mò cầm lên xem.

Vừa đúng lúc Bạch Dã Kiều tỉnh lại, nhìn đáng vẻ cô cầm vòng ngọc mỉm cười, vươn tay ôm lấy eo của cô. “Em thích không?”

“Ừm, chiếc vòng ngọc này đẹp và tinh xảo quá đi, nhưng mà, sao anh lại có đồ của con gái vậy? Không lẽ anh còn giấu cô nào hả?”

Anh mỉm cười, không giải thích, mà nói. “Nếu thích thì anh tặng em đó.”

“Thật không anh?” Lam Tiểu Doanh vô cùng vui vẻ.

Bạch Dã Kiều vuốt cằm gật đầu. “Em cứ coi như, đó là tín vật hẹn thề của chúng ta.”

“Là anh nói đó nha, có chiếc vòng ngọc này, em không sợ anh quýt nợ rồi.”

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.” Anh nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Vâng, nhưng mà, cửa của mẹ em không dễ qua đâu nha.”

“Anh không sợ.....” Mặc dù anh chưa từng gặp mẹ của Lam Tiểu Doanh, nhưng anh có đủ niềm tin để thuyết phục bà giao con gái cho mình.

Tiếng nói chuyện xì xào, hai người tán tỉnh liếc mắt đưa tình với nhau.

Lúc đó Lam Tiểu Doanh khờ dại cho rằng, hai người sẽ hạnh phúc. Nhưng, cho đến ngày ước hẹn đó, Bạch Dã Kiều đã không đến. Mà cô, vẫn chờ anh suốt sáu năm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Yêu Tôi Thêm Lần Nữa

Dịch: Thanh Dạ

Ở ngoài cửa xe, mưa nhỏ dần, bầu không khí trong xe vẫn kỳ lạ như cũ, gương mặt này trông rất quen thuộc, nhưng đáp lại cô lại vô cùng xa lạ, Lam tiểu Doanh cảm nhận rõ được, trong mắt người đàn ông này đã không còn bóng dáng của cô.

Hô hấp và nhịp tim của cả hai đập gần trong gan tấc, nhớ nhung suốt sáu năm trời, cùng lúc này đây, rốt cuộc là gương vỡ lại lành? Hay là người dung ngược lối đây?

Phút chốc Trình Mộc Tri cất tiếng cười, nhẹ tay xoa hai má của người con gái. “Một chiếc vòng ngọc đổi lấy đêm đầu tiên của cô, đáng giá.”

Trái tim của cô, run rẩy, máu huyết giống như đông cứng lại, nỗi đau đó từ từ lan ra, giống như ma túy kích thích thần kinh, rất lâu, một câu cũng không nói ra được.

Trình Mộc Tri cũng mặc kệ, lập tức đứng dậy, lúc anh mở cửa xe, Lam Tiểu Doanh ngồi dậy, một tay nắm lấy góc áo của anh.

“Tôi nói vẫn chưa đủ rõ sao? Ha, đúng rồi, biết tôi là cậu ba của tập đoàn Trình thị, người tham hư vinh như cô làm sao mà bỏ qua cơ hội này được.” Lời mỉa mai thốt ra, mang theo thái độ chán ghét như lần đầu vừa mới gặp nhau.

Cho dù tình huống có khó giải quyết như thế nào, Lam Tiểu Doanh đều biết mình muốn gì, buông tay ra, cô nói với vẻ nghiêm túc. “Mặc kệ anh là Bạch Dã Kiều hay là Trình Mộc Tri, mặc kệ anh có từng yêu tôi hay không, thì anh hãy nghe cho rõ đây, tôi sẽ làm cho anh yêu tôi thêm lần nữa, chúng ta cứ chờ mà xem.”

Từng câu từng chữ của cô, cho dù có cả tiếng khóc nức nở, nhưng mỗi chữ nói ra đều rất rõ ràng.

Lời nói kiên quyết này làm cho Trình Mộc Tri ngẩn người, nhưng cũng chỉ là chuyện trong chớp lát, anh không có chút lưu luyến mà đóng cửa thật mạnh, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Thái độ lạnh nhạt, kiên quyết, cứ như cô là một con rắn độc, Lam Tiểu Doanh nở nụ cười bất đắc dĩ, sau khi anh bỏ đi, cả người như rã rời, ngồi xụi lơ ở ghế sau. Bức tường thành lúc nãy, sụp đổ từng chút một. Thực ra, cô cũng không chắc, mình có thể làm cho người đàn ông này yêu cô thêm lần nữa hay không.

Sáu năm trước, nguyên nhân tại sao một người đàn ông từng yêu cô lại biến thành như thế này? Chuyện này với cô vẫn còn là một ẩn số.

Khoảng cách xa nhất trên đời này, không phải là sống hay chết, mà là tôi đứng trước mặt anh, nhưng anh lại không biết tôi yêu anh. Khoảng cách xa nhất trên đời này, không phải tôi đứng trước mặt anh, anh không biết tôi yêu anh, mà còn là yêu đến si mê, nhưng không thể nói ra câu tôi yêu anh.

Lam Tiểu Doanh mỉm cười, thì ra, khoảng cách xa nhất trên đời này, là anh biết rõ tôi yêu anh, lại không chịu bỏ thí tình yêu của anh cho tôi, cho dù chỉ yêu tôi một chút thôi.

Trình Mộc Tri đi trên một đoạn đường nhỏ, trong cơn mưa, có một cậu bé mặc quần áo đơn sơ nhìn anh bằng ánh mắt oán hận, anh nhớ rõ, đây là em trai của Lam Tiểu Doanh.

Dường như điều gì Lam Tiểu Thiên cũng biết rõ hết, tức giận chạy lướt qua anh, trong lúc đi lướt qua người đàn ông, nghiêng răng nghiêng lợi nói hai chữ.

Quay đầu lại nhìn cậu bé chạy về hướng chiếc xe, Trình Mộc Tri cau mày lại, cậu bé lại vừa mới nói: Đáng ghét.

Không suy nghĩ nhiều, đi về hướng một chiếc xe khác, chuyện xảy ra ngày hôm nay, đã vượt ngoài dự tính của anh.

Ở bên này, cửa xe vừa mở ra, Lam Tiểu Thiên liền nhìn thấy hai mắt của chị mình đỏ hoe, trong lòng nghĩ chắc chị vừa khóc xong. Trong ấn tượng của cậu bé, trước giờ chị là người không sợ trời không sợ đất, chưa từng có bất cứ khó khăn nào làm cho chị suy sụp, cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào trước mặt bọn họ. Nhưng, người đàn ông đáng ghét kia lại làm cho chị đau lòng.

“Tiểu Thiên.....” Lam Tiểu Doanh có hơi ngạc nhiên, cô vội vã lau nước mắt, nở nụ cười với em trai.

Lam Tiểu Thiên rút đầu vào lòng của cô, hai mắt bất chợt cũng đỏ hoe. “Chị à, chúng ta không cần anh ta, anh ta làm cho chị khóc, em ghét anh ta.....”

Cô biết rõ tên nhóc này đang đau lòng thay cho cô, lòng Lam Tiểu Doanh có chút ấm áp, sau đó nói lời an ủi. “Tiểu Thiên à, anh ấy là Bạch Dã Kiều, chị tìm anh ấy lâu như vậy, không thể dễ dàng từ bỏ như thế.”

“Nhưng mà, anh ta chỉ toàn làm chị khóc thôi.....”

“Không sao cả, giữa bọn chị có chút hiểu lầm, chỉ cần xóa bỏ hiểu lầm là sẽ ổn thôi.”

“Chị nói thật chứ?”

Lam Tiểu Doanh vuốt cằm gật đầu, chỉ là, có thể được không? Cô không chắc lắm.

“Được, vậy em sẽ tiếp tục dõi theo hai người.....” Nhượng đôi mày lên, cuối cùng Lam Tiểu Thiên cũng nhượng bộ, nếu tên đó ức hiếp chị, cậu sẽ không tha cho anh ta.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Kết Quả Điều Tra

Dịch: Thanh Dạ

Sau cơn mưa, Lam Tiểu Doanh dắt Lam Tiểu Thiên quay trở về ngôi biệt thự nhỏ bên bờ biển, vừa mới đẩy cánh cửa thủy tinh ra, Vu Mỹ Kim và Vi Vi liền xông đến, ân cần hỏi han.

Vu Mỹ Kim nén giận nói. “Con bé chết tiết này, làm mọi người lo muốn chết.”

Cô cụp mi xuống, mỉm cười, nói: “Con không sao, làm mọi người lo lắng rồi.”

“Tiểu Doanh này, nghe tin cậu bị đuối nước, mình sợ đến toát cả mồ hôi đấy.” Đôi mắt trong sáng của Vi Vi, chứa đầy sốt ruột và lo lắng.

Trình Mộc An ngáp một cái thật nham nhở, nắm hờ tay cô ấy. “Tôi nói rồi mà, Lam Tiểu Doanh phúc lớn mạng lớn, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mỉ mắt của Vi Vi buông xuống vì ngại ngùng, những ngón tay nhỏ dài xinh xắn bởi vì căng thẳng mà đan lại nhau, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thư thái.

Lúc này Lam Tiểu Doanh vẫn chưa nhìn ra được suy nghĩ mới lớn của Vi Vi, cô sợ Lam Tiểu Thiên bị cảm, cho nên liền mang cậu bé vào nhà thay quần áo.

Bên ngoài cánh cửa thủy tinh, cả người Trình Mộc Hàng đều bị ướt, con người thâm thúy giống như ánh mắt của lang sói, hai tay để bên người nắm chặt lại, anh ta đã nhìn thấy hết mọi thứ, tất cả mọi thứ Trình Mộc Trì và Lam Tiểu Doanh đã làm trong xe.

Điện thoại ở trong túi đồ chuông, anh ta cầm lên với vẻ mặt không thay đổi, nhận cuộc gọi.

“Cậu hai, chuyện cậu bảo tôi điều tra đã có kết quả rồi, quan hệ giữa cô gái đó với Trình Mộc Trì quả thật không bình thường, tư liệu của cô ta tôi đã gửi đến hòm thư của cậu rồi đó.”

“Ừ, tiếp tục theo dõi Hắc Vân và Kinh Phong, ông già kia để Lam Tiểu Doanh dọn đến núi Bạch Vân, chắc chắn là có ý đồ.”

“Ờ, Ok, hành tung của hai anh em này tôi nắm chắc ở trong lòng bàn tay.”

Sau khi cúp điện thoại, Trình Mộc Hàng đăng nhập vào hộp thư của anh ta, kiểm tra hộp thư bằng tốc độ nhanh nhất, đọc thật nhanh và khiến anh phát hiện ra một bí mật cực kỳ quan trọng.

Cửa vừa đẩy ra, mọi người đều hướng tầm mắt đến cửa.

Vu Mỹ Kim vừa nhìn, vội vàng chạy về phía trước bắt chuyện. “Cậu Hàng, sao người cậu ướt đến vậy chứ? Chắc cậu tìm Tiểu Doanh nhà tôi tìm đến phát hoảng rồi, nó về rồi, đang ở bên trong đó, cậu cũng mau thay quần áo đi, đừng để bị cảm.”

Trình Mộc Hàng mỉm cười, lễ phép gật đầu. “Cám ơn bác gái đã quan tâm đến cháu, cháu vào xem Tiểu Doanh trước đã.”

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của anh hai nhà mình, Trình Mộc An trêu ghẹo. “Haiz, cho dù anh thích Lam Tiểu Doanh, cũng không cần thể hiện rõ đến vậy chứ? Ngay cả em trai mình cũng không thèm nhìn một cái.”

Vi Vi buồn cười, anh em nhà này tính cách hoàn toàn khác nhau, mà người làm cho cô ấy ngạc nhiên đó chính là Trình Mộc An, anh không hề có vẻ chảnh chọe của mấy ngôi sao, cô ấy bỗng cảm thấy may mắn, vì lần này đã đi chơi cùng Tiểu Doanh. Nhưng lúc đó cô ấy không nghĩ rằng, sẽ có một ngày cô ấy lại bị tổn thương sâu sắc.

Ở trong phòng, Lam Tiểu Doanh giúp Lam Tiểu Thiên thay quần áo, cầm chiếc khăn mềm mại trong tay lau tóc cho cậu nhóc, từ đầu đến cuối, cả hai đều im lặng đến lạ thường, giống như những chuyện vừa xảy ra trước đó đều là mây khói.

Mặt Lam Tiểu Thiên vẫn nhẵn lại như lúc này, mặc dù vẻ mặt của chị đã trở lại bình thường, nhưng trong lòng cậu vẫn còn ám ảnh.

“Chị à..... Chị có chắc là chị không sao chứ?”

“Chị còn có thể có chuyện gì chứ? Em đừng lo lắng quá.”

“Tên đó đâu thích chị đâu, chị còn lưu luyến anh ta làm gì?”

Úi trời ơi, Lam Tiểu Thiên, em có thể đừng nói thẳng đến vậy không? Lam Tiểu Doanh bó tay. “Nhóc con đừng lo quá nhiều chuyện.”

“Anh ta dám không thích chị, cho dù phải cưỡng ép, em cũng phải bắt anh ta chịu thích chị mới thôi.”

Này, Lam Tiểu Thiên, em có nói quá không vậy? Lam Tiểu Doanh vui vẻ xoa đầu cậu. “Đúng ý chị.”

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, hai chị em ngừng đùa giỡn. Sau đó, cả người Trình Mộc Hàng ướt nhẹp bước vào.

“Tôi quấy rầy hai người sao?”

“Không có đâu, sao anh cũng.....” Lam Tiểu Doanh ngạc nhiên, sau người anh ta cũng ướt vậy nhỉ?

Tên nhóc kia nhớ lại, rồi nói bật ra như chưa từng xảy ra chuyện gì. “Chị à, cậu Hàng nghe tin chị bị đuối nước, thì liền nhảy xuống biển cứu chị đó.”

Thì ra là vậy, ánh mắt của Lam Tiểu Doanh nhìn anh có chút biết ơn.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tình Địch

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, Lam Tiểu Doanh đưa khăn cho Trình Mộc Hàng, biết ơn vẫn là biết ơn, cô cũng không phải là đức mẹ mà phải giúp anh ta lau khô tóc.

Trình Mộc Hàng nhận lấy khăn rồi mỉm cười, sau khi biết rõ mối quan hệ giữa cô và thằng con riêng kia, có lẽ anh ta sẽ tìm một cách khác để gần gũi cô, nghĩ đến đây anh ta chợt cảm thấy trò chơi này ngày càng thú vị.

“Cậu Hàng à, tôi có thể nhờ anh một chuyện không? Tí nữa anh giúp tôi chở Tiểu Thiên và mẹ già còn có Vi Vi quay về nhé?”

“Ừ, tất nhiên là được, vậy còn em? Lúc này tôi mới nhìn thấy em ba, em ấy hình như đi rồi.”

Trình Mộc Tri đi mà không nói lời nào cô cũng đoán được trong lòng, Lam Tiểu Doanh không để bụng nói: “Tự tôi đi về núi Bạch Vân là được.”

“Bằng không như vậy đi, tôi bảo người đưa Tiểu Thiên và những người khác về, còn tôi sẽ chờ em quay về núi Bạch Vân.” Người đàn ông nói bằng giọng dò hỏi, còn ánh mắt thì ảm áp.

“Được thôi.” Lam Tiểu Doanh có suy nghĩ của mình, nếu Trình Mộc Tri ngăn không cho cô quay về, vậy cũng thể nhờ cậu Hàng nói giúp.

Nếu đã quyết định như thế, thì không thể chậm trễ được, Trình Mộc Hàng sau khi thay quần áo ở phòng tắm xong, thì bảo em trai đưa những người kia về, rồi sau đó đi lấy xe.

“Chị, chị phải cố lên.” Lam Tiểu Thiên nắm lấy gấu áo của cô, nhếch miệng nhe răng cười.

Cô sờ đầu cậu nhóc, rồi ngồi xổm xuống ôm lấy cậu. “Tiểu Thiên à, cho chị thời gian đi, chị sẽ đón mọi người qua đó, chúng ta sẽ xa nhau quá lâu đâu.”

Lam Tiểu Thiên ôm lấy cổ chị mình, mặc dù trong lòng có chút luyến tiếc, nhưng vẫn nói với vẻ không quan tâm. “Không vội đâu chị, trước hết chị phải mau chóng giải quyết cục đá kia đã.”

Vu Mỹ Kim nghe chẳng hiểu hai chị em đang nói gì, vừa nghĩ đến chuyện con gái phải đi đến biệt thự của cậu Trình kia, trong có hơi nhói, mặc dù cậu Trình kia có tiền, nhưng anh ta không thích con gái nhà, còn cậu Hàng có vẻ hợp với hình tượng con rể trong lòng bà hơn. Nhưng, mặc dù có không ít thỏa thuận với cậu Hàng, bà cũng phải nghĩ cách nói lời ngon ngọt giúp cậu ta mới được.

Ở ngoài cửa thủy tinh, Trình Mộc Hàng lái một chiếc Spyker C8 màu bạc đến, rồi phẩy tay với Lam Tiểu Doanh. Vì vậy, sau khi chào tạm biệt mọi người, cô liền mở cửa, rồi rời khỏi.

Đường cao tốc sau cơn mưa, mỗi chiếc xe sau khi chạy quay đều bắn nước tung tóe, cửa xe lơ lửng, che đi tầm mắt.

Lam Tiểu Doanh ngồi ở ghế phụ có chút lo lắng, Trình Mộc Hàng thỉnh thoảng nhìn cô qua kính chiếu hậu. “Em đừng căng thẳng quá.”

“Nhìn tôi căng thẳng lắm sao?” Cô căng thẳng mà sờ má của mình.

Trình Mộc Hàng buồn cười, trêu cô. “Lừa em thôi.”

Lam Tiểu Doanh xụ mặt, cậu Trình à, cậu hài hước quá rồi đó. Nhưng mà, bởi vì có anh ta, nên cô cũng bớt căng thẳng hơn. “Cậu Hàng này, cảm ơn anh nhé.”

“Em gọi tôi là Mộc Hàng được rồi, em ba tôi đối với ai cũng lạnh lùng hết, em đừng chấp nó, có lẽ ngoài Đồng Phù ra, nó không quan tâm ai đâu.”

Đồng Phù? Giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết, cô không thích với cái tên này, càng không thích chủ nhân của cái tên này.

“Đồng Phù là ai vậy?” Lam Tiểu Doanh không thể không cảm thấy tò mò, bên ngoài người ta đồn Trình Mộc Tri là gay, vậy tại sao Trình Mộc Hàng lại nhắc đến người phụ nữ này là ngoại lệ với anh chứ?

“À, Đồng Phù là em họ của chúng tôi, là con gái của cậu tôi.”

Thì ra cô ấy là em họ, làm cô hết hồn, còn cho rằng mình vô duyên vô cớ có thêm tình địch, Ha ha, nhất định là do cô lo lắng quá nhiều rồi, cho dù là Bạch Dã Kiều hay Trình Mộc Tri thì Lam Tiểu Doanh có tự tin, anh không có hứng thú với người phụ nữ khác, bằng không sáu năm qua tại sao anh vẫn ở một mình chứ? Đây không hợp tình hợp lý sao? Cứ nghĩ đến anh là cậu ba nhà họ Trình thôi, bên cạnh lại không có một người khác phải chăng phải rất kỳ lạ sao, có lẽ, anh vẫn là Bạch Dã Kiều của cô, anh chưa hề thay đổi.

Nhìn thấy cô gái kia đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, khóe miệng Trình Mộc Hàng nhếch lên một đường cong gian ác.

Chiếc Spyker C8 sau khi chạy khỏi đường cao tốc, liền chạy về hướng cần đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Con Ác Mộng Của Anh

Dịch: Thanh Dạ Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, xuyên qua hai dãy cây phượng tím dày đặc, từng tán hoa lẻ loi rơi rụng xuống, tạo thành nhiều điểm loang lổ trên nền con đường đá cẩm thạch.

Lam Tiểu Doanh tựa mình vào cửa sổ xe, ngắm nhìn những tán cây phượng tím to lớn ở bên ngoài, tâm trạng chợt cảm thấy tốt hơn. Lúc đầu cô phải đoán ra được, những tán cây này trồng vì cô, bởi vì ngày trước Bạch Dã Kiều từng nói, cô sinh ra vào mùa cây phượng tím nở rộ, cho nên ba mới đặt cho cô tên là Lam Tiểu Doanh.

Cô hít một hơi thật sâu, sau cơn mưa trời trong xanh tươi mát, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương thanh nhã của hoa.

Hương hoa sao? Lam Tiểu Doanh cau mày nhìn cảnh vật ở bên ngoài, luôn cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó.

Bỗng chốc, cô hô lên một tiếng “dừng xe lại!”

Trình Mộc Hàng ngỡ vực, nhưng vẫn dừng chiếc xe Spyker C8 ở bên đường. “Sao thế?”

Lam Tiểu Doanh không có thời gian trả lời mà lao thẳng ra ngoài, quả nhiên, tất cả những gốc cây đầu đều không có cánh hoa, theo lý mà nói nếu trời đổ mưa to như thế, tại sao không có cánh hoa nào rơi xuống hết. Trong lòng cô nghi ngờ, cho nên vươn tay chạm vào cành cây, không ngờ tất cả đều là cây giả.

Cuối cùng cô cũng rung động rồi, mặc dù cô không đoán ra được Trình Mộc Trì đang nghĩ gì, nhưng mô phỏng lại nhiều cây như vậy, quả thật làm cho người khác tức cười.

Trình Mộc Hàng vẫn có chút khó hiểu, thì nghe thấy tiếng nói kiên quyết của cô gái. “Anh Mộc Hàng, anh đưa tôi đến biệt thự đi.”

“Ừ, em lên xe đi.”

Cùng lúc đó, ở trong phòng khách của biệt thự, Trình Mộc Trì đang nằm ở trên sàn nhà, một tay che trán, trên sợi tóc còn dính một chút nước, chiếc áo sơ mi trắng mặt trên người vẫn còn ướt sũng chưa hong khô. Anh cau mày lại, vẻ mặt có hơi đau khổ.

Nhắm chặt đôi mắt lại, lông mi vẫn còn run rẩy, lại là con ác mộng kia, để cho anh đắm chìm vào trong giấc mộng đen tối không bờ bến.

Xung quanh đều là cây cối sum sê, đen đến kỳ lạ, che mất ánh sáng tự nhiên, cho nên không thể thấy bất cứ thứ gì.

Một đứa bé chạy đến, bước chân lao đảo, thỉnh thoảng còn bị đá cắt vào chân, mỗi một lần, cậu bé đều ngã xuống rồi đứng dậy, rồi lại chạy tiếp.

Xuyên qua cánh rừng đen tối to lớn, cuối cùng cũng thoát khỏi nơi nguy hiểm, cậu bé thở hồng hộc, nằm ở trên bãi cỏ, cả người ướt đầm mồ hôi.

Trong đôi mắt đều là nỗi sợ hãi, bóng cậu được ánh trăng trên trời phản chiếu, cậu bé hoảng sợ bật người dậy, ánh trăng đó màu đỏ, đỏ đến chói mắt, yêu kiều lộng lẫy, giống như con dã thú đang thương thức máu tươi.

Cậu bé sợ hãi lùi ra phía sau, bên tai vẫn còn vang vọng lời nói của mẹ.

“Dã Kiều, con hãy chạy đi, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được quay về, phải rời khỏi nơi nguy hiểm này.”

“Mẹ à, con không đi đâu.” Lúc đó Bạch Dã Kiều chỉ là một đứa bé mấy tuổi, không thể biết mình phải kế thừa trách nhiệm gì của hậu nhân nhà họ Bạch.

“Con cứ mặc kệ mẹ, mẹ không sao hết, còn không đi nữa thì con quái thú đó sẽ đuổi đến đây, không lẽ con muốn trở thành bữa ăn của quái thú sao?” Bạch Linh đẩy con mình ra, trên gương mặt nghiêm túc nở một nụ cười an ủi. “Dã Kiều, con là hy vọng cuối cùng của nhà họ Bạch, con đi đi, mẹ vẫn có cô dì Dạ Cơ giúp sức, chúng ta sẽ an toàn quay trở về gặp con.”

Bạch Dã Kiều nén tiếng khóc nghẹn, đứng dậy, lau nước mắt, sau đó chạy trốn theo những gì mẹ chỉ dẫn.

Cậu bé vẫn cứ bật lò tai mình lại, tiếng gào thét to lớn của con quái thú đó rất đáng sợ, cậu bé tin rằng chỉ cần mẹ và dì Dạ Cơ giúp sức nhau nhất định có

thể tiêu diệt nó. Ôm ấp niềm hy vọng này, Bạch Dã Kiều chỉ có thể chạy bán mạng, cho dù phía trước đang có chuyện gì chờ cậu.

Mùi tanh của máu tràn ngập khắp bầu trời đêm, Bạch Dã Kiều quỳ gối bên hồ, không cho những hình ảnh luân quần đáng sợ trong đầu đó hiện lên lần nữa, vì thế tát nước lên mặt, để cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng, tại sao ngay cả nước hồ cũng trở thành màu đỏ chứ? Cậu bé kinh ngạc ngồi xỏm xuống đáy, cả người rùng mình, run rẩy, đôi mắt đột nhiên trắng bệch. Một đám quạ đen bay ngang qua, cậu bé ôm đầu ngồi xỏm trên đáy, tiếng thét chói tai phá vỡ sự yên tĩnh trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Lên Cơn Sốt

Dịch: Thanh Dạ Những hình ảnh máu me như vậy, cứ nằm trong đầu của Trình Mộc Trì, bám rễ rất sâu, không cách nào thoát khỏi nó. Con ác mộng cứ quần lay anh, làm cho anh nằm cuộn tròn như con mèo trên mặt đất, cả người run rẩy, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, về mặt vô cùng đau khổ.

Ở bên ngoài cửa, Lam Tiểu Doanh mở cửa ra, thò đầu vào xem xét, rồi mỉm cười với Trình Mộc Hàng: “Cửa không khóa, tôi vào một mình được rồi.”

Dáng vẻ trốn tránh đáng yêu đó, giống y như một kẻ trộm, làm cho Trình Mộc Hàng phải bật cười, nhìn cô đi vào trong nhà.

Cởi giày cao gót ra, Lam Tiểu Doanh kiễng mũi chân lên, bước đi nhẹ nhàng đến phòng khách.

Khi cô vừa bước vào phòng khách, về mặt trở nên hốt hoảng, quăng giày qua một bên, chạy đến bên cạnh Trình Mộc Trì, lật người anh lại. “Này? Anh làm sao vậy? Anh có chỗ nào không khỏe sao?”

Trình Mộc Trì bị lay vãi cái bỗng mở mắt ta, đôi ngươi mờ mịt không ánh sáng, mà trong phút chốc lại hiện lên sự nham hiểm, tay nắm chặt cánh tay của cô gái, trở mình đè lên người cô.

“Anh, anh muốn làm gì hả?” Lam Tiểu Doanh lấp bắp, người đàn ông đang nằm trên người mình trong phút chốc đã mất đi lý trí, cười không thành tiếng mà nhìn Lam Tiểu Doanh.

Anh cúi người, lè lưỡi ra, liếm lên cổ của cô gái, cả người cô lạnh run vì hoảng sợ. “Trình Mộc Trì, anh, anh đừng làm bậy nha.”

Mà hiển nhiên, Trình Mộc Trì chẳng nghe thấy cô nói gì, hành động tiếp theo của anh càng làm Lam Tiểu Doanh kinh hoàng hơn.

“A.....”

Nghe tiếng cô gái kêu thảm thiết, Trình Mộc Hàng xông thẳng vào, mà thú thật thì anh ta đã muốn vào đây từ lâu rồi, nếu không phải thằng con roi này luôn cẩn thận không hề có chút sơ hở nào, thì anh ta đã tìm được đầu mối từ lâu.

“Tiểu Doanh, em ba, em buông cô ấy ra.”

Nhìn kỹ lại, Trình Mộc Trì đã cắn vào cổ Lam Tiểu Doanh một cái, nhìn giống y như quỷ hút máu.

Trình Mộc Hàng kéo anh đứng dậy, quật một cái liềm ném anh ra ngoài, anh ta mới đỡ Lam Tiểu Doanh, nói: “Em không sao chứ? Sao em ba lại thành vậy chứ?”

Lam Tiểu Doanh bất chấp vết thương trên người mình, cũng không thêm để ý đến sự nghi ngờ của anh ta, cô chạy thẳng đến nâng người đang nằm ở dưới đất, quay đầu trừng mắt với Trình Mộc Hàng, nói: “Anh làm anh ấy bị thương thì sao, mau giúp tôi đưa anh ấy về phòng đi.”

Trình Mộc Hàng ngăn người một lát, trong lòng dù bực bội, nhưng vẫn giúp cô, hai người cùng dìu anh về phòng.

“Trình Mộc Trì, Trình Mộc Trì, trời ạ, sao lại trở nên như vậy chứ.” Lam Tiểu Doanh sốt ruột, cô đưa tay ra sờ, người anh rất nóng. “Anh Mộc Hàng, anh đến tú lạnh lấy đá đến đây giúp tôi đi, anh ấy lên cơn sốt rồi.”

“Ừ.....” Về phần anh ta, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để anh ta ở lại căn biệt thự này mà không bị ai ngăn cản, tiện thể làm luôn một việc mà anh ta vẫn luôn muốn làm.

Còn Lam Tiểu Doanh ở lại giúp Trình Mộc Trì thay quần áo, nhìn thấy anh đau đớn, trong lòng cô rất khó chịu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy.

Đưa tay sờ vết thương trên cổ, lòng mày cô hơi cau lại: “Anh nha, anh đâu phải chó đâu, sao gặp người là cắn rồi, coi như em xui xẻo, nếu là người khác không chừng họ đã xem anh là thằng điên rồi đó.”

Cô nói thầm, động tác tay lại rất dịu dàng, cô lấy nước từ trong nhà vệ sinh ra, rồi lấy khăn lông lau mồ hôi cho anh, mỗi một động tác đều rất cẩn thận.

Lúc Trình Mộc Hàng quay trở lại, vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ trong chốc lát liền mỉm cười rồi đi vào. “Đá đến rồi nè.”

“Tôi làm phiền anh rồi, tôi còn cần thuốc hạ sốt nữa, nếu tình trạng chuyển biến xấu, có lẽ phải đưa anh ấy đến bệnh viện.”

“Có cần tôi lấy giúp không?” Anh ta mỉm cười hỏi cô.

“Không cần đâu, thuốc ở ngay trong phòng tôi đó thôi.” Lam Tiểu Doanh nói xong, liền chạy đi lấy ngay.

Vào lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai anh em.

Trình Mộc Hàng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bằng nửa con mắt, rồi nở nụ cười lạnh lẽo, nhìn từ trên xuống dưới với dáng vẻ kiêu ngạo: trong trạng thái không chút đề phòng như thế này, muốn giết một người còn dễ dàng hơn giết một con kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh Phải Chịu Trách Nhiệm Với Em Đó

Dịch: Thanh Dạ

“Cậu Hàng, cậu định làm gì?” Đúng ngay lúc quan trọng thì tiếng của Hắc vang lên từ phía sau, bình tĩnh và không có chút tình cảm nào.

Trình Mộc Hàng bình tĩnh kéo nhẹ chăn lên, quay đầu lại, mỉm cười. “Không phải anh đã thấy rồi sao?”

Hắc Vân im lặng, đi ngang qua người anh ta, rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt ở đầu giường, khoanh hai tay lại, giống như đang ngồi bảo vệ.

Trong ánh mắt mất đi sự lạnh lẽo, Trình Mộc Hàng nở một nụ cười ôn hòa, nói: “Anh chăm sóc em ba đi, tôi đi trước đây.”

Đi ra khỏi phòng, Lam Tiểu Doanh đung mắt với anh ta, cô nói: “Cậu Hàng? Anh tính đi sao?”

“Ừ, bên công ty xảy ra chút chuyện, phải quay về xử lý, chúng ta liên lạc sau nhé.”

“Được rồi, anh nhớ đi đường cẩn thận, tôi không tiễn nhé.” Cô vẫy tay chào rồi vội vã chạy vào phòng.

Thoáng nhìn thấy nét mặt không chút biểu cảm của Hắc Vân ở đây, giống y như một pho tượng, Lam Tiểu Doanh cảm thấy hơi lạ, nhưng cô chỉ chào hỏi anh một tiếng, rồi ngồi xuống mép giường.

“Hắc Vân này, anh giúp tôi đỡ anh ấy dậy đi.” Giọng điệu nghe vào y như giọng ra lệnh của nữ chủ nhân.

Hắc Vân cũng không ậm ờ gì, mà hành động luôn, thông thả đỡ Trình Mộc Trì dậy.

Lam Tiểu Doanh đưa thuốc hạ sốt vào miệng của người đàn ông đang lên cơn sốt, rồi đút nước để anh nuốt xuống. Sau khi xong việc, lại đỡ anh nằm xuống.

“Hắc Vân này, anh theo Trình Mộc Trì bao lâu rồi? Chắc cũng khá lâu rồi nhỉ, sao anh ấy lại thành vậy chứ? Lúc nãy suýt chút nữa anh ấy cắn chết tôi rồi đó, đáng sợ thật.”

Ánh mắt Hắc Vân âm trầm, nhìn người đang nằm trên giường, rồi mới thông dong trả lời. “Cậu Trình bệnh rồi, căn bệnh này thỉnh thoảng mới tái phát, lúc phát bệnh thì chẳng nhận ra ai.”

Lòng Lam Tiểu Doanh nhói lại, không thể tin được mà mở to cái miệng nhỏ nhắn của mình. “Không nhận ra ai sao? Có cần nặng đến vậy không? Vậy, vậy chẳng phải tôi cũng gặp nguy hiểm sao?”

Nhớ tới cảnh tượng lúc đó, ực ực, vẫn còn chút sợ hãi đó, vài năm không gặp, tên này lại mắc bệnh quái lạ. Nhớ lại, cô nghĩ đến, không biết có phải vì nguyên nhân đó, nên anh mới giả vờ không nhìn nhận mình không?

“Ngoài cô ra, không có ai có thể khống chế được bệnh của cậu ấy.” Có một số việc không thể nói rõ, cho dù có nói ra cũng không ai tin.

“Tôi hiểu rồi, vậy đây chính là lý do tổng giám đốc Trình mới bảo tôi ở bên cạnh bảo vệ anh ấy, chiếc vòng ngọc của tôi có thể khống chế tất cả ma quỷ, mà trên người Trình Mộc Trì lại có sức hấp dẫn kỳ lạ với ma quỷ. Hí, cho nên cũng có thể nói anh ấy không thể bỏ rơi tôi được rồi?”

Nhìn thấy cô gái nở nụ cười nịnh nọt, nụ cười đó làm Hắc Vân lạnh sống lưng, đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô rất..... giả xảo.

Đề nén cảm giác khoái chí trong lòng, Lam Tiểu Doanh tỏ vẻ ngượng ngùng. “Hắc Vân, anh ra ngoài được rồi, tôi ở đây chăm sóc cậu Trình là được.”

Hắc Vân chần chờ, cuộc đời này của anh ta chỉ nghe lời Trình Mộc Trì, không ngờ cô gái này vừa đến thì có thể hô hào với mình như thế.

“Sao thế? Anh cần tôi mời anh đi sao?”

Nhìn người đang nằm trên giường, Hắc Vân nhẹ nhàng cất bước đi.

Sau khi cửa đóng lại, Lam Tiểu Doanh quay trở về giường, lấy băng keo cá nhân, dán vào miệng vết thương, ầy, đau quá đi.

Cô không quên trừng mắt nhìn người gây chuyện, vẻ mặt giống như đợi anh tỉnh lại cô sẽ tính sổ với anh.

Miệng thì nói không tha, nhưng động tác tay lại vô cùng quan tâm săn sóc, sờ trán người đàn ông, lần lượt thay đá chườm cho anh.

Ngồi chăm sóc một lúc, người cô cũng thấm mệt, cho nên cô lật chăn lên, nằm bên cạnh Trình Mộc Trì, hít lấy mùi thơm quen thuộc từ cơ thể anh, mỗi nụ cười mãn nguyện.

Giấc ngủ này, không biết kéo đến lúc nào, cho đến khi mặt trời ngả về phía tây, mặt trăng lẳng lặng hiện lên bên cửa sổ.

Trình Mộc Trì tỉnh giấc, anh nhận ra bên hông mình có thêm một cánh tay mềm mại, lông mày của anh bất chợt cau lại, đã vậy đập vào tầm mắt còn là cảnh hai người ngủ sấp vào nhau không chừa một centimet nào. Giương mắt anh bỗng chốc đỏ ửng lên, cô gái này thật là!

Cô xoay người trong không gian nhỏ hẹp, làm cho Trình Mộc Trì bối rối, đúng là ngay cả việc lựa chọn quần áo cô cũng để lộ ra bản chất ngốc nghếch của mình.

Nghe thấy tiếng động, cô gái đang ngủ trên giường mở đôi mắt kèm nhèm lên, nhìn bộ quần áo lộn xộn của người đàn ông, rồi nở nụ cười giễu, giọng trách mắng. “Những gì cần thấy, anh đều thấy sạch sẽ hết rồi, haiz, sự trong sạch của người ta đi tong rồi. Em không biết đâu, anh phải chịu trách nhiệm với em đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cô Còn Lòng Tự Trọng Không?

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi nhàn rồi nói những lời đó, Lam Tiểu Doanh quán chân, để lộ ra đôi chân xinh đẹp, hai đôi chân chạm đất rồi đi đến gần Trình Mộc Trì. “Cậu Trình này, cậu cũng phải nói gì đi chứ.”

Dáng vẻ ông ọ lại đáng thương, thêm vào đó là giọng nói mềm mỏng yếu đuối kia, đủ để làm cho trái tim của người đàn ông sôi sục. Người ta thường nói, phụ nữ theo đuổi đàn ông rất dễ dàng, vậy thì cứ dứt khoát ăn sạch sành sanh anh ta rồi bắt anh ta chịu trách nhiệm, chẳng phải càng dễ sao?

Mặt của cậu Trình càng ngày càng khó coi, thậm chí còn chán ghét cái vuốt ve của cô gái. “Cô còn lòng tự trọng không hả?”

“Tự trọng à? Có thì có đó, nhưng, em rất buồn bực, mỗi lần đối mặt với anh, thì lòng tự trọng chẳng có ích gì.” Giọng nói của cô đầy thương xót và nuối tiếc.

Trên cổ Trình Mộc Trì nổi đầy gân xanh, anh thừa nhận, Lam Tiểu Doanh là người có thể chạm đến sự chịu đựng cuối cùng của anh. “Tôi không phải Bạch Dã Kiêu, cô làm vậy cũng vô dụng.”

Tiếng gầm trầm thấp, người đàn ông quay lưng đi, anh vẫn còn nhớ những chuyện trước khi hôn mê, bởi vì cơn ác mộng đáng chết kia, anh lại phát bệnh nữa rồi.

“Cậu Trình à.....” Lam Tiểu Doanh đuổi theo, nhưng chân quá dài, cho nên cô vấp phải, cả người đổ về trước, đụng trúng lưng anh.

Cô vấp phải chần nện ngã, ngay lúc đó cô dán vào người đàn ông gần trong gan tấc, tấm lưng mềm mại kia, chạm vào thích vô cùng, ấm ấm, mềm mềm,

giống như bông gòn vậy, còn có mùi thơm nữa.

Trình Mộc Trì dừng bước, hai người trong phút chốc tiếp xúc thân mật như vậy làm cho người anh căng cứng, thậm chí không biết phải làm sao.

Lúc này cậu Trình buồn rầu, giờ mà nói với cô những lễ nghi tự trong gì đó, thì chỉ dư thừa, cô gái này một khi quyết định chuyện gì, cho dù phải dùng thủ đoạn không ngay thẳng, cô cũng phải làm cho bằng được.

“Cô buông tay được chưa?” Đề nén bức bối trong lòng, anh liếc mắt nhìn người ở phía sau mình, ánh mắt vô tình nhìn thấy miếng băng keo cá nhân trên cổ tay của cô, đó là... vết anh cắn sao?

Lam Tiểu Doanh ngoan ngoãn buông tay, cô hiểu rõ người đàn ông này, nếu bị ép quá thì sẽ phản tác dụng, dừng ở đây thôi. “Cậu Trình à, em chỉ muốn nhắc anh, anh mặc áo... ngược rồi kia.”

Nhìn cười, cô nhàn nhã ngồi xổm xuống, cầm góc ở dưới đất của cái chăn mình đang quấn lên, nghĩ cũng biết, mặt người đàn ông đang đứng trước mặt đang đỏ ửng, ha ha, chỉ nghĩ như vậy thôi mà tâm trạng tự nhiên tốt đến khó tả.

Trình Mộc Trì nắm chặt tay lại, hai má đỏ ửng lên vì xấu hổ, anh lao đảo đi ra ngoài, buộc mình phải bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng. “Phòng này là của tôi, người nên đi là cô.”

Lam Tiểu Doanh phẩy tay nhẹ. “Được rồi. Sau khi mặc quần áo xong em sẽ đi.”

Cuối cùng, cô gái kiêu ngạo kia bật cười, tiếng cười giòn giã như tiếng chuông ngân.

Ra khỏi phòng, Hắc Vân đứng chờ bên ngoài, nhìn về ngõ vực, biết cậu Trình nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy được một gương mặt khác của cậu ấy.

Trình Mộc Trì trừng mắt, Hắc Vân lúc này mới tỉnh lại, nói bằng giọng cung kính: “Cậu Trình à, lúc này cậu Hàng có đến đây.”

“Ha, anh ta cho rằng mình vào đây trót lọt mà không bị theo dõi sao?” Người đàn ông ở trước mặt ngay lập tức tỏ thái độ lạnh lùng như trước.

Hắc Vân vội vã đi theo sau, dừng lại nói: “Ý cậu Trình là sao?”

“Nếu anh ta tò mò như vậy, vậy thì để anh ta biết rõ đi.” Mà tất nhiên, chuyện Trình Mộc Hàng vào biệt thự của anh, anh nắm trong lòng bàn tay.

“Cậu Trình à, tôi đã phát hiện tung tích của yêu nữ, bây giờ cô ta đang ở thành phố C. Lúc tìm kiếm yêu nữ, tôi phát hiện ra tung tích của con quỷ.” Hắc Vân đôi mắt, báo cáo tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây.

“Ồ? Quỷ ảnh xuất hiện rồi à, vậy chúng ta đã bị nó chú ý, không thể lần tránh nữa rồi.” Im lặng một lúc, Trình Mộc Trì hỏi: “Bên ông già có hành động gì không?”

“Nghe nói, con quỷ đang nhắm vào Kinh Phong.”

“Ừm, chúng ta cứ án binh bất động đi.” Lấy bất biến ứng vạn biến, đây mới là hành động sáng suốt.

Hai người có cùng suy nghĩ, Hắc Vân cũng không phải kẻ vô dụng, đương nhiên sẽ tìm cách truy tìm tung tích của con quỷ.

Cùng lúc đó, tại nhà họ Trình.

Bên trong căn phòng bí mật đen tối, có một tấm gương phát ra ánh sáng mờ nhạt, ánh sáng đó không thể tụ lại một chỗ, mà cũng không thể chiếu sáng cả căn phòng, làm cho không gian càng trở nên nhỏ hẹp.

Trình Tuyên nhìn vào tấm gương ở trước mặt, vẻ mặt nghiêm nghị. “Người khác phát hiện ra rồi sao?”

Ở phía sau, Kinh Phong vuốt cằm. “Không có ai, xin hãy yên tâm...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kính Thiên Cơ

Dịch: Thanh Dạ

Nhìn vào gương thêm một lần nữa, rồi Trình Tuyền quay đầu cất bước đi, sẵn tiện tay khoá luôn cửa căn phòng bí mật. Quay trở phòng làm việc, ông ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, trong chớp mắt đã quay trở lại dáng vẻ hiền hoà dễ gần.

“Kính Phong này, nhưng năm gần đây anh đã tốn không ít công sức đi điều tra kỹ càng, cuối cùng cũng tìm được kính thiên cơ rồi.”

Kính thiên cơ, còn có tên là kính Côn Lôn. Vật này thuộc quyền sở hữu của Tây Vương Mẫu trên núi Côn Lôn, có thể nhìn thấu thiên cơ, am hiểu kim cổ, còn có sức mạnh đi xuyên qua thời không. Trong một lần tham gia hội bàn đào, kính thần bị trộm mất, cho đến hôm nay vẫn không biết đã rơi xuống nơi nào.

Hiển nhiên, điều này dựa vào cách nói của mười loại đại thần khí cổ, không có căn cứ. Nhưng trên thế giới rộng lớn này có rất nhiều điều kỳ lạ, sau khi Trình Tuyền quen biết Bạch Linh mới thấu hiểu điều này một cách sâu sắc, cái thế giới bát đại tinh thâm này không phải những kẻ phàm phu tục tử như chúng ta có thể hiểu được. Mà trên thế giới này quả thật có sự tồn tại của loại kính thần này, có sức mạnh đi xuyên qua thời không, giống như sức mạnh của cái vòng hồng ngọc vậy, đều được tổ tiên nhà họ Bạch thu phục. Điều khác nhau đó là, kính thiên văn đã được nhà họ Bạch phong ấn từ rất xa xưa rồi, mục đích là muốn ngăn chặn con cháu đời sau có lòng dạ không đoan chính, muốn mượn kính thiên cơ đoán biết vận mệnh, điều này chắc chắn sẽ gây hỗn loạn trời đất.

Trình Tuyền bỏ thời gian công sức đào tạo Kinh Phong và Hắc Vân, chính vì tìm kiếm chiếc kính thiên cơ này. Nếu không phải năm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn tới hai anh em bất hoà, bằng không hai người hợp sức tìm kiếm thì đã không mất nhiều thời gian như vậy. Cũng may trời không phụ lòng người, sau hai mươi năm cuối cùng cũng tìm được cái kính thiên cơ này, nếu hồng ngọc sống lại nữa, vậy ngày đó cũng gần đến rồi.

Lông mi của Kinh Phong rủ xuống, mái tóc che đi nửa con mắt, anh ta nói bằng giọng áy náy: “Do năng lực của tôi có hạn.”

Lời nói của anh ta rất rõ ràng, nếu như có thể mạnh thêm chút nữa, có lẽ đã tìm được kính thiên cơ sớm hơn.

Trình Tuyền cười ha ha, vẫy tay tỏ ý không sao, hiện tại chưa phải thời cơ chín mùi, không muộn không muộn mà.

“Đúng rồi, lần trước hành động tôi phát hiện ra tung tích của bọn quý, hình như nó nhìn tôi chòng chọc đó.” Mặc dù thoát khỏi con quỷ đó, nhưng Kinh Phong cảm thấy phải báo cáo lại chuyện này.

Quả nhiên, sắc mặt của Trình Tuyền thay đổi, nói: “Quý ảnh là tổ chức tà ma, đối địch với lại bộ tộc trừ quỷ của nhà họ Bạch, lần này xuất hiện ở khắp nơi, sợ rằng sẽ dấy lên một cơn gió tanh mưa máu đây.” Ông nghĩ ngợi một hồi, rồi nói: “Bây giờ chỉ còn cách cố gắng liên lạc với con cháu đời sau của nhà họ Dạ, không chừng có thể hoà nhau một ván, đừng để cho bọn quý ảnh ra tay trước.”

“Hành tung của con cháu nhà họ Dạ vẫn luôn bí ẩn, có lẽ ngay cả bọn quý cũng không cách nào tra ra được.” Lời nói của Kinh Phong là thật, nhưng anh ta vẫn nói: “Tôi sẽ cố gắng tìm bọn họ.”

“Ừm, đúng rồi, bên Mộc Tri gần đây có gì tiến triển không?” Ông vừa nghĩ đến cô bé thú vị kia, trên gương mặt Trình Tuyền đầy áp nộ cười.

“Cậu Trình gặp phải rắc rối rồi.” Kinh Phong chỉ nói băng quơ, dù sao từ khi đưa Lam Tiểu Doanh đến núi Bạch Vân, anh ta cũng không đến đó nữa.

“Ha ha, đúng là gặp phải rắc rối rồi.” Trình Tuyền mỉm cười không khép miệng, nói: “Thỉnh thoảng để nó nếm thử mùi vị giấm phải đinh là như thế nào cũng là chuyện tốt đó.”

Tiếng gõ cửa cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người, Đồng Như mở cửa khi chưa có sự đồng ý của người bên trong, nói: “Trong này có chuyện gì vui về vậy? Ở bên ngoài em nghe thấy tiếng cười nữa đó.”

Kính Phong biết phận lui xuống, Trình Tuyền mỉm cười với người phụ nữ đang chậm rãi bước vào, nói: “Không có chuyện gì cả, ăn bữa tối được chưa vậy?”

“Em thấy anh lâu vậy mà không xuống nên mới lên đây xem thử đó.” Đồng Như thân thiết nâng nâng cánh tay của ông lên, nép vào trong như một chú chim nhỏ.

“Ha ha, chẳng phải anh cũng tính xuống dưới rồi sao? Đúng rồi, sắp đến sinh nhật em rồi, lần này anh sẽ bù đắp tiệc nuôi lần trước cho em, cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ ở lại bữa tiệc cùng em.”

“Tuyền, là chính anh nói đó nha.” Đồng Như vui vẻ giống như một đứa trẻ, nhớ lại sinh nhật năm ngoái, Trình Tuyền vì đứa con trai của kẻ thứ ba kia mà nửa chừng rời khỏi buổi tiệc, cứ nghĩ đến là tức ối là tức.

“Đúng vậy, anh sẽ không nuốt lời, muốn làm lớn bao nhiêu thì làm lớn bấy nhiêu, anh không có ý kiến đâu.”

Phụ nữ dù sao vẫn luôn thích sĩ diện mà, nhất là người được gả vào gia đình giàu có như Đồng Như, càng hy vọng người khác thấy được niềm hạnh phúc và sự giàu có của mình, mà mượn các bữa tiệc này, có một số việc cũng đến lúc tiến hành rồi.

Chương 48: Kém Tôi Một Chút

Dịch: Thanh Dạ

Lại thêm một ngày mặt trời toả sáng, từ sau khi xảy ra chuyện đó, mối quan hệ giữa Lam Tiểu Doanh và Trình Mộc Tri dường như lại quay trở về vạch xuất phát, bình yên đến kỳ lạ. Cuộc sống sinh hoạt diễn ra bình thường, mỗi ngày cô đều theo anh đến tập đoàn nhà họ Trình làm việc, cho dù chỉ làm một bình hoa đi nữa, Lam Tiểu Doanh vẫn vui vẻ như thường. Hơn nữa, cô nhận ra trên người Trình Mộc Tri có một loại phẩm chất đặc biệt mà Bạch Dã Kiều không có.

Bạch Dã Kiều của ngày trước chỉ sống trong thế giới của mình, anh chẳng quan tâm gì đến thế giới bên ngoài, có chút không giống người bình thường, anh thích một cuộc sống giản dị, cho dù cuộc sống đó bình thản đến kỳ lạ. Còn cậu Trình của hiện tại, trong công việc hay quan hệ qua lại giữa người với người, cho dù cái tính thích làm theo ý mình vẫn không đổi, nhưng có thể ứng xử một cách điều luyện rồi, cả người toát ra một sức hấp dẫn và vẻ chính chắn của một người đàn ông trưởng thành. Chính vì điểm này, anh càng làm cho Lam Tiểu Doanh say mê hơn lúc trước.

Kết thúc cuộc họp, Trình Mộc Tri quay đầu nhìn cô đang trong trạng thái mê trai, đôi mày hơi cau lại, không cần nghĩ cũng biết, cô gái này trong lúc bọn họ mở cuộc họp, còn có thời gian rảnh rỗi có những suy nghĩ bậy bạ về anh đây mà.

Ánh mắt khinh thường của cô thư ký tựa như mũi dao nhọn vậy, phụ nữ vốn nhạy cảm mà, cô ta có thể nhận ra Trình Mộc Tri đối với Lam Tiểu Doanh có một loại tình cảm đặc biệt, nhưng cô ta không thể nào hiểu rõ, một cô gái bình thường như thế này ra ngoài đường quơ tay có thể vớ được một mớ, dựa vào cái gì mà cô ta được làm thư ký bên người cậu Trình chứ?

Nhận được đủ loại ngưỡng mộ ghen tức của đồng nghiệp cùng giới, Lam Tiểu Doanh thân nhiên xếp họp đồng và một số tài liệu chung với nhau, nở nụ cười, nói: “Cậu Trình à, cậu muốn ăn trưa ở nơi nào vậy?”

Đi lướt qua cô gái, Trình Mộc Tri không trả lời, cô thư ký bèn nở nụ cười mỉa mai.

Lam Tiểu Doanh đuổi theo ở phía sau, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn chăm chăm người phụ nữ đang vui sướng khi người khác gặp họa kia, người phụ nữ này ăn không được nho thì nói nho chua đây mà.

Giống như mấy ngày trước, Trình Mộc Tri không ở lại nhà ăn của công ty ăn trưa, mà đi đến Vọng Tương viên, Lam Tiểu Doanh cũng chẳng có ý kiến gì, dù sao theo Trình Mộc Tri ăn đồ ngon uống rượu cay tốt biết bao nhiêu. Nhưng, cô nhận ra, bà chủ Vương Tương của Vọng Tương viên xum xoe quá mức rồi, dám có ý định nhúng chàm người đàn ông của cô, hừ, không có cửa đâu.

Nhìn gương mặt đề phòng của Lam Tiểu Doanh, Vương Tương đứng đối diện có chút buồn cười, đôi môi đỏ thắm nhếch nhẹ, trên người cô ta chỉ mặc một bộ sườn xám màu đỏ, nhấn ở phần thắt lưng càng tăng thêm vẻ tinh tế cho cái eo thon thả của cô ta, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra đây là một người phụ nữ từng kết hôn và sinh con.

“Cậu Trình à, những món ngày hôm nay đều do tôi thức cả đêm nghiên cứu ra đó, món thanh đạm có thêm vào mùi hương của hoa nữa, món này rất thích hợp với thời tiết hiện nay, cậu Hằng nếm thử xem.”

Nhìn những món ăn đầy màu sắc tươi ngon ở trên bàn, Lam Tiểu Doanh giành ăn thử trước, tiện đà lẩm bẩm tự nói: “Mùi vị không tệ, nhưng so với những món tôi nấu, còn kém một chút đó.”

Trình Mộc Tri hàng nhếch đôi lông mày, cô vẫn còn giữa thái độ thù địch với Vương Tương, nên nói cô gái này ấu trĩ hay thế nào nhỉ? Anh vừa nghĩ đến việc cô chủ động gây hấn với Vương Tương, thì trong cảm cảm thấy thật buồn cười, thậm chí còn có ý nghĩ xấu xa muốn xem cô đánh bại kẻ địch như thế nào.

“Ồ? Xem ra cô Lam đây cũng là người trong nghề rồi, không biết tôi và cậu Hằng có vinh hạnh được nếm thử tài nghệ của cô không?” Trong ánh mắt của Vương Tương tràn ngập nét cười, một người phụ nữ chính chắn khi tỏ thái độ, có phong độ và trình độ hoàn toàn khác, không thể nhìn ra một chút thái độ thù địch và cười nhạo tìm ẩn trong đó.

Trong lòng Lam Tiểu Doanh vang lên tiếng lộp độp, cô chuyển hướng sang Trình Mộc Tri, cầu xin anh bằng ánh mắt đáng thương.

Nhưng, Trình Mộc Tri lại nở một nụ cười lảng lơ, nói bằng giọng quái gở trên người: “Tôi cũng rất mong chờ nha.”

Ss! Giới lắm Trình Mộc Tri, muốn xem cô diễn trò chứ gì? Lam Tiểu Doanh nở nụ cười ngọt ngào, lời nói thốt ra từ kẽ răng: “Được thôi, cho tôi mượn phòng bếp một chút nha.”

Vương Tương làm động tác tay, có người phục vụ bước ra dẫn đường.

“Cậu Hằng à, không ngờ cậu cũng có thú vui này đó, cố ý làm khó cô ấy à.” Vương Tương mỉm cười.

Trình Mộc Hằng thích thú nhìn bóng dáng xa dần của Lam Tiểu Doanh, nở một nụ cười vui vẻ một cách kỳ lạ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tôi Rất Bối Rối

Dịch: Thanh Dạ

Phòng bếp của Vương Tương viên không phải lớn theo kiểu bình thường, đi xuyên qua cửa tròn hình mặt trăng kính điển, hoa văn trên cửa được thiết kết theo kiểu Trung Quốc, nhưng không rườm rà, trên cửa sổ treo một màn trúc đơn giản, tủ chén đều sử dụng đồ gỗ, tổng thể mang lại một cảm giác vô cùng đặc sắc, làm toả sáng phong cách nhà hàng kiểu Trung Quốc.

Sau khi phục vụ dẫn Lam Tiểu Doanh vào nhà bếp, chỉ nói vắn tắt một câu, nguyên liệu ở đây đều có thể dùng.

Nhưng, Lam Tiểu Doanh buồn rầu, Vương Tương dù sao cũng là bà chủ nhà hàng, tay nghề hạng nhất rồi, cô đang ghen tuông vợ vẫn gì đây hả trời? Dám liều mạng nhận lời người ta.

Nhìn các loại nguyên liệu khác nhau ở trên kệ bếp, cô nhũn chặt lông mày lại, rốt cuộc nên nấu món gì đây?

Do dự một hồi, cô mở nồi cơm điện ra xem, bên trong còn không ít cơm, hơn nữa còn thơm ngào ngạt. Nhìn lại những nguyên liệu muôn màu muôn vẻ ở trên kệ bếp, Lam Tiểu Doanh lựa chọn vài món trong đó, sau đó bắt tay vào làm.

Trong một căn phòng có cửa sổ sát bên, cửa tròn hình mặt trăng cũng được trang trí hoạ tiết như vậy, xung quanh còn bày biện những chậu hoa đào, mà ở trên bàn ăn được đặt ở giữa, Vương Tương nhã nhặn châm rượu thay Trình Mộc Tri, trên gương mặt nở nụ cười dịu dàng.

Lúc này, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai lật đặt xông vào, tránh né sự chú ý của những người ở đây, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế lớn thờ hi hụt.

Con mắt của Trình Mộc Tri khẽ nhếch lên, nhìn thấy người đàn ông kia uống ừng ực trà ở trong ly, anh nói băng quơ: “Trốn đám chó săn trốn tới Vương Tương viên à? Cũng hay nhỉ, tiện thể làm cho chỗ này nổi tiếng thêm.”

Người đàn ông kia lau miệng thật nhã nhặn, sau đó cời mũ lưỡi trai xuống, nói: “Anh ba à, anh còn cười em nữa hả, ày, người sợ nổi tiếng heo sợ mập mà. Mặc dù em không nhân tâm từ chối những cô nàng xinh đẹp, nhưng em cũng cần không gian riêng tư mà, không phải sao?”

Trình Mộc An không vừa lòng tố cáo, làm ngôi sao mặc dù tốt thật, nhưng cũng tồi tệ không kém.

Trình Mộc Tri chỉ liếc một cái, không nói gì.

Còn về Vương Tương, không chịu được nhếch môi mỉm cười, nói: “Cậu An phải chú ý hình tượng nha, chỗ này của chúng tôi nhận được không ít sự yên ổn của cậu đâu.”

“Ây da, chị Tương à, chị cũng hòa theo anh ba ăn hiếp em nữa.” Trình Mộc An cau mày, trên gương mặt điển trai hiện đầy vẻ uất ức, nhìn có vẻ rất đáng thương, chẳng khác gì một cô gái trẻ cả. Chiều này lần nào cũng xài, cậu tư nhà họ Trình quả quyết cho rằng già trẻ đều dùng được.

Đang nói đến đây, điện thoại đồ chuông, anh nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, vẻ mặt buồn chán, bấm nút ngắt luôn cuộc gọi.

“Có nhiều món ăn phong phú quá đi, đúng lúc em đang đói.” Trình Mộc An nói xong, bắt tay nếm thử, nói: “Chị Tương à, tay nghề của chị đúng là chẳng còn gì phải nói.”

“Ha, tạm được thôi, tôi rất mong chờ tay nghề của cô Lam đó.” Vương Tương thần nhiên nở nụ cười.

“Lam Tiểu Doanh sao? Ha, cô ấy cũng ở đây à? Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Nghe thấy vậy, cậu tư nhà họ Trình đột nhiên sôi nổi hẳn lên.

Hai người nhìn nhau cười, không ai trả lời câu hỏi của anh cả, càng làm tăng thêm tính tò mò của cậu tư nhà họ Trình.

Ngay lúc này, có một bóng dáng chần chừ đứng ngoài cửa tròn hình mặt trăng, thoáng thả từ tốn, mang theo chút nôm nớp lo sợ, ngón tay bám chặt hoạ tiết trên cửa, ánh mắt dừng lại trên người Trình Mộc An.

“Vi Vi? Sao cậu lại ở đây?” Ở phía sau, tiếng của Lam Tiểu Doanh có hơi lớn, gây ảnh hưởng đến những người ở trong phòng.

Còn Vi Vi, cả người càng run rẩy hơn, có thể nhìn ra cô bị làm cho giật mình, lắp bắp nói: “Tiểu Doanh, mình, mình chỉ là...”

Ở trong phòng, bên trong ánh mắt của Vương Tương loé lên một vẻ khác thường, cô ta định bước về phía trước, thì Trình Mộc An lại chạy nhanh đến trước mặt Vi Vi.

“Không phải tôi nói tôi rất bận sao? Mỗi ngày đóng một đồng quảng cáo, cô không có chuyện thì đừng tìm tôi, làm như vậy tôi sẽ rất bối rối, trước hết cô qua bên kia đợi đi.” Trình Mộc An mặc kệ cảm giác chán ghét, giọng nói vẫn được xem là khách sáo, nói xong quay về phía Lam Tiểu Doanh, nở nụ cười hi hi với cô, nói: “Nghe nói cô xuống bếp à, làm được món gì rồi? Đem lên đây cho tôi thử xem.”

Lam Tiểu Doanh sửng sốt, vẫn chưa kịp hỏi chuyện lúc này là sao vậy, thì cậu tư nhà họ Trình đã dắt cô vào trong phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Gỏi Đem Về

Nhìn thấy Trình Mộc An kéo Lam Tiểu Doanh đi vào, ánh mắt của Vi Vi vô tình liếc nhìn Vương Tương, ánh mắt thay đổi trong phút chốc, rồi cắn môi, anh dám bắt cô đứng ở ngoài này đợi, vậy cô đành ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Nhận ra được vẻ mắt mát của cô gái, trong ánh mắt của Vương Tương có một nỗi buồn gọn sóng, còn chưa kịp làm gì, Trình Mộc An đã kéo Lam Tiểu Doanh đến bên bàn ăn, ngăn cản tầm mắt của Vương Tương.

Lam Tiểu Doanh ghét bỏ đẩy tay anh ra, nói: “Anh sốt sáng làm chi hả?”

Trình Mộc An tỏ vẻ bị tổn thương, ôm ngực tổ cáo, nói: “Thái độ của em đã làm tan nát trái tim yếu ớt của anh rồi, nghe nói em tự mình xuống bếp, anh làm vậy không phải đang cố vũ cho em sao?”

Liếc tên kia một cái, Lam Tiểu Doanh ung dung lấy thức ăn ở trong hộp ra, tiếp đó bày trước mặt Vương Tương, rồi tiện tay mở nắp ra.

Lông mày của Vương Tương khẽ nhíu lên, bên trong chỉ là cơm chiên trứng với cà chua bình thường, về hình thức thì trông cũng không tệ, do đó cô ta cảm thấy lên, ăn thử một miếng.

Lam Tiểu doanh lại bày một cái ở trước mặt Trình Mộc Trì, từ từ mở nắp ra.

Lúc Trình Mộc Trì nhìn thấy món ăn ở trong hộp, vẻ mặt nghiêm lại, con ngươi màu ngọc bích sáng lên nhìn người con gái kia, ánh mắt hơi trùng xuống.

“Cơm trắng với cà chua, anh nói này Lam Tiểu Doanh, em làm cho anh ba anh ăn có quá đơn điệu không vậy? Hơn nữa...” Trình Mộc An làm quá lên ôm bụng cười, cười đến chảy cả nước mắt, nói: “Anh nhìn không ra em đang vẽ hình gì nữa, ha ha, té ra thành tích mỹ thuật của em cũng không tệ.”

Bên trong hộp, đầy đủ những hạt cơm trắng, trên đồng cơm trắng trang trí thêm cà chua màu đỏ, nhìn giống như một bức chân dung, nhưng không nhìn ra được hình gì, hơi ảo ảnh. Khó trách Trình Mộc An xem xong lại cười thành ra như vậy, dù sao người có tiền cũng quen cách xa hoa lộng lẫy rồi, làm gì có chuyện xấu hổ như vậy.

Lam Tiểu Doanh khinh bỉ cậu tư nhà họ Trình, rồi lạnh lùng hừ một cái, nói: “Cậu chủ nhà người ta đã quen ăn som hào hải vị rồi, đương nhiên không coi món của tôi làm ra gì rồi. Cái gọi là thức ăn, chỉ cần làm cho người ăn cảm thấy hạnh phúc là đủ rồi, làm màu mè quá cho ai coi? Nói đi, anh đã làm gì Vi Vi nhà tôi hả?”

Vương Tương bỏ thìa xuống, lau miệng một cách nhả nhặn, nói: “Cô Lam nói không sai, chính bản thân tôi đã mở nhà hàng này bằng niềm tin đó.”

Mặc dù là như vậy, nhưng lý tưởng theo thời gian cũng dần bị thay đổi bởi cuộc sống, làm ăn càng lớn, con người càng trở nên tham lam, thậm chí đã quên đi mục đích ban đầu của mình, lời nói của Lam Tiểu Doanh, giống như đã gọi lên một số hồi ức nào đó của Vương Tương, dường như nghĩ đến điều gì đó, cô ta đột nhiên đứng dậy, nói: “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Lam Tiểu Doanh hiếm khi nhìn thấy Vương Tương thất thường như vậy, nghĩ đến về mặt lúc này, có chút lo lắng, cô nói với Trình Mộc Trì: “Cậu Trình, sao cậu không ném thử hả?”

Trình Mộc Trì lạnh lùng trừng cô một cái, cô gái này chắc chắn đang cố ý đẩy mà, cô quả thực cho rằng anh còn là Bạch Dã Kiều sao?

“Một món ăn xấu xí như vậy, tôi nuốt không trôi.” Tâm trạng muốn xem cô diễn trò lúc này biến mất trong chớp mắt, anh quả thực đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của Lam Tiểu Doanh với bản thân rồi.

“Đau lòng thật đó, thôi kệ, anh muốn ăn thì ăn, không ăn thì đem đồ đi, tôi đi xem Vi Vi đây.” Nói xong, bỏ đi một mạch.

Lạt mềm buộc chặt oi lạt mềm buộc chặt, cô gái này lại đang chơi trò này đây mà, cậu Trình không vui hừ một tiếng, đôi mắt rù xuồng nhìn cái hộp đó, ánh mắt rét lạnh.

Một giây sau, tay của Trình Mộc An mở nhanh hộp ra, đôi đũa kia cũng thuận theo động tác tay của anh gấp món ăn.

“Khụ khụ, khó ăn chết đi được, mặn muốn chết, anh ba à, cũng may anh đã đoán được trước.” Trình Mộc An tôn sùng anh mình giống như nhìn thấy một vì sao cứu tinh vậy.

Trình Mộc Trì trừng mắt nhìn lỗ hồng trong hộp com, không vui nhìn Trình Mộc An bằng nửa con mắt, nói: “Em tự rước lấy phiền phức, thế thì tự giải quyết đi.”

Trình Mộc An biết rõ anh ba đang nói về điều gì, thế nên anh ngoan ngoãn trốn đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình cậu Trình thôi, anh vẫn nhìn chăm chăm cái hộp kia, cuối cùng đóng nắp hộp lại, nhìn xung quanh không có người, lén lút gói gém mang về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ký Ức Chôn Sâu

Trình Mộc Trì mang theo chút bối rối khi xách cái túi đựng cà men, nhìn thấy bên ngoài không có ai nữa, lúc này mới bước nhanh ra ngoài. Anh có chút buồn bực, rõ ràng trong lòng đang chống lại cô gái kia, nhưng trong lòng lại không có cách nào chà đạp đồ do cô ấy làm.

“Này, đứng lại. Mang cái này qua cho tôi.” Đúng lúc nhân viên phục vụ đi ngang qua, anh bèn gọi một cách lạnh lùng. Người nhân viên mỉm cười nặn lấy, cũng không nhiều lời, liền giúp khách đem hộp cà men gói lại, sau đó trả lại rồi đi ra ngoài. Trình Mộc Trì nhận lấy hộp cà men đã được gói ghém tỉ mỉ, ho nhẹ một tiếng rồi đi ra phía cửa lớn của Vọng Tương Viên.

Trở lại xe, ngồi vào ghế lái, anh nhìn chăm chăm vào hộp cà men, ký ức tựa như đôi cánh, bay trở về khung cảnh quen thuộc lúc mới quen nhau.

Phải thừa nhận rằng, Lam Tiểu Doanh quả thật có chút thông minh, chỉ cần một cái cà men vô cùng đơn giản đủ để gọi lên ký ức chôn sâu trong anh.

Chỉ vì năm ấy, lần đầu tiên cô nấu ăn cho Bạch Dã Kiều, món cô làm chính là cơm trắng và cà chua thái lát đơn giản nhất đang đựng trong cà men. Hễ là con người, sẽ luôn có ấn tượng sâu sắc đối với những chuyện xảy ra lần đầu tiên, Trình Mộc Trì cũng không ngoại lệ.

“Dã Kiều, nhà bếp anh ở chỗ nào? Hôm nay được nghỉ, em sẽ làm cơm cho anh.” Kéo tay Bạch Dã Kiều, người mặc từ trên xuống dưới đều là màu trắng, Lam Tiểu Doanh nói chuyện một cách ngọt ngào.

“Em sẽ nấu cơm?” Bạch Dã Kiều nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Mẹ em nói con trai phải nuôi theo kiểu nhà nghèo, con gái phải nuôi theo kiểu nhà giàu. Mặc dù từ nhỏ mẹ không để em đụng tay đụng chân vào bất cứ việc gì trong nhà, nhưng điều đó không có nghĩa là em không biết làm. Nếu anh dạy em, em cam đoan em sẽ là một cô học trò thông minh nhất.” Lam Tiểu Doanh thề non hẹn biển. Ánh mắt long lánh như nước mùa thu nhìn vào ánh mắt thâm thúy của người con trai.

Bạch Dã Kiều cưng chiều nhéo mũi cô, tỏ vẻ không còn cách nào khác. Anh xắn tay áo lên, nở nụ cười với cô: “Đi thôi.”

Lam Tiểu Doanh nở nụ cười xinh đẹp, hăng hái đi theo anh vào nhà bếp.

Không gian trong nhà bếp được làm bằng gỗ tự nhiên rất nhỏ, tuy nhỏ nhưng có vỏ, chỉ là nguyên liệu làm bếp không còn lại bao nhiêu. Mở nắm nồi ra bên trong chỉ thừa lại một ít cơm. Nếu là ngày thường Bạch Dã Kiều chỉ cần hâm lại là ăn được rồi, nhưng trong trường hợp hiện tại lại khác.

Anh không muốn cô gái mình yêu quý thất vọng, đành phải đề nghị như thế này: “Chúng ta xuống núi mua đi.”

Lam Tiểu Doanh lại mỉm cười, lắc đầu: “Không cần, cả đi cả về rất mất thời gian.”

“Em nói, cũng phải.”

Chuyện đã thành như vậy, hai người bắt đầu tìm những nguyên liệu có thể nấu ăn, tìm một hồi cũng tìm ra mấy quả cà chua. Bạch Dã Kiều đỏ khóc đỏ cười, cơm trắng ăn với cà chua, hương vị chắc chắn sẽ là lạ lắm đây.

“Chúng ta dùng những nguyên liệu này làm một món đơn giản, anh thấy thế nào?” Lam Tiểu Doanh vẫn như cũ, không hề thấy cụt hứng, trái lại còn rất phấn khởi nói: “Đơn giản dễ làm. Anh đi ra ngoài chờ, để em làm.”

Bạch Dã Kiều nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt ngờ vực, rồi anh nở nụ cười dịu dàng, nghe lời đi ra ngoài chờ.

Lam Tiểu Doanh lúc này mới bắt tay vào làm, trước tiên cô hâm nóng com trong nồi, tiếp đến là cắt cà chua thành từng lát. Cô nghĩ nếu như chỉ kết hợp hai món một cách đơn giản như vậy, mùi vị chắc chắn sẽ chua. Cuối cùng cô quyết định rang com, thêm tí muối vào, cà chua còn dư sẽ xay nhuyễn làm sốt, rưới sốt lên, rồi bỏ những lát cà chua lên trang trí là được rồi.

Bận rộn một hồi lâu, Bạch Dã Kiều ở đại sảnh nhìn bóng dáng cô bận rộn, khóe miệng cong lên một cách nhẹ nhàng.

Sau khi làm xong, Lam Tiểu Doanh bưng cả mèn đến, cười hi hi, mở nắp ra: “Em nói trước nha. Nếu anh ăn rồi có bị gì cũng đừng trách em nha.”

Trong cà mèn, không biết trang trí hoa văn gì, Bạch Dã Kiều nhìn cái đoán ra liền, hoa văn đó chính là hình hai người bọn họ. “Mặc kệ mùi vị ra sao, miễn là do chính em làm anh đều sẽ ăn hết.”

Đây là tấm lòng của cô, anh chẳng sợ khó ăn, Bạch Dã Kiều nghĩ như thế. Nhưng đến khi anh mở miệng ăn thật, anh lại không ngờ rằng cô nhóc này lại bỏ hết một phần ba muốn trong nhà bếp vào. Anh không đành lòng để cô buồn, nên cố gắng ăn hết, sau đó phải uống một thùng nước lọc.

Cửa kính xe phản chiếu bóng dáng Lam Tiểu Doanh đi qua đi lại, Trình Mộc Trì mới đóng lại mạch ký ức bay xa kia. Bây giờ, anh không còn là Bạch Dã Kiều của khi đó rồi, không nên để cô gái kia dắt mũi đi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Quái Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.